

ปีที่ 2 ฉบับที่ 13 เดือนเมษายน 2559 ISSN 2408-1795

MAGAZINE

NEW SILK ROAD

นิตยสารแจกพรี

ทางสายไหมใหม่
เชื่อมทั่วโลก

เจดีย์ไม่อาจเปลี่ยน

MARKETING EVERYDAY

นักการตลาดกับเทศกาลตรุษจีน

SILK ROAD

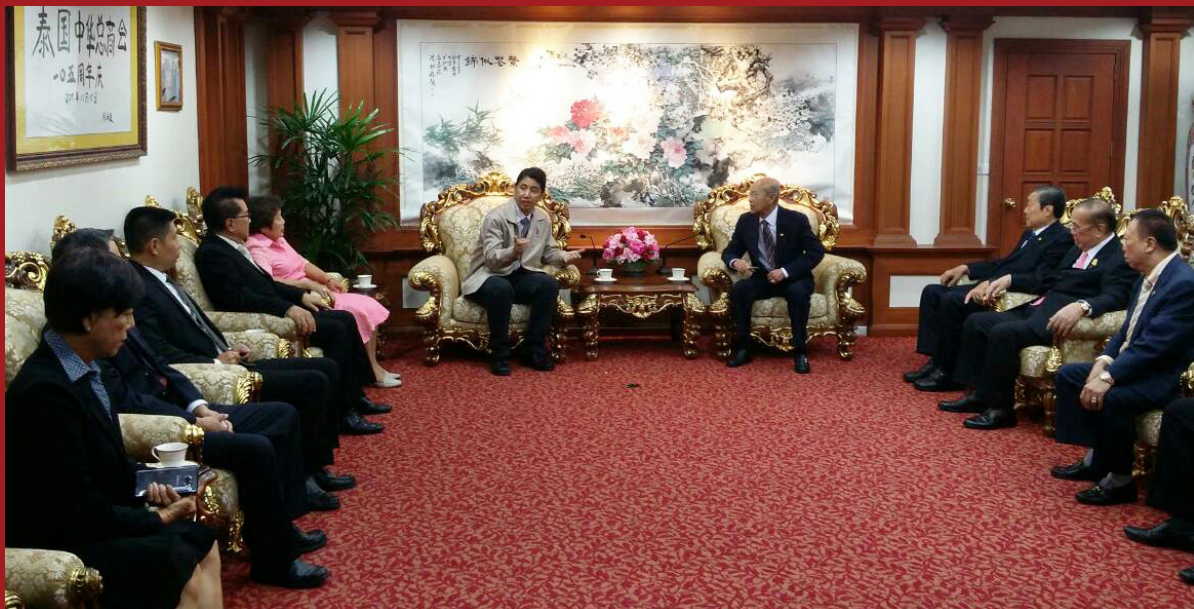
ระบียงเหอซี คอหอยของเส้นทางสายแพรไหม

EAST Meets WEST

เตียวเสียนปะทะเฮเลน

สมาคมผู้สื่อข่าวไทย-จีน ร่วมแสดงความยินดี

นายภูวนารถ ณ สงขลา บรรณธิการบริหาร บางกอกทูเดย์ ในฐานะอุปนายกสมาคมผู้สื่อข่าวไทย-จีน พร้อมคณะกรรมการบริหารสมาคมฯ ร่วมแสดงความยินดีกับ นายจิตติ ตั้งสิทธิ์ภักดี นายกสมาคมค้าทองคำ ในโอกาสที่ได้รับเลือกให้ดำรงตำแหน่ง ประธานกรรมการหอการค้าไทย-จีน คนที่ 25 ทั้งนี้หอการค้าไทย - จีน ได้ก่อตั้งมา 106 ปี โดยได้รับการสนับสนุนและยอมรับจากรัฐบาลไทย - จีน หลังจากนั้น คณะกรรมการสมาคมผู้สื่อข่าวไทย-จีน ร่วมแสดงความยินดีกับ ดร.แสงชัย โสตสิวรกุล ที่ได้รับเลือกให้ดำรงตำแหน่ง นายกสมาคมแต่จีวแห่งประเทศไทย คนที่ 39 โดยได้มีการแลกเปลี่ยนหารือในเรื่องความร่วมมือระหว่างกันเกี่ยวกับกิจกรรมอันจะเป็นประโยชน์ต่อสังคมและประเทศชาติในอนาคต

EDITOR'S NOTE

นิตยสาร New Silk Road ฉบับที่ 13 นี้ถือเป็นเล่มแรกของปีที่สอง ทางนิตยสารขอขอบคุณผู้อ่านทุกท่านที่ยังติดตามเราได้ครบ 1 ปีแล้ว ในปีที่สองเราจะทำการเพิ่มเนื้อหา และเพิ่มหน้าจากเดิม 60 หน้าเป็น 68 หน้า (รวมปก) และจะปรับนิตยสารให้บาลงเพื่อให้ถือพกพาอ่านได้สะดวกมากยิ่งขึ้น เนื้อหาข้างในเล่มยังคงเข้มข้น และเป็นเรื่องราวพิเศษสุดที่หาอ่านได้ทีนี้เท่านั้น เช่นเล่มนี้ท่านจะได้พบกับเรื่อง ระเบิดยิงเหยื่อ คอหอยของเส้นทางสายแพรโหม เจดีย์ไม้อิงเสียง แห่งวัดฝองทอง วัดวาอารามในนครเจิ้งตู ภาพยนตร์เรื่อง จื้อ ซิงซุน “แก้วหยกหนุ่มสาว” โดยเฉพาะบทความเรื่อง อุปรกรณ์ วัดเศรษฐกิจจีน ที่ขบอกว่า ความคิดเกี่ยวกับชาลงของ เศรษฐกิจจีนนั้น “ไม่อาจเกิดขึ้นโดยง่าย” ในจีน เพราะจีนมีความสามารถในการยืดหยุ่นเพื่อต่อต้านความเสี่ยงต่างๆ ได้คล่องตัวอย่างน่าอัศจรรย์ ก่อนจากกันขอเรียนแจ้งว่า หากองค์กรหรือหน่วยงานใด ต้องการรับนิตยสารฟรี หรือ มีกิจกรรมต้องการประชาสัมพันธ์ข่าวสารที่เกี่ยวกับไทย-จีน สามารถติดต่อได้ที่ คุณณกรณ์ โทร. 081-811-5557

กอบกิจ ประดิษฐผลพานิช
บรรณาธิการ

ขอขอบคุณเฟอริเจอร์สวยที่เยี่ยม IVY Decor
www.ivydecor.com
ที่ให้การสนับสนุนนิตยสาร New Silk Road

CONTENTS

08

08 ARCHITECTURE STORY OF CHINA

เจดีย์ไม้อิงเสี้ยน แห่งวัดฟอกง

18 CHINA UNDER PRESIDENT XI

จีนซัดเส้นตาย.. คนจนต้องหมดไปใน 5 ปี

22 JEENJA

แต่หนุ่มสาวแดนมังกร

22

18

25 CHINA IN THE CHANGING WORLD

ถึงเวลาต้องเปลี่ยนอุปกรณ์วัดเศรษฐกิจจีนชุดใหม่แล้ว

27 EAST Meets WEST

โฉมละครายุสะท้านแผ่นดิน : เตียวเสี้ยนปะทะเฮเลน

32 FROM OUR READERS

เตรียมใจเจอหลุมบ่อบนถนนสาย Silk Road

34 THREE KINGDOMS TOUR

วัดวาอาราม ในนครเฉิงตู ตอนที่ 2

37 SILK ROAD

ระเบียงเหอซี คอหอยของเส้นทางสายแพรไหม

47 THE LEGEND OF THE HEROES

รัก โลภ โกรธ หลง คือกิเลสที่เกาะกินจิตใจมนุษย์ (2)

52 TRAVEL TIPS

คนไทย.. ไปตามหารากที่ชั่วเถา

56 MARKETING EVERYDAY

นักการตลาดกับเทศกาลตรุษจีน

58 FOUR GREAT INVENTIONS

การพิมพ์จีนโบราณ มรดก..แห่งแดนมังกร

62 LOCAL LEGEND

บ้านกู่ ผู้สร้างโลก ตำนาน และความเชื่อของจีนโบราณ

สมเด็จพระเทพฯเสด็จ เปิดงานตรุษจีนเยาวราช 2559

เรียบเรียงและรายงาน : อรอนงค์ อรุณเอก

กรุงเทพฯ - เมื่อเวลา 16.47 น. วันที่ 8 กุมภาพันธ์ 2559 ที่ผ่านมา สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี เสด็จพระราชดำเนินไปทรงเป็นประธานในพิธีเปิดงานเทศกาลตรุษจีนเยาวราช ประจำปี 2559 ภายใต้ชื่อ “ปีวอกทอง มงคลยิ่ง ลาภพูนทวี” โดยมี คุณพลอยไพลิน เจนเซน พระธิดาคณโด ในทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี พร้อมสามี นายเดวิด วิลเลอร์ บุตรชาย ด.ช.แม็กซิมัส-ลีโอนาร์โด วิลเลอร์ เฝ้ารอรับเสด็จ พร้อมด้วย พล.อ.ประยุทธ์ จันทร์โอชา นายกรัฐมนตรี พล.อ.ประวิตร วงษ์สุวรรณ รองนายกรัฐมนตรีและ รมว.กลาโหม นางกอบกาญจน์ วัฒนวรางกูร รมว.ท่องเที่ยวและกีฬา นายหนิง ฟุขุย เอกอัครราชทูตสาธารณรัฐประชาชนจีนประจำประเทศไทย นายเชียง จ้าว หลุน รมช.วัฒนธรรม สาธารณรัฐประชาชนจีน พร้อม

ด้วยประชาชนชาวไทยและชาวไทยเชื้อสายจีน โดยทั้งหมดล้วนร่วมใจกันสวมเสื้อสีแดงสีมงคลของวันตรุษจีนเฝ้ารับเสด็จอย่างเนืองแน่น ที่ซุ้มประตูเฉลิมพระเกียรติ 6 รอบพระชนมพรรษา ถนนเยาวราช เขตสัมพันธวงศ์ กรุงเทพฯ

สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ทรงฉลองพระองค์ด้วยเสื้อคอจีนสีแดงแขนทรงกระบอก เสด็จพระราชดำเนินเป็นการส่วนพระองค์เพื่อนมัสการพระพุทธสุวรรณปฏิมากร ณ วัดไตรมิตรวิทยารามวรวิหาร เขตสัมพันธวงศ์ จากนั้นประทับรถรางไฟฟ้ามายังซุ้มประตูเฉลิมพระเกียรติฯ เพื่อทอดพระเนตรการแสดงศิลปวัฒนธรรมไทย-จีน เป็นการแสดงจากคณะตงฟง ประเทศจีน ชื่อการแสดง “แผ่นดินรุ่งเรือง” และการแสดงจากประเทศไทยโดยวิทยาลัยนาฏศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ ชื่อการแสดง “อาศิระนาฏอโยธยา” ซึ่งเป็นการรำแบบอยุธยาโบราณถวายพระพร โดยใช้เทพวานรจากเรื่องรามเกียรติ์ เพื่อให้ตรงกับนักษัตรปี ตลอดสองข้างทางเต็มไปด้วยประชาชนที่มีใบหน้าเปี่ยมสุขที่ได้ชื่นชมพระบารมีอย่างใกล้ชิด พร้อมเปล่งเสียง “ทรงพระเจริญ” ดังกึกก้องเมื่อเสด็จฯ ผ่าน

ในการนี้ นายหนิง ฟุขุย เอกอัครราชทูตสาธารณรัฐประชาชนจีน ประจำประเทศไทยได้กล่าวรายงานดังนี้ วันที่ถือเป็นวันแรกของปีใหม่ตามประเพณีจีน รัฐบาลสองประเทศได้ร่วมมือกันจัดงานตรุษจีนมาแล้วทั้งหมด 12 ครั้ง งานฉลองตรุษจีนไม่เพียงแต่เป็นเทศกาลสำคัญในจีนหรือไทยเท่านั้น แต่ยังได้รับความนิยมอย่างกว้างขวางในเขตอาเซียน ปีนี้กระทรวงวัฒนธรรมจีนได้ทำการคัดเลือกการแสดงจาก 8 เขตในจีนรวมทั้งหมด 11 ชุด มาร่วมงานตรุษจีน โดยจะจัดแสดงที่กรุงเทพฯ และจังหวัดอื่นๆในประเทศไทย เนื่องจากปีนี้เป็นปีเฉลิมฉลองมหามงคลวโรกาสที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว เสด็จขึ้นครองสิริราชสมบัติครบ 70 ปี และสมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ พระบรมราชินีนาถ ทรงมีพระชนมพรรษา 84 พรรษา ทางจีนได้จัดการแสดงจากมณฑลอันฮุยมาเข้าร่วมการเฉลิมฉลองในครั้งนี้เป็นพิเศษ ตนมีความเชื่อมั่นว่าความร่วมมือในครั้งนี้จะช่วยกระชับความสัมพันธ์ระหว่างไทยและจีนให้แน่นแฟ้นยิ่งขึ้นได้

จากนั้น นายเจิน เจียง ที่ปรึกษาฝ่ายวัฒนธรรม สถานเอกอัครราชทูตสาธารณรัฐ

ประชาชนจีนประจำประเทศไทยได้ทูลเกล้าฯ ถวาย “คทาไม้มงคล” ประชาคมเขตสัมพันธวงศ์ ได้จัดทำเหรียญเจ้าพ่อแห่งเจียงทองคำหนัก 1 บาท จำนวน 3 เหรียญ ทูลเกล้าฯ ถวายแด่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว, สมเด็จพระนางเจ้าพระบรมราชินีนาถ และสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี สำหรับเจ้าพ่อแห่งเจียงหรือ “ฉีเทียนต้าเซิ่ง” มีความหมายว่าผู้ยิ่งใหญ่เสมอฟ้าดิน เจ้าเจียงเป็นเทพเจ้าที่ชาวจีนนับถือในเรื่องของปฏิภานไหวพริบและความกล้าหาญ

ต่อมาเวลา 17.09 น. สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ทรงพระดำเนินไปยังแท่นบริเวณซุ้มประตูเฉลิมพระเกียรติทรงแรมฝั่งก่อนเงินจีน เปิดงานเทศกาลตรุษจีนเยาวราช ปี 2559 อย่างเป็นทางการ แล้วเสด็จฯ ไปตามถนนเยาวราชไปยังโรงแรมรอยัล บางกอก แอท ไชน่าทาวน์ เพื่อเสวยพระกระยาหารค่ำที่ห้องอาหารจีนแมนดารินการ์เด้น อาหารมงคลประกอบด้วย หูฉลามน้ำแดงหมูแฮม, สลัดกุ้งเมน, ปลาหิมะนึ่งซีอิ๊ว นอกจากนี้มีเมนูเห็ดรวมมิตรผัดน้ำมันหอย, ข้าวผัดคะน้าปลาเค็ม, สาครูแคนตาลูป เป็นต้น

จากนั้นเสด็จฯ ย้อนกลับเส้นทางเดิมไปยังโรงพยาบาลเทียนฟ้ามูลนิธิ ทรงสักการะสิ่งศักดิ์สิทธิ์พระอวโลกิเตศวร (กวนอิม) และทรงเปิดศุนย์ฟอกไต เกิดจากการร่วมใจของประชาชนที่บริจาคเงินซื้อเครื่องฟอกไตให้ผู้ป่วยทั่วไป พร้อมกันนี้ นายชวลิต กาญจนชัยภูมิ ประธานกรรมการโรงพยาบาลเทียนฟ้ามูลนิธิ ได้ทูลเกล้าฯ ถวายสิ่งมงคล ทำจากทองคำ 99.9% มีขนาดสูง 4.5 นิ้ว รฐานกว้าง 3 นิ้ว ยืนเหยียบบอยบุ่นเหรียญทองคำ

ในมือถือก้อนทองคำ ที่มีตัวอักษรภาษาจีนคำว่า “ฮก” ซึ่งหมายถึงโชคลาภ ส่วนด้านข้างก้อนทองคำคำว่า “เจียงไซ้จิงป้อ” หมายถึงรับโชคลาภเงินทอง

ในเวลาต่อมาเสด็จฯ ยังถนนเยาวราช ทอดพระเนตรผลิตภัณฑ์ต่างๆ และสินค้าที่ระลึกตามบูธต่างๆ เช่น ร้านภูฟ้า, ร้านมูลนิธิสมเด็จพระพันวัสสาอัยยิกาเจ้า, มูลนิธิชัยพัฒนา, มูลนิธิสิรินธร และมูลนิธิแม่ฟ้าหลวง พร้อมทั้งทอดพระเนตรซุ้มกิจกรรมต่างๆ

โอกาสดียวกันนี้ สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ทรงสักการะ “พระกษัตริศรภพโพธิสัตว์” เทพเจ้าแห่งความมงคล อัญเชิญมาจากเมืองจิวหัวซาน หนึ่งในสี่ยอดภูพุทธบรรพตแห่งสาธารณรัฐประชาชนจีน และเจ้าพ่อแห่งเจียงองค์แรกของประเทศไทยจากศาลเจ้าคู่วัดไตรมิตรวิทยาราม อัญเชิญมาประดิษฐานให้สักการะและขอพร บริเวณซุ้มกิจกรรมถัดจากโรงพยาบาลเทียนฟ้ามูลนิธิด้วย

ต่อมา เสด็จฯ ประทับรถรางไฟฟ้าไปยังวัดบำเพ็ญจินพรต (วัดจังก์ยี่) ซอยเยาวราช 8 หรือที่ชาวบ้านเรียกติดปากกันว่า “ตรอกเต้า” ทรงทอดพระเนตรและสักการะสิ่งศักดิ์สิทธิ์ภายในวัด สำหรับวัดบำเพ็ญจินพรตนี้เป็นวัดจีนเก่าแก่ตั้งแต่รัชกาลที่ 1 ต้นกรุงรัตนโกสินทร์ อายุกว่า 200 ปี นับเป็นวัดจีนที่เล็กที่สุดในประเทศไทยภายในวัดเป็นที่ประดิษฐานของพระอรหันต์ 18 องค์จากเมืองจีน มีพุทธศิลป์ในการสร้างโดดเด่นเป็น “พระพุทธรูปผ้าป่าลงรัก” ซึ่งเป็นศิลปกรรมที่นิยมของชาวจีนสมัยโบราณ หลวงจินธรรมรักษ์จีนประจิต ถวายของที่ระลึก และเมื่อสมควรแก่เวลาจึงเสด็จฯ กลับ

ตรุษจีนหรรษา 2016 การแสดงกายกรรมเทศกาลโคมไฟ

เมื่อวันที่ 22-23 กุมภาพันธ์ 2559 ที่ผ่านมา ทางศูนย์วัฒนธรรมจีน กรุงเทพมหานคร ได้จัดการแสดง “ตรุษจีนหรรษา 2016 การแสดงกายกรรมเทศกาลโคมไฟ” ซึ่งประกอบไปด้วยการแสดงกายกรรมหมุนจาน กายกรรมทรงตัว กายกรรมต่อตัว กายกรรมจักรยาน กายกรรมลอดห่วง กายกรรมกระโดดเชือก กายกรรมหวมกบิน กายกรรมไต่กลอง เป็นต้น คณะการแสดงที่มาแสดงกายกรรมในครั้งนี้เป็นคณะที่เคยได้รับรางวัลตุ๊กตาทอง 3 ครั้ง ในการแข่งขันกายกรรมมอนด์คาร์โล ซึ่งเป็นการแข่งขันระดับนานาชาติ กายกรรมที่แสดงในครั้งนี้ต่างก็เป็นรายการที่ได้รับความนิยมจากผู้ชมในประเทศต่างๆ ทั่วโลก เช่น การเล่นหวมกบิน ทักษะการบังคับรถ การไต่กลอง เป็นต้น ต่างก็เป็นรายการที่เคยได้รับรางวัลมากมายทั้งในประเทศและนอกประเทศ ทั้งนี้ศูนย์วัฒนธรรมจีนได้จัดให้ประชาชนได้เข้าชมฟรีไม่มีค่าใช้จ่าย ทำให้ภายในงานมีประชาชนให้ความสนใจกันอย่างมากมายทั้งชาวไทยและชาวจีนที่อาศัยอยู่ในประเทศไทย

DPU จัดประชุมนโยบายและ แนวทางความร่วมมือกับสถาบันขงจื่อ เส้นทางสายไหมทางทะเล

มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์ จัดประชุมนโยบายและแนวทางความร่วมมือกับสถาบันขงจื่อเส้นทางสายไหมทางทะเล โดยพระพรหมมิ่งคลาจารย์ ประธานสถาบันขงจื่อเส้นทางสายไหมทางทะเล ประธานมูลนิธิร่มฉัตร กล่าวเปิดการประชุมและกล่าวถึงทิศทางนโยบายและแนวทางความร่วมมือกับสถาบันขงจื่อเส้นทางสายไหมทางทะเล ดร.โจว เกาหยู ผู้อำนวยการฝ่ายการศึกษา (เลขานุการเอก) สถานเอกอัครราชทูตสาธารณรัฐประชาชนจีนประจำประเทศไทย ได้บรรยายเรื่องการส่งเสริมการศึกษาของสาธารณรัฐประชาชนจีนในประเทศไทย และนโยบายของสำนักงานส่งเสริมการเรียนการสอนภาษาจีนนานาชาติ (Hanban) หลังจากนั้นที่ประชุมได้พูดคุยถึงความร่วมมือระหว่างสถาบันขงจื่อเส้นทางสายไหมทางทะเลกับสำนักงานคณะกรรมการอาชีวศึกษา โดยมีผู้แทนจากสถาบันการศึกษาขั้นพื้นฐาน สถาบันอุดมศึกษา สถาบันอาชีวศึกษา และองค์กรภาครัฐและเอกชนเข้าร่วมประชุมเป็นจำนวนมาก ณ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์

TU-ASEAN Forum 11 "โอกาสของธุรกิจไทยใน AEC : ความฝันหรือความเป็นจริง"

ศูนย์อาเซียนศึกษา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ได้จัดงานสัมมนา TU-ASEAN Forum 11 ในหัวข้อ "โอกาสของธุรกิจไทยใน AEC : ความฝันหรือความเป็นจริง" เมื่อวันที่ 24 กุมภาพันธ์ 2559 เวลา 09.00-16.00 น. ณ ห้องจูปีเตอร์ ชั้น 3 โรงแรมมิราเคิล แกรนด์ คอนเวนชัน กรุงเทพฯ ที่ผ่านมา โดยในช่วงเช้ามีการเสวนาจากวิทยากร อาทิ ดร.สารสิน วีระผล รองกก.ผจก.ใหญ่บริหาร บริษัท เครือเจริญโภคภัณฑ์ จำกัด, นายแพทย์ปราโมทย์ นิลเปรม รองผู้อำนวยการโรงพยาบาลกรุงเทพ, คุณวิเชฐ ดันติวานิช ผู้ช่วยกรรมการผู้อำนวยการใหญ่ (สายบริหารทั่วไป) บริษัท ไทยเบฟเวอเรจ จำกัด และช่วงบ่ายเป็นการสัมมนาในหัวข้อ "โอกาสของธุรกิจไทยใน AEC : ความฝันหรือความเป็นจริง" โดยมี ผศ.อนุชา จินตกานนท์ อดีตอาจารย์ คณะพัฒนาการเศรษฐกิจ สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ (นิด้า) เป็นผู้ดำเนินรายการ งานสัมมนาในครั้งนี้ได้รับความสนใจจากหน่วยงานราชการ ข้าราชการ นักธุรกิจและประชาชนที่สนใจเข้าร่วมการสัมมนาเป็นจำนวนมาก โดยมีวิทยากรผู้ทรงคุณวุฒิ เช่น นายบัณฑูร วงศ์สีลโชติ รองประธานคณะกรรมการเจรจาการค้าระหว่างประเทศ สภาหอการค้าแห่งประเทศไทย, นายธเนศ วรศรีธัญย์ ที่ปรึกษาประธานสภาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, นายกรกฎ ผดุงจิตต์ รองประธานกลุ่มอุตสาหกรรมเหล็ก สภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย

ทั้งนี้ ผศ.อนุชา จินตกานนท์ อดีตอาจารย์ คณะพัฒนาการเศรษฐกิจ สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ (นิด้า) ผู้ดำเนินรายการ ได้สรุปหัวข้อสัมมนา "โอกาสของธุรกิจไทยใน AEC : ความฝันหรือความเป็นจริง" ไว้ว่า อาเซียนถือเป็นตลาดและฐานการผลิตร่วม ที่ดึงดูดการลงทุนจากทั่วโลก ทำให้การแข่งขันของอาเซียนเพิ่มสูงขึ้น ไทยจึงต้องมีการพัฒนาความร่วมมือทางเศรษฐกิจอย่างต่อเนื่องและเท่าเทียมกัน ทั้งนี้เพื่อให้ประเทศไทยก้าวสู่อาเซียนอย่างมั่นคง ทุกภาคส่วนจะต้องร่วมมือกันเพื่อพัฒนาเศรษฐกิจไทยให้ยั่งยืนและสู้กับการลงทุนจากทั่วโลกได้

นี่คือเจดีย์ไม้ยุคโบราณที่สูงที่สุดที่เหลืออยู่หนึ่งเดียวในโลก ยืนหยัดผ่านเวลาเกือบพันปี นอกจากความท้าทายต่อภัยธรรมชาติของเจดีย์สูงเช่นฟ้าผ่า เจดีย์นี้ยังตั้งอยู่ในดินแดนที่ต้องพบกับแผ่นดินไหวหลายต่อหลายครั้ง และเป็นชัยภูมิแห่งสงครามและลูกปืนใหญ่นับร้อย แต่เจดีย์ไม้นี้ก็ยังคงรอดมาได้โดยสมบูรณ์ ทั้งที่แต่โบราณมาโครงสร้างไม้ทุกที่ในโลกต้องเผชิญข้อจำกัดในการก่อสร้างทั้งด้านความใหญ่โต ความสูง ความคงทนแข็งแรง ทั้งต่อสภาพอากาศ เจดีย์นี้ใช้รูปแบบการก่อสร้างเช่นไร จึงผ่านอุปสรรคนานามาได้ เจดีย์ซึ่งสร้างในดินแดนของชาวแคว้นเหลียวซึ่งมาจากวัฒนธรรมนอกดินแดนจีน หากแต่คงรูปแบบสถาปัตยกรรมจีนไว้อย่างสมบูรณ์ เป็นเจดีย์ซึ่งเคยกู่หน้าให้กับวงการสถาปัตยกรรมจีน ว่าในแผ่นดินใหญ่ก็ยังมีสถาปัตยกรรมดั้งเดิมปรากฏอยู่ มิใช่ต้องไปศึกษาจากญี่ปุ่น นี่คือเจดีย์ไม้แห่งอำเภออิงเสียน มณฑลซานซี / เจดีย์ศากยมนี แห่งวัดฝอกง

ดินใหญ่ ซึ่งเป็นรากวัฒนธรรมหลากหลายด้านของญี่ปุ่นตั้งแต่โบราณมา

ขณะที่ประวัติศาสตร์สถาปัตยกรรมจีนในยุคก่อนหน้าไม่เคยถูกชาวจีนขุดค้นหรือศึกษาอย่างจริงจังและเป็นระบบ เหลียงซือเจิง (ค.ศ.1901-1972) ลูกชายของเหลียงฉีเซา ขุนนางนักปฏิรูปสมัยปลายราชวงศ์ชิง ซึ่งเป็นสถาปนิกหนุ่มที่สำเร็จการศึกษามาจากมหาวิทยาลัยชิงหัว และไปศึกษาต่อที่รัฐเพนซิลเวเนีย สหรัฐอเมริกา ได้กลับมาทำงานที่แผ่นดินแม่ โดยมีจุดประสงค์ว่า จะต้องวางรากฐานการศึกษาสถาปัตยกรรมโบราณของจีนเองให้ได้ โดยไม่จำเป็นต้องพึ่งพางานศึกษาวิจัยจากญี่ปุ่น

นั่นนำมาสู่การออกเดินทางไปบนแผ่นดินจีนอันกว้างใหญ่ เพื่อค้นหา ศึกษาวิจัย และดำเนินการอนุรักษ์สถาปัตยกรรมยุคโบราณซึ่งยังพอลงเหลืออยู่ ลบคำสับสนประมาทของนักวิชาการญี่ปุ่นที่ว่า "หากจะศึกษาสถาปัตยกรรมจีนยุคโบราณ จะ

>> ญี่ปุ่นได้สืบทอดรูปแบบสถาปัตยกรรมของจีนไปตั้งแต่โบราณ และด้วยปัจจัยต่างๆ หลายแห่งยังคงรักษาไว้ได้อย่างดี จนเคยมีคำกล่าวที่ว่าหากจะศึกษาประวัติศาสตร์สถาปัตยกรรมจีนต้องไปศึกษาจากอาคารประวัติศาสตร์ของญี่ปุ่น

ต้องไปศึกษาที่ญี่ปุ่นเท่านั้น เพราะที่จีนไม่หลงเหลืออะไรไว้แล้ว"

การเดินทางออกศึกษาวิจัย ทำในชวงคาบเกี่ยวเข้าสู่สงครามจีนญี่ปุ่น ความยากลำบากในการเดินทางเสาะหาในยุคที่จีนอ่อนแอ กัณฑ์ดาร เรื่องถนนหนทางไม่

เจดีย์ไม้อิงเสียน แห่งวัดฝอกง

วิฤทธิประวัติศาสตร์สถาปัตยกรรมจีน

หลังจากจีนเริ่มปรับตัวเข้าสู่ความทันสมัยของโลกในปลายราชวงศ์ชิง การศึกษาแบบตะวันตก กลายเป็นสิ่งจำเป็น วิชาความรู้ต่างๆถูกทำให้เป็นแบบตะวันตก ซึ่งก็คือ ระบบระเบียบแห่งวิทยาศาสตร์ นอกจากนั้นการศึกษาวิชาการสมัยใหม่ยังรวมถึงการศึกษาประวัติศาสตร์แบบวิทยาศาสตร์อีกด้วย

ในอีกฟากฝั่งไกลแผ่นดินใหญ่ออกไป-ญี่ปุ่น ได้ปฏิรูปการศึกษาให้เป็นแบบตะวันตกนำจีนไปก่อน ในส่วนศาสตร์ที่เรียนรู้ได้จากตะวันตกได้ชาวญี่ปุ่นก็ทำการศึกษาจากตะวันตก ส่วนด้านการศึกษาวิจัยประวัติศาสตร์แบบเป็นระบบ ชาวญี่ปุ่นจำเป็นต้องกลับมาศึกษาจากฝั่งจีนแผ่นดิน

สะตก คงไม่ต้องพูดถึง เพราะบางครั้งยังต้องเผชิญกับภัยสงคราม เสี่ยงชีวิต

แต่ผลสำเร็จเป็นคุณูปการให้กับวงการสถาปัตยกรรมจีนโบราณเป็นอย่างมาก จากการศึกษาวิจัยครั้งนั้นเหลียงซือเจิงทำให้สถาปัตยกรรมชิ้นสำคัญหลายชิ้นได้เปิดเผยตัว และเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้ยังเหลือรอดผ่านสงครามมาได้ และหนึ่งในสถาปัตยกรรมที่สร้างความตะลึงให้กับเหลียงซือเจิงในครั้งนั้นคือ เจดีย์ศากยมนี แห่งวัดฝอกง

>> เหลียงซือเจิง บิดาแห่งการศึกษาสถาปัตยกรรมจีนโบราณ และเป็นผู้วางรากฐานการเรียนการสอนสถาปัตยกรรมสมัยใหม่ของจีน

>> ภาพถ่ายของเจดีย์ไม้้อั้งเสี้ยน ในช่วงยุคที่ เหลียงซือเจิง ศึกษาวิจัย

เจดีย์ - Skyscraper – อาคารระฟ้า เมื่อเกือบพันปีที่แล้ว

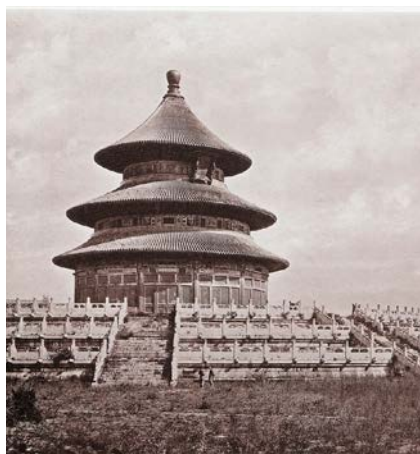
เจดีย์ศากยมุนี แห่งวัดฟองงเป็นเจดีย์ไม้ที่สร้างขึ้นในปี ค.ศ.1056 ตั้งอยู่ในอำเภออั้งเสี้ยน มณฑลชานซี สร้างในสมัยราชวงศ์เหลียว(ค.ศ.916-1125) มีชื่อเรียกอีกชื่อว่า เจดีย์ไม้้อั้งเสี้ยน(ตามชื่ออำเภอที่ตั้งอยู่) เป็นเจดีย์โครงสร้างไม้ที่ยืนหยัดมาเกือบ 1,000 ปี!

เมื่อครั้งเหลียงซือเจิงได้มาถึงเจดีย์นี้ เป็นครั้งแรกในปีค.ศ.1933 ได้บันทึกไว้ว่า “ถ้าไม่ได้เห็นเจดีย์นี้ ก็คงไม่รู้ว่าคุณภาพของโครงสร้างไม้ทำได้ขนาดไหน...ผมนับถือในยุคสมัยที่สร้างเจดีย์นี้ รวมถึงนับถือสถาปนิกและช่างนิรนามทั้งหลายที่สร้างเจดีย์นี้ขึ้นมา...” แม้ผ่านเวลามาเนิ่นนานขนาดรูปสลักหินที่ฐานเจดีย์ถูกกาลเวลากัดกร่อนไป แต่ตัวเจดีย์ไม้ยังคงตั้งตระหง่านผ่านกาลเวลามาได้

เจดีย์ไม้้อั้งเสี้ยนเป็นเจดีย์ไม้ที่เก่าแก่และสูงใหญ่ที่สุดในจีนและในโลกที่ยังคงอยู่ในสภาพสมบูรณ์ ตัวเจดีย์มีความสูง 67.31 เมตร เป็นส่วนยอดโลหะประมาณ 10 เมตร ความสูงของเจดีย์เทียบได้กับตึกสมัยใหม่ที่สูงประมาณ 20 ชั้น - ลองหันไปหาอาคาร 20 ชั้นแถวที่ทำงาน แล้วคิดว่ามันสร้างมาจากไม้และมีอายุนับพันปี ดูสิครับ

หากเทียบกับอาคารยุคโบราณด้วยกัน เจดีย์นี้สูงกว่าหอบูชาฟ้าที่ปักกิ่งประมาณ 30 เมตร และสูงกว่าเจดีย์ห่านป่าใหญ่ซึ่งทำจากอิฐที่สร้างเพื่อเป็นอนุสรณ์แด่พระถังซัมจั๋งที่ชื่ออัน 3.21 เมตร

เจดีย์เป็นรูป 8 เหลี่ยม มีเส้นผ่านศูนย์กลางที่ชั้นล่าง 30.27 เมตร ตั้งบนฐานหิน สูงสอบขึ้นไป เจดีย์ทรง 8 เหลี่ยม ให้มิติเรื่องการมองเห็นดูอ่อนโยนกว่าทรง 4 เหลี่ยม และยังได้เปรียบในเชิงความแข็งแรงของโครงสร้าง เมื่อมองจากภายนอกที่ชั้นล่างของเจดีย์จะมีหลังคาซ้อนสองชั้น และที่ชั้นสองขึ้นไปแต่ละชั้นจะมีหลังคา 1 ชั้นคั่นอยู่ เท่ากับว่าทั้งเจดีย์มีส่วนของหลังคา 6 แถว

>> หอบูชาฟ้า, ปักกิ่ง

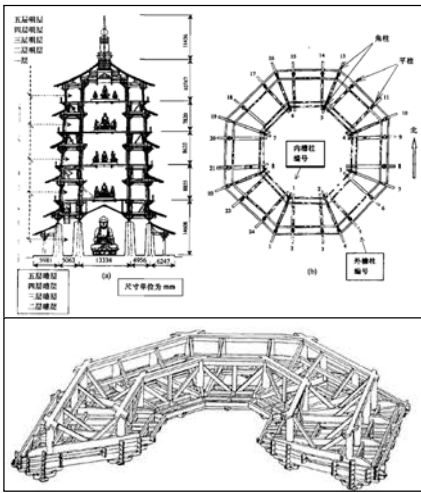
ชั้นลับ และเสาเอียง เทคนิคการก่อสร้าง เทคนิคเสริมความแข็งแรงอาคาร

ดูภายนอกตัวเจดีย์จะดูเหมือนมีเพียง 5 ชั้น แต่แท้จริงแล้วภายในเจดีย์ มีชั้นลอยซ่อนอยู่อีก 4 ชั้น ซึ่ง 4 ชั้นที่ซ่อนอยู่นี้ ซ่อนอยู่บริเวณที่เป็นหลังคานั่นเอง จำนวนชั้นที่แท้จริงของเจดีย์จึงเท่ากับ 9 ชั้น ชั้นลอยที่ว่าไม่มีหน้าต่างเปิดสู่ภายนอก แต่มีหน้าต่างที่เป็นปลอกโครงสร้างรัดให้เจดีย์มีความแข็งแรง ภายในชั้นมีการเสริมโครงสร้างไม้ให้แข็งแรงเพิ่มเติมจากชั้นปกติ เปรียบเสมือนข้อปล้องไม้ไผ่ ที่เสริมความแข็งแรงให้กับต้นไผ่

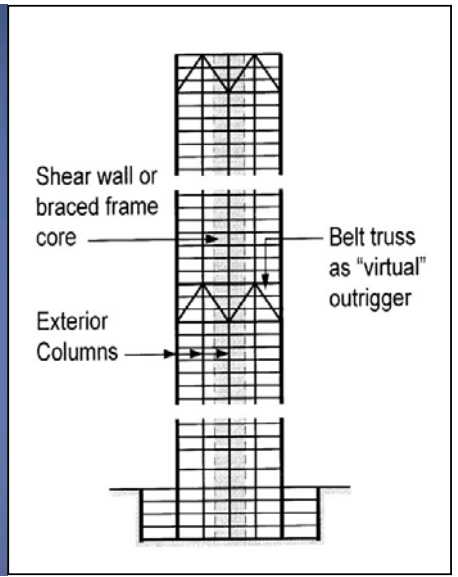
อันที่จริงแนวความคิดในการเสริม

>> เจดีย์ห่านป่าใหญ่(ต้าเอี้ยนเถะ) แห่งชื่ออัน

>> รูปตัดแสดงตำแหน่งชั้นลับและภาพโครงสร้างบริเวณชั้นลับ

>> โครงสร้างอาคารสมัยใหม่ที่ใช้โครงแบบ Belt Trussed Frame เพื่อเสริมความแข็งแรงให้กับอาคาร

โครงสร้างให้กับอาคารลักษณะนี้ คล้ายกับระบบโครงสร้างที่ใช้ในอาคารระฟ้าสมัยใหม่ที่เรียกว่า Belt Trussed frame โดยใช้วิธีเสริมโครงสร้างด้วยโครงถักเป็นปลอกรัดเสริมให้แท่งอาคารมีความแข็งแรงเพิ่มเติมขึ้น ทุกๆระยะหนึ่งของความสูงอาคาร

ภูมิปัญญาในการก่อสร้างเจดีย์อิงเสี้ยนจึงเป็นภูมิปัญญาในการคิดค้นวิธีการสร้างอาคารระฟ้าโครงสร้างไม้ที่ยอดเยี่ยมของบรรพชนโบราณ

เสาและผนังภายนอกค่อยๆเอียงเข้าหาใจกลางเจดีย์เล็กน้อย ทำให้เจดีย์ชั้นที่สูงขึ้นไปสอปลอกเข้า ดูไม่กระด้าง และเพิ่มความแข็งแรงให้กับทรงอาคารโดยรวม โครงสร้างเสารายนอกทั้ง 5 ชั้น ตั้งอยู่บนช่อคานที่พาดเสริมชั้นต่อชั้น ไส้ไปตั้งแต่ด้านล่าง องค์ประกอบทางโครงสร้างแต่ละชั้นใช้การประกอบเข้าไม้ ไม่ได้ใช้ตะปู การเข้าไม้ประสานกันทำให้โครงสร้างเสมือนชิ้นไม้ชิ้นเดียวแนบแน่นเป็นหนึ่งเดียวกัน เนื้อไม้ทั้งเจดีย์รวมกันทั้งหมดมีน้ำหนักถึงกว่า 7,000 ตัน

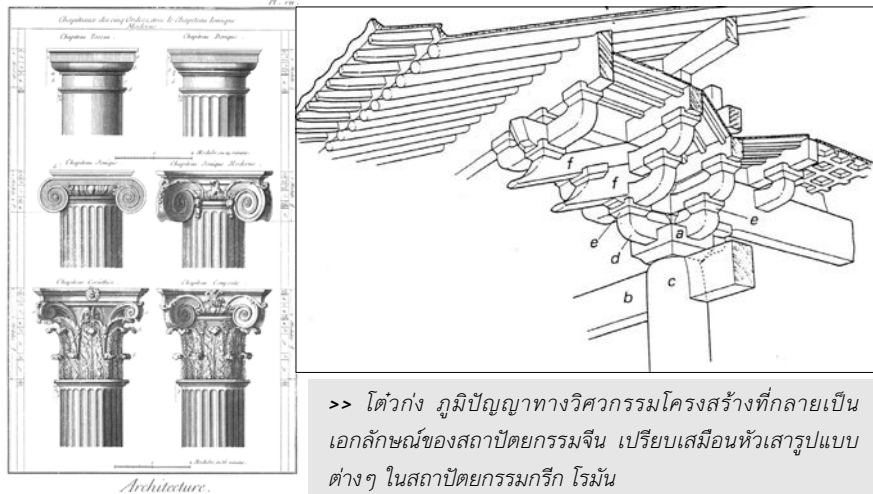
เมื่อมองจากฝั่ง ชั้นล่างประกอบด้วยโครงสร้างล้อมกัน 3 ชั้น วงนอกสุดคือเสาที่ค้ำชายคาชั้นล่างสุดไว้ จากนั้นวงที่สองคือผนังล้อมพื้นที่ 8 เหลี่ยมซึ่งเปิดทางเข้าไว้เพียงด้านเหนือและด้านใต้ โดยให้ทิศใต้เป็นทางเข้าหลัก วงชั้นในสุดประกอบด้วยเสา 8 ต้นบันไดที่เดินขึ้นไปด้านบนอยู่ระหว่างวงโครงสร้างชั้นกลางและชั้นใน

เมื่อขึ้นไปถึงชั้นสองจะเป็นผนังปิดล้อมทุกด้าน และเหลือโครงสร้างเพียงสองชั้น ด้านในมีเสาแปดต้น ด้านนอกมี 24 ต้นที่ชั้น 3, 5, 7 และ 9 ระหว่างเสาภายนอกทั้ง 24 ต้น เป็นบานประตูและหน้าต่าง และมีพื้นยื่นออกไปเป็นระเบียงรอบเจดีย์

ในช่วงประมาณปีค.ศ. 1920 นายอำเภอได้สั่งให้รื้อผนังภายนอกและค้ำยันบางส่วนของเจดีย์ออกเปลี่ยนเป็นประตูบานโปร่ง เพื่อให้เจดีย์โปร่งโล่งขึ้นจากการเข้าไปและต้องโครงสร้างโดยไม่มีความรู้ ทำให้เจดีย์บิดเอียงไป ในด้านหนึ่งทำให้เห็นได้ว่าโครงสร้างทุกอย่างที่ถูกออกแบบมาในเจดีย์ถูกใช้งานทั้งสิ้นไม่ขาดไม่เกิน

>> โถ้วกง ภูมิปัญญาทางวิศวกรรมโครงสร้างที่กลายเป็นเอกลักษณ์ของสถาปัตยกรรมจีน เปรียบเสมือนหัวเสารูปแบบต่างๆ ในสถาปัตยกรรมกรีก โรมัน

และเมื่อมองจากภายนอกชายคาและพื้นแต่ละชั้นของเจดีย์จะเห็นโครงสร้างอีกอย่างที่สำคัญซึ่งมีในแทบทุกสถาปัตยกรรมจีนยุคโบราณ นั่นคือ “โถ้วกง”

พิพิธภัณฑิโถ้วกง - โครงสร้างพิเศษเอกลักษณ์ในสถาปัตยกรรมจีน

โถ้วกง คือโครงสร้างพิเศษซึ่งแสดงถึงภูมิปัญญาในการออกแบบสถาปัตยกรรมจีน โถ้วกงมีลักษณะเป็นแท่งและค้ำยันที่ประกบกันเพื่อยื่นออกจากโครงสร้างหลักออกไปรับโครงสร้างหลังคาหรือพื้นชั้นบนโดยโครงสร้างจะถักขยายยื่นออกไปทั้งด้านหน้าและด้านข้างเพื่อกระจายออกไปรับน้ำหนักและถ่ายลงสู่โครงสร้างหลัก ภูมิปัญญาการออกแบบโถ้วกงนี้มี

มาเนิ่นนานจนเป็นเอกลักษณ์ที่สำคัญของสถาปัตยกรรมจีน

จะว่าไปก็คล้าย ๆ กับหัวเสาตอริก ไอออนิก ของสถาปัตยกรรมโรมัน ที่เห็นปุ๊บจะรู้เลยว่าเป็นสถาปัตยกรรมสไตล์ไหน เพียงแต่หัวเสาตอริก ไอออนิกเป็นเพียงองค์ประดับไม่ได้มีหน้าที่ทางโครงสร้างเหมือนโถ้วกง

เพราะโถ้วกงกลายเป็นเอกลักษณ์ของสถาปัตยกรรมจีน แม้ในยุคหลังโครงสร้างที่ไม่จำเป็นต้องใช้โถ้วกงเป็นโครงสร้างก็ยังคงทำโถ้วกงขึ้นมาประดับ และโถ้วกงเพื่อประดับนี้มักมีจำนวนมากเข้าว่าเพื่อแสดงความซับซ้อนอลังการของอาคาร เช่นในพระราชวังต้องห้าม โถ้วกง ถูกใช้ตกแต่งเป็นเครื่องประดับอาคารมากกว่าโครงสร้างที่จำเป็นต้องใช้

>> โถ้วกง แท่งรับน้ำหนักใต้ชายคาสถาปัตยกรรมจีน

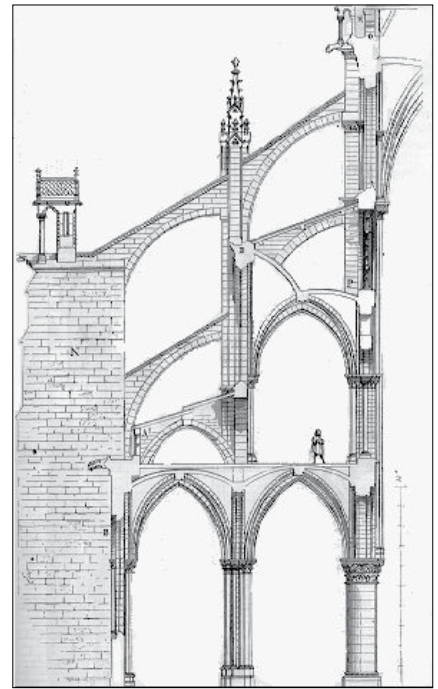

>> ในอาคาร Chinese Pavilion เมืองงาน Expo 2010 ก็ใช้โดว์ก่งที่ถูกทำให้เรียบง่าย (Simplify) มาเป็นแนวคิดในการออกแบบรูปทรงอาคาร

สำหรับเจดีย์อั้งเสี้ยน เนื่องจากแต่ละชั้นมีขนาดไม่เท่ากัน คือเล็กเข้าหาใจกลางเจดีย์ลงเรื่อยๆ หน้ากว้างของผนัง ระยะยื่นของหลังคาในแต่ละชั้นจึงไม่เท่ากัน จึงต้องออกแบบโดว์ก่งทั้งขนาดและรูปแบบเฉพาะชั้นและเฉพาะจุดกันไป โดว์ก่งที่ใช้ในเจดีย์นี้มีทั้งหมด 54 แบบ ทุกชั้นทำหน้าที่รับชายคาและพื้นชั้นบน โดว์ก่งทุกตัวจึงต้องตอบโจทยทั้งความสวยงามและเหตุผลทางวิศวกรรม ถือได้ว่าเจดีย์อั้งเสี้ยนคือพิพิธภัณฑสถานโดว์ก่งที่สำคัญของสถาปัตยกรรมจีน

พูดถึงโดว์ก่งที่ในยุคแรกเกิดขึ้นจากเหตุผลความจำเป็นทางด้านโครงสร้าง แล้วกลับกลายเป็นเอกลักษณ์และมีไว้เพื่อประดับมากกว่าความจำเป็นก็นึกไปถึงอะไรที่คล้ายๆกันในโลกสถาปัตยกรรมทางศาสนาของยุโรปยุคโกธิค ซึ่งก็คือองค์ประกอบอาคารที่เรียกว่า Flying Buttress ซึ่งเดิมทีมีหน้าที่เป็นโครงถ่ายแรงโครงสร้างหลังคายอดแหลมของโบสถ์ที่ตั้งอยู่เป็นแผงเสาและจันทันด้านนอกผนังอาคาร ทำให้สามารถเปิดช่องแสง Stained Glass บริเวณผนังได้มากขึ้น แต่ภายหลังกลายเป็นเอกลักษณ์ของโบสถ์

>> โครงสร้าง Flying Buttress (โครงลอยค้ำยันผนัง) ซึ่งเป็นโครงสร้างรับแรงถีบของผนังโบสถ์ยุคโกธิค ซึ่งในยุคแรกเกิดจากความจำเป็นทางด้านโครงสร้าง แต่ในช่วงหลังแม้ไม่มีความจำเป็นด้านโครงสร้างที่จำเป็นต้องมี Flying Buttress นี้แล้วก็ตาม แต่ก็ยังถูกใช้ต่อมาเนื่องจากกลายเป็นเอกลักษณ์ของโบสถ์ไปแล้ว

ยุคโกธิคไป จนภายหลังแม้บางอาคารยุคปลายโกธิคจะมีความแข็งแรงและไม่จำเป็นต้องใช้โครงสร้างนี้แล้ว ก็ยังต้องทำโครงสร้างนี้หลอกเอาไว้ เพราะ Flying Buttress ได้กลายเป็นคาแรคเตอร์ของความเป็นโบสถ์โกธิคไปซะแล้ว

เจดีย์จีนในฐานะพุทธศาสนสถานและวิวัฒนาการเฉพาะตัวใบแผ่นดินจีน

เจดีย์จีนมีความพิเศษเฉพาะวัฒนธรรมแตกต่างจากเจดีย์ในท้องถิ่นอื่น อย่างที่ทราบกันดีว่าเจดีย์คือสถาปัตยกรรมของศาสนาพุทธ ซึ่งมีถิ่นกำเนิดที่อินเดีย ขณะที่ศาสนาพุทธเริ่มแผ่ขยายเข้ามาสู่ดินแดนจีน รูปแบบสถาปัตยกรรมก็ติดตามมาด้วย แต่เจดีย์ศาสนาพุทธในอินเดีย เริ่มต้นจากการก่อเนินดินแล้วปักยอดฉัตรลงไป เช่นเจดีย์สาญจีในอินเดีย แล้วค่อยปรับให้สูงชันและแบ่งเป็นชั้นในสมัยคันธาระ หรือปรับ

>> โดว์ก่ง บนเจดีย์อั้งเสี้ยน

>> รูปแบบสถูปสาญจี ซึ่งเป็นรูปเนินกลมและมีฉัตรปักอยู่
ด้านบน และเจดีย์สมัยคันธาระซึ่งเป็นทรงสูงขึ้นไป

ให้สูงขึ้นเฉพาะยอดแหลมเป็นทรงลังกา (ซึ่งเป็นรูปแบบหนึ่งที่เจดีย์ในไทยภาคกลางได้รับอิทธิพลมา) แต่เจดีย์ที่จีนกลับเลือกพัฒนาผสมผสานกับสถาปัตยกรรมประเภทหอเขียนตามคติความเชื่อดั้งเดิมของจีน ซึ่งเคยถูกจินตนาการให้เป็นที่อาศัยสำหรับเซียนในลัทธิเต๋า ผลคือรูปแบบสถาปัตยกรรมประเภทเจดีย์จีน ซึ่งแพร่หลายอยู่ทางดินแดนแห่งวัฒนธรรมตะวันออกไกล (จีน ญี่ปุ่น เกาหลี เวียดนาม) เจดีย์จีนมีจุดต่างที่เด่นชัดจากหอสูงใน

ศาสนาสถานวัฒนธรรมอื่น ตรงที่ใช้ชายคาเป็นตัวแบ่งชั้น ในขณะที่ศาสนสถานแห่งโลกตะวันตกจะใช้แนวกำแพงที่สลับกันไปในแต่ละชั้น (อินเดีย-เช่นเจดีย์พุทธคยา) หรือไม่ก็ใช้แนวเสา (ยุโรป-ตัวอย่างเช่นหอเอนเมืองปิซา)

เจดีย์จีนในยุคเริ่มต้นมีทั้งที่เป็นอิฐและเป็นไม้ หรือเป็นแบบผสมผสานกัน เช่นด้านในเป็นอิฐแล้วก่อชายคาขึ้นมาเป็นไม้โดยรอบ ซึ่งล้วนก่อสร้างกันอย่างใหญ่โต แต่มักจะมีอายุไม่ยั้งยืนนัก ส่วน

ใหญ่ที่ทำจากไม้สร้างได้ไม่กี่สิบปีก็ต้องเจอกับฟ้าผ่าไฟไหม้และถล่มลงมา สถาปัตยกรรมประเภทเจดีย์ไม้โบราณของจีนจึงมีเหลือให้เห็นน้อยมาก

ผ่านฟ้าผ่า แผ่นดินไหว และสงคราม แต่ก็ยังคงมาจนถึงปัจจุบัน

จากบันทึกประวัติศาสตร์ ดินแดนแถบอำเภออิ่งเหลียน ในสมัยหยวนซุนตี้เคยมีแผ่นดินไหวครั้งใหญ่ต่อเนื่อง 7 วัน ในสมัยราชวงศ์หมิงเคยมีแผ่นดินไหวครั้งใหญ่ 7 ครั้ง บ้านเรือนพังราบเป็นหน้ากลอง มีชาวบ้านเสียชีวิตนับพันคน มีแต่เจดีย์นี้เท่านั้นที่ยังตั้งอยู่โดยไม่เสียหาย และในปี 1926 กองกำลังซานซีเข้าปะทะกับทหารญี่ปุ่น ในบริเวณนี้ มีปืนใหญ่ยิงเข้ามาบริเวณเจดีย์กว่า 200 นัด โกลังนองค์เจดีย์มีรอยสะเก็ดระเบิดฝังอยู่ หลายครั้งที่หลังจากระดมยิงแล้วเกิดเพลิงไหม้ นี่ยังไม่นับฟ้าผ่าซึ่งมีในประวัติศาสตร์นับครั้งไม่ถ้วน แต่เจดีย์ไม้อิ่งเหลียนก็ยังคงรอดพ้นภัยพิบัติทุกอย่างนี้ได้ที่น่าอัศจรรย์

แน่นอนหากตรวจสอบภาพโครงสร้าง

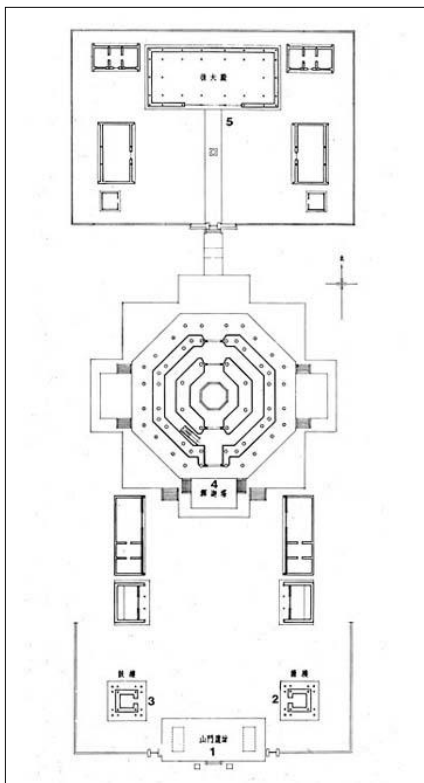
ด้วยมาตรฐานการตรวจสอบในปัจจุบัน จะสามารถบ่งชี้ความเสี่ยงภัยจากแผ่นดินไหวในโครงสร้าง เช่นเสาบางต้นบิดโค้งไป แต่พิจารณาจากระยะเวลาเกือบพันปีก็นับว่าสามารถรอดพ้นวิกฤตต่างๆ มาได้โดยภาพรวมยังสมบูรณ์

วางผังด้วยคติวัจจินกัณฑ์ – เจดีย์เป็นศูนย์กลางของวัด

การวางผังวัดจีนที่มีเจดีย์ในยุคต้นได้อิทธิพลจากอินเดีย เจดีย์เป็นที่บรรจุพระบรมสารีริกธาตุ เป็นจุดที่สำคัญที่สุดซึ่งชาวพุทธจะมาเดินสักการะโดยรอบเจดีย์

การวางผังวัดจีนยุคแรกๆ จึงให้เจดีย์ตั้งอยู่กลางวัด

ตั้งแต่ยุคราชวงศ์ถัง รูปแบบผังวัดที่มีเจดีย์ตรงกลางเริ่มพัฒนาสูงจน แม้มีเจดีย์เป็นศูนย์กลาง แต่แนวเส้นแกนกลางเริ่มมีอาคารสำคัญๆ เพิ่มเติม เช่น หอพระศรีอารียเมตไตร หอพระไตร โดยสองฝั่ง

>> ผังบริเวณใจกลางวัดผองง ตรงกลางเป็นเจดีย์ไม่อิงเสี้ยน (8 เหลี่ยม) หน้าหน้าลงด้านทิศใต้ ซึ่งมีอาคารทางเข้าสู่บริเวณเจดีย์ มีหอกลองและหอรชงฆงฆาบ ด้านหลังเป็นอาคารที่ประดิษฐานพระพุทธรูป

มีหอกลองและหอรชงฆงฆาบ แต่หลังจากนั้นแนวคิดการใช้งานพุทธสถานก็มีการปรับเปลี่ยนไป โดยให้ความสำคัญกับการกราบไหว้รูปเคารพโดยตรงและการเทศนาเผยแผ่ศรัทธามากขึ้น ดังนั้นจึงให้หอที่ประดิษฐานพระพุทธรูปสำคัญ หรือบรรยายธรรมเป็นจุดศูนย์กลางมากกว่า แล้วให้เจดีย์ตั้งถอยไปด้านหลังวัด

แต่สำหรับเจดีย์ไม่อิงเสี้ยน ยังคงเป็นวัดที่วางผังให้เจดีย์เป็นศูนย์กลาง

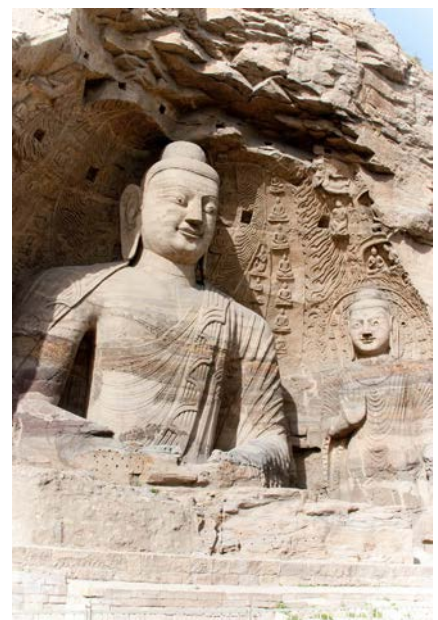
การวางระยะห่างระหว่างอาคารรอบเจดีย์ ยังแสดงให้เห็นถึงความประณีตในการวางผัง เมื่อเราเดินเข้าจากซุ้มประตูทางเข้าด้านหน้า หรืออยู่บริเวณได้ชายคาอาคารด้านหลัง อาคารทั้งสองได้เว้นระยะห่างระหว่างเจดีย์ในระยะที่ทำให้เรายังคงสามารถมองเห็นยอดเจดีย์ได้พอดีพอดี (ไม่กระชั้นกับตัวเจดีย์ไป)

ตั้งอยู่ในชัยภูมิสำคัญ เป็นหนึ่งพยานประวัติศาสตร์สำคัญทั้งด้านศาสนา การสงคราม และเทคโนโลยี

ดินแดนแถบนี้เป็นดินแดนที่มีความรุ่งเรืองทางพุทธศาสนา มีศาสนสถานสำคัญๆ มากมาย อย่างเช่น ถ้ำหินหยุนกั๋ง ซึ่งเป็นหนึ่งในสามพุทธสถานประเภทถ้ำหินที่สำคัญของจีน ฮองเต๋หลายต่อหลายราชวงศ์ต้องเดินทางเข้ามาสักการะพุทธสถาน

อีกทั้งเป็นชัยภูมิที่สำคัญที่กองทัพต้องเดินทางผ่าน ในรัชสมัยของฮองเต๋จู่ตี้ (หย่งเล่อ) แห่งราชวงศ์หมิง ได้นำทหารขึ้นเหนือในปี ค.ศ. 1406 แล้วตั้งทัพใกล้บริเวณนี้ ได้

>> ถ้ำหินหยุนกั๋ง อีกหนึ่งพุทธสถานที่สำคัญแห่งเมืองต้าถง มณฑลชานซี

ขึ้นชมเจดีย์ และได้จารึกคำว่า “สูงสุดตั้งเทพสร้าง” (峻極神功-จวินจีเสินกง) ไว้
 ช่องเต๋จูไฮ่วจ้าว (เจิ้งเต๋อ) เมื่อยกทัพมาที่วัดนี้หลังรบชนะศึกทัพมองโกลใน
 ปีค.ศ.1508 ก็ได้ขึ้นบนเจดีย์ และได้จารึกว่า “มุ่มมองอัศจรรย์แห่งโลกหล้า”
 (天下奇觀-เทียนชี่ยฉีกวน)

นอกจากพระบรมสารีริกธาตุในส่วนพระหนตที่พบเจอบริเวณชั้น 2 และชั้น 4
 ของเจดีย์ ภายในเจดีย์ยังค้นพบวัตถุโบราณสมัยราชวงศ์เหลียวมากมาย ที่สำคัญ
 คือแม่พิมพ์สี่สมัยราชวงศ์เหลียว ซึ่งช่วยเติมเต็มข้อมูลเกี่ยวกับประวัติศาสตร์การ
 พิมพ์ของจีน นอกจากนี้ยังค้นพบคัมภีร์คำสอนพุทธศาสนาต่างๆ จำนวนมาก ทั้ง
 ที่เขียนด้วยมือและพิมพ์จากแม่พิมพ์ มีคัมภีร์ที่ใช้เทคนิคการพิมพ์ได้ยาวถึง 33
 เมตร ซึ่งพบได้น้อยในประวัติศาสตร์จีน วัตถุล้ำค่าเหล่านี้เป็นประโยชน์แก่การวิจัย
 ประวัติศาสตร์ด้านเศรษฐกิจ การเมืองและวัฒนธรรมอย่างยิ่ง

สำหรับท่านที่คุ้นเคยกับการเดินพิพิธภัณฑ์ใหญ่ๆ ในประเทศจีน ในส่วนจัดแสดง
 เกี่ยวกับสถาปัตยกรรมจีน ท่านจะได้พบกับหุ่นจำลองของเจดีย์ไม้อิงเสียนเสมอ
 เพราะเจดีย์แห่งนี้คือบันทึกล้ำค่าแห่งความสำเร็จในโลกสถาปัตยกรรมยุคโบราณ
 ของจีน และคือหนึ่งในความภูมิใจสูงสุดในภูมิปัญญาของบรรพบุรุษแดนมังกร-เจดีย์
 ไม้อิงเสียน แห่งวัดฟองง

>> เมื่อพูดถึงความสำเร็จด้านสถาปัตยกรรม
 จีนยุคโบราณ จะไม่พูดถึงเจดีย์ไม้อิงเสียนไม่ได้
 ภาพ-หุ่นจำลองเจดีย์ไม้อิงเสียนท่ามกลางหุ่น
 จำลองสถาปัตยกรรมจีนโบราณประเภทต่างๆ
 พิพิธภัณฑ์สถาปัตยกรรมจีนโบราณ, ปักกิ่ง

จีนขีดเส้นตาย.. คนจนต้องหมดไปใน 5 ปี

เห็นข่าวนี้แล้วต้องรีบเอามาเล่าให้ฟัง เพื่อจะเป็นประโยชน์กับคนไทยบ้าง เพราะเมื่อเร็ว ๆ นี้ ไทยเราโดยท่านนายกฯตู่จู่ ๆ ก็พูดโอตืออยากช่วยคนจนขึ้นมา จะใช้บัตรประจำตัวประชาชน เป็นเครื่องจำแนกให้รู้ว่าใครรวยใครจน เพื่อให้ความช่วยเหลือตกไปถึงมือคนที่จนจริง ๆ เท่านั้น ยังไม่ทันฟังท่านสารถายจบ.. เสียงคัดค้านก็ซิงแซงมไปทั่วประเทศ !!

เห็นมัยคะ.. กะ(อ๊)แคะแยกคนจนออกจากคนรวยก็เป็นเรื่องชะแล้ว มีพักต้องไปพูดเรื่องจะ ช่วยยังไง ? เงินมาจากไหน ? ทำอย่างไรเงินก้อนนี้จะไม่ถูกโกงกินไปในระหว่างทาง ? โอ้ย.. สารพันปัญหาโลกแตกที่จะติดตามมา

รู้อย่างนี้แล้วเราจะไม่สนใจฟังบ้างเชียวหรือ ว่าประเทศอื่นที่เคยยากจนขึ้นแค้นกว่าเรามากมาย มาวันนี้ลุกขึ้นประกาศท้องว่าคนจนจะต้องหมดไปจากประเทศใน 5 ปี !! เขามีที่เถิดอะไร.. ไปดูกัน

การจัดความยากจนไม่ใช่เรื่องใหม่สำหรับจีน ทำกันมานานแล้วตั้งแต่เริ่มเปิดประเทศใหม่ ๆ เมื่อ 30 กว่าปีก่อน ตอนนั้นถ้าจะพูดว่าร้อยละ 100 ของคนจีนเป็นคนจนทั้งหมดก็ไม่ใช่การพูดที่เกินจริง ตอนที่เติ้งเสี่ยวผิงประกาศเปิดประเทศแล้วเสนอคำขวัญให้คนจีน “ใครรวยได้รวยรวยไปก่อน” ก็เป็นวิธีแก้ความจนอย่างหนึ่ง แก้แบบหยาบที่สุดแต่เหมาะที่สุดกับสภาพสังคมในตอนนั้น ซึ่งเป็นสังคมที่คนทุกคนจนเท่า ๆ กัน รัฐไม่รู้อะไรจะช่วยใครก่อน ก็ต้องให้ช่วยตัวเองแบบตัวใครตัวมัน ใครขยันกว่า มีโอกาสมากกว่า ก็รีบถีบตัวขึ้นไปให้รวยก่อน แล้วคนจนก็จะลดจำนวนลงไปเอง

3 ทศวรรษที่เปิดประเทศบวกกับมาตรการช่วยเหลือคนจนอย่างต่อเนื่อง ประชากรจีนมีความเป็นอยู่ดีขึ้นเรื่อย ๆ จนหลุดจากภาวะความจนไปแล้วมากกว่า 700 ล้านคน สหประชาชาติให้การยอมรับว่าจีนเป็นประเทศกำลังพัฒนาประเทศแรกที่เกิดปัญหาคนจนได้เกินกว่าครึ่งก่อนเวลาที่กำหนด ปัจจุบันเหลือประชากรที่มีรายได้ต่ำกว่าเส้นมาตรฐานความจนคือต่ำกว่า 2,800 หยวนต่อปีอยู่อีก 70.2 ล้านคน ซึ่งจีนประกาศว่าหากสามารถทำให้คนจำนวนนี้หายจนเมื่อไหร่ ประเทศก็จะก้าวเข้าสู่ “สังคมพออยู่พอกิน” (moderately prosperous society) หรือ “เสี่ยวคังเสี่ยวหุย” ซึ่งเป็นธงที่จีนปักไว้ให้กับการพัฒนาเศรษฐกิจในระยะกลาง

แล้วในเดือนพฤศจิกายนที่ผ่านมาเอง หลังจากใช้เวลาประชุมเรื่องนี้อยู่ 2 วัน ที่ประชุมคณะกรรมการกลางพรรคคอมมิวนิสต์จีน (พคจ.) ก็มีคำสั่งชี้ชัดเส้นตายให้การจัดความยากจนทั่วประเทศจะต้องทำให้เบ็ดเสร็จเด็ดขาดไปภายใน 5 ปี “...เมื่อถึงปี 2020 จะต้องไม่มีท้องถิ่นใด ไม่มีประชาชนคนไหนถูกทอดทิ้งไว้ข้างหลังอย่างเด็ดขาด” สี่จีนผิงตั้งเป้าให้ทุกคนเดิน

“ใครทำผลงานไม่เข้าตากรรมการจะต้องถูกวิจารณ์ไล่บี้กันกลางที่ประชุมให้อับอายขายหน้า และที่สำคัญบๆ ช่วยเหลือที่แต่ละท้องถิ่นได้รับจะต้องมีหลักฐานแสดงการเบิกจ่ายชัดเจนทุกบาททุกสตางค์”

ในวันนั้น ผู้นำสูงสุดระดับนคร มณฑล และเขตปกครองตนเองที่เข้าร่วมประชุมต้องเซ็นชื่อรับทราบคำสั่ง แล้วนำไปปฏิบัติทันทีโดยให้ถือเรื่องนี้เป็นภาระหน้าที่สำคัญอันดับหนึ่งของแต่ละคน ผลงานคือหน้าประการใดต้องรายงานให้ที่ประชุม พคจ.รับทราบทุกปี ใครทำผลงานไม่เข้าตากรรมการจะต้องถูกวิจารณ์ไล่บี้กันกลางที่ประชุมให้อับอายขายหน้า และที่สำคัญบๆ ช่วยเหลือที่แต่ละท้องถิ่นได้รับจะต้องมีหลักฐานแสดงการเบิกจ่ายชัดเจนทุกบาททุกสตางค์

จีนเรียกมาตรการช่วยเหลือคนจนในอดีตของตนว่าเป็นแบบ “ตัดเสื้อไซส์เดียวใส่ได้ทั้งบ้าน” (one size fits all) คือวิธีเดียวใช้ได้หมดทั้งประเทศ เพราะตอนนั้นคนจนมีอยู่ทั่วไปทุกหนทุกแห่ง ทุกคนจนเท่า ๆ กัน รายได้น้อยนิดพอ ๆ กัน ความช่วยเหลือที่ต้องการจากรัฐก็เหมือน ๆ กัน จึงไม่จำเป็นต้องมีมาตรการช่วยเหลือเยาะเย้ยให้ยุ่งยาก แต่ปัจจุบันวิธีเอาเสื้อฟรีไซส์แจกให้ทุกคนใส่ทำไม่ได้อีกแล้ว จะต้องพิถีพิถันออกแบบตัดเย็บเป็นตัว ๆ ให้เหมาะกับคนสูง ต่ำดำขาวของผู้ใส่แต่ละราย เรียกวิธีการใหม่นี้ว่า “จิงจุนผิงผิง” (targeted and precise measures) หรือ “การช่วยเหลือคนจนแบบตรงเป้าและแม่นยำ”

แต่ก่อนที่จะทำเช่นนั้นได้ ช่างเสื้อจะต้องรู้จักทรวงองค์เอว อย่างน้อยก็ต้องรู้จักหน้าค่าตาคนที่ตนจะตัดเสื้อให้ใส่เสียก่อน การเตรียมการเพื่อให้เข้าถึงคนใส่เสื้อเริ่มต้นตั้งแต่ปี 2013 ทางกรได้ส่งคณะทำงาน 130,000 คน กระจายกันไปเก็บข้อมูลกับกลุ่มเป้าหมายทั่วประเทศ เพื่อนำข้อมูลมากำหนดมาตรการช่วยเหลืออย่างเป็นรูปธรรม ซึ่งจากข้อมูลที่ได้ พบว่ายังมีคนจีนกว่า 2 แสนคนที่ไม่มีชีวิตอยู่โดยไม่มีไฟฟ้าใช้ หลายล้านคนไม่มีน้ำสะอาดบริโภค 40% ของผู้ยากไร้เป็นพวกที่ตกอยู่ในวังวนระหว่างความจนกับความเจ็บป่วย คือเจ็บป่วยแต่ยากจนจึงไม่มีเงินรักษา

หรือไม่มีเงินรักษาทำให้ต้องทนเจ็บป่วย จากเจ็บเล็กเจ็บน้อย กลายเป็นเจ็บเรื้อรัง จนกลายเป็นทุพพลภาพช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ ไปในที่สุด และยังมีอีกอย่างน้อย 10 ล้านคนที่จนเพราะใช้ชีวิต อยู่ในเขตป่าเขาทุรกันดาร ซึ่งมีแต่จะต้องช่วยอพยพออกมาหา ที่ตั้งหลักแหล่งใหม่จึงจะแก้ปัญหาได้

ที่แล้วมาเงินได้ท่วมบประมาณให้กับการช่วยเหลือผู้ยากจน ไปแล้วนับไม่ถ้วน เฉพาะงบฯ ที่ใช้ตัดถนนให้เข้าถึงหมู่บ้าน ยากจนนับพัน ๆ เส้น ก็หมดไปไม่ต่ำกว่า 700 ล้านหยวน แต่ วิธีนี้พบว่าไม่เพียงแต่สิ้นเปลืองงบประมาณอย่างไม่มีจุดจบ แล้ว ยังเป็นการแก้ปัญหาไม่ตรงจุด ในการประชุมครั้งนี้จึงมี จึงเรียกร้องให้แต่ละท้องถิ่นอย่างอ้อมอ้อมเอาเงินจากรัฐ ต้องลงแรงเข้าไปหาความเข้าใจปัญหาแล้วช่วยแก้ปัญหาให้ แต่ละคนอย่างตรงจุด ประคับประคองให้คนยากคนจนลุกขึ้น ยืนได้และก้าวเดินต่อไปได้ด้วยตัวเอง.. “แทนที่จะเอาเงินไปให้ ตรง ๆ เราต้องกระจายเงินก่อนนี้ออกไปให้กับโครงการพัฒนา ต่าง ๆ ที่จะช่วยให้พวกเขาเลี้ยงตัวเองได้ในระยะยาว”

ยกตัวอย่างมณฑลเจียงซีซึ่งมีผู้ยากไร้อยู่ 2.76 ล้านคน แต่ ผู้ว่าการมณฑลมีความมั่นใจว่าจะแก้ปัญหาให้หมดไปได้ก่อน เวลาที่รัฐกำหนดอย่างน้อย 2 ปี เพราะที่แล้วมาเจียงซีมีผลงาน ดีเด่นจนได้ชื่อว่าเป็นมณฑลที่มีเศรษฐกิจขยายตัวเป็นอันดับ 5 ของประเทศ เกษตรกรในเจียงซีมีรายได้สูงถึง 7,490 หยวน ต่อปี

มาตรการใหม่ ๆ ที่เจียงซีจะนำมาใช้แก้ปัญหาต่อไป ที่ น่าสนใจคือการยกระดับวิธีการผลิตแบบครัวเรือนให้กลายเป็น

เป็นการผลิตแบบอุตสาหกรรม ซึ่งวิธีนี้จะสามารถสร้างงาน ให้ชาวบ้านได้ไม่น้อยกว่า 70,000-80,000 ตำแหน่ง เงิน ทุนสำหรับตั้งต้นโครงการรัฐบาลท้องถิ่นเป็นผู้ให้การสนับสนุน ส่วนหนึ่ง ที่เหลือใช้วิธีระดมทุนขายหุ้นให้กับชาวบ้าน ด้าน การเกษตรก็เช่นกัน จะเปลี่ยนจากการปลูกเล็กปลูกน้อย กระจุกกระจายให้เป็นการปลูกแบบฟาร์มเกษตรเน้นการใช้ เครื่องจักร ฟาร์มปศุสัตว์ที่มีสัตวแพทย์คอยให้คำแนะนำช่วย เหลือ แต่ละปีมีกำไรเท่าไรก็ปันผลคืนให้กับผู้ถือหุ้น

วิธีขายหุ้นระดมทุนจากชาวบ้านมาสร้างธุรกิจที่มีขนาดใหญ่ เรียกว่า “จ้งโจว” หรือ crowdfunding ซึ่งอาจมีได้หลาย รูปแบบ นอกจากแบบที่รัฐบาลท้องถิ่นให้ทุนตั้งต้นที่เหลือให้ ชาวบ้านถือหุ้นแล้ว ยังอาจขอความร่วมมือจากบริษัทเอกชนที่ ดำเนินธุรกิจอยู่แล้วในทีนั้น ให้เปิดขายหุ้นราคาถูกให้ชาวบ้าน เป็นวิธีที่จะช่วยให้เกษตรกรฐานะยากจนแปรสภาพเป็นผู้ถือหุ้น ในธุรกิจการผลิตแบบใดแบบหนึ่ง

การให้เงินกู้ดอกเบี้ยต่ำแก่เกษตรกรเป็นมาตรการช่วยเหลือผู้ยากจนแบบหนึ่ง ซึ่งธนาคารรัฐในท้องถิ่นต่าง ๆ ทำกัน อยู่แล้วเป็นปกติ แต่ที่ผ่านมาเกษตรกรรายเล็กรายน้อยมักไม่ กล้ากู้ เพราะไม่พร้อมที่จะแบกรับความเสี่ยงต่าง ๆ เช่น เสี่ยง ต่อการที่ภัยธรรมชาติจะทำให้ผลผลิตเสียหายแล้วต้องเป็นหนี้ ธนาคารตลอดไป แต่ด้วยกรรมวิธีการผลิตที่มีขนาดใหญ่แบบ crowdfunding ความเสี่ยงต่าง ๆ ถูกลดทอนลงจนเกือบ หมด แม้แต่ผู้ยากไร้ที่ตกอยู่ในสภาพช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ เช่น คน ชราหรือคนพิการที่ถูกลูกหลานทอดทิ้ง แต่ยังมีที่ดินหรือสัตว์

เลี้ยงในครอบครองอยู่บ้าง ก็เอาที่ดินหรือสัตว์เลี้ยงตีค่าเป็น หุ่นแล้วก็ให้เป็นทรัพย์สินของส่วนรวม แม้จะเพาะปลูกไม่ไหว ดูแลสัตว์เลี้ยงไม่ได้ ก็ยังมีรายได้กลับมาใช้จ่ายเหมือนคนอื่น

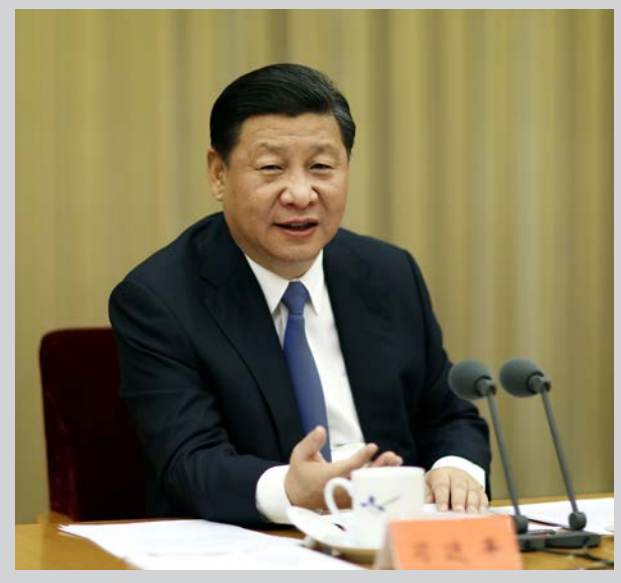
ชาวเขาเผ่าต่าง ๆ ซึ่งส่วนใหญ่อาศัยอยู่ในเขตป่าเขา ทุรกันดาร เป็นกลุ่มเป้าหมายที่รัฐต้องการยื่นมือเข้าช่วยเหลืออย่างเร่งด่วน แต่กลับเป็นจุดที่รัฐบาลยอมรับว่ายากเหมือน “กระทาะเปลือกลูกนัท” เพราะพื้นที่กว้างใหญ่มาก แต่การคมนาคมเข้าไม่ถึง ชาวบ้านตั้งบ้านเรือนอยู่อย่างกระจัดกระจาย เฉพาะที่มณฑลกว๋างสีซึ่งเป็นที่อยู่ของชนกลุ่มน้อย 12 เผ่า มีชาวเขาไม่ต่ำกว่า 5 หมื่นคนตั้งบ้านเรือนเป็นหย่อม ๆ บนเขา ชีวิตความเป็นอยู่ยากลำบากเหมือนถูกตัดขาดจากโลกภายนอก ในหมู่บ้านมีแต่คนแก่กับเด็ก คนหนุ่มคนสาวพากันไปทำงานในเมือง ทุกวันนอกจากทำนาผืนเล็ก ๆ พอประทังชีวิตแล้ว ก็ไม่มีทางอื่นที่จะช่วยให้ชีวิตความเป็นอยู่ดีขึ้นกว่านี้

มาตรการช่วยเหลือที่ดีที่สุดสำหรับคนกลุ่มนี้ คือช่วยอพยพออกจากพื้นที่แล้วหาที่อยู่ใหม่ในหมู่บ้านหรือตัวเมืองละแวกใกล้เคียง รัฐบาลท้องถิ่นของมณฑลกว๋างสีตั้งเป้าว่าภายในปี 2020 จะสามารถสร้างบ้านพักอาศัยเตรียมรับคนอพยพได้ 700,000 คน ส่วนในระดับประเทศ นายกฯหลี่เค่อเฉียงตั้งเป้าให้ทุกมณฑลช่วยกันอพยพชาวป่าชาวเขาออกมาให้ได้ 10 ล้านคน เน้นว่าเมื่อหาที่อยู่ใหม่ให้แล้วยังต้องประกันให้ทุกคนมีงานทำที่มั่นคงด้วย

คนกลุ่มใหญ่อีกกลุ่มหนึ่งคือคนกลุ่ม 40% ที่ช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ เป็นกลุ่มที่รัฐต้องเข้าไปช่วยเหลือด้วยการอุปถัมภ์อย่างเต็มที่ หลัก ๆ รัฐใช้วิธีเพิ่มเงินประกันสังคมให้อยู่ได้อย่างพอเพียง อย่างน้อยต้องไม่ต่ำกว่าเส้นมาตรฐานความจนที่รัฐกำหนด ในกรณีลัมปวยจเงินประกันสังคมไม่พอจ่ายค่ารักษา ก็ให้เบิกล่วงหน้าได้จนกว่าเงินประกันสังคมงวดต่อไปจะตกถึงมือ

อีกมาตรการหนึ่งที่จะยกตัวอย่างเป็นเรื่องสุดท้ายก็คือ “การศึกษา” โดยปกติความจนกับการไม่รู้หนังสือมักจับมือเดินคู่กันมาเสมอ คนจีนยุคโบราณจึงต้องหาทางตัดวงจรด้วยการพำเรียนเขียนอ่านอย่างบากบั่นจนสอบได้เป็นบัณฑิต ในเมื่อจีนยุคใหม่มีนโยบายจะขจัดความยากจนให้หมดไป ก็ต้องทุ่มงบประมาณให้การศึกษากับคนจนไม่อันเช่นกัน แผนพัฒนาเศรษฐกิจ 5 ปีรอบใหม่ (2016-2020) ของ พคจ. ระบุเป็นนโยบายระดับชาติอย่างชัดเจนว่า จะต้องให้หลักประกันกับพลเมืองทุกคนให้สามารถเข้าถึงการศึกษาอย่างเท่าเทียม โดย

.....
“คนกลุ่มใหญ่อีกกลุ่มหนึ่งคือคนกลุ่ม 40% ที่ช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ เป็นกลุ่มที่รัฐต้องเข้าไปช่วยเหลือด้วยการอุปถัมภ์อย่างเต็มที่ หลัก ๆ รัฐใช้วิธีเพิ่มเงินประกันสังคมให้อยู่ได้อย่างพอเพียง อย่างน้อยต้องไม่ต่ำกว่าเส้นมาตรฐานความจนที่รัฐกำหนด ในกรณีลัมปวยจเงินประกันสังคมไม่พอจ่ายค่ารักษา ก็ให้เบิกล่วงหน้าได้จนกว่าเงินประกันสังคมงวดต่อไปจะตกถึงมือ”
.....

เฉพาะการศึกษาสำหรับคนชนบท รัฐบาลทุกท้องถิ่นไม่ว่าห่างไกลแค่ไหนจะต้องสร้างโรงเรียนที่มีสภาพดี มีครูที่มีคุณภาพ เพื่อให้เด็กชนบทมีโอกาสได้รับสวัสดิการเรียนฟรี 9 ปีเช่นเดียวกับเด็กในเมือง ทางฝ่ายรัฐบาลกลางเอง ก็จะเพิ่มโควตาและเพิ่มทุนการศึกษาให้กับเด็กชนบทมีโอกาสเข้าศึกษาต่อในมหาวิทยาลัย เป้าหมายสุดท้ายคือไม่ให้มีช่องว่างระหว่างการศึกษาในเมืองกับชนบทเหลืออยู่เลย

นี่แหละคะหลักการแก่นของจีน สรุปลิ้น ๆ ให้ทราบด้วยประการฉะนี้... ข้อไหนโดนใจใครก็ติดตามหาอ่านรายละเอียดกันเอาเองนะคะ

แต่แว่นมสาวแดนมังกร

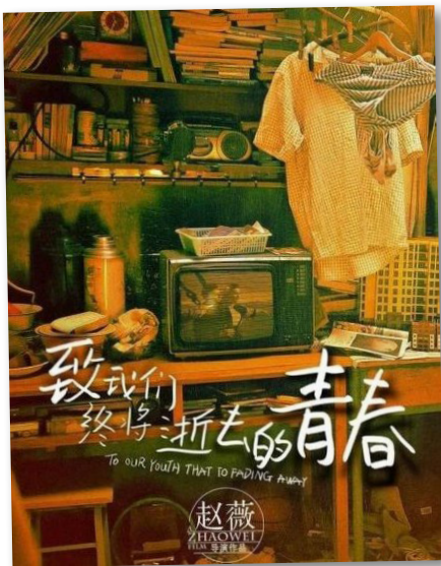
วัยหนุ่มสาวคือช่วงเวลาแห่งการเดินทางไกล ที่มีอาจวณคั้น
 วัยหนุ่มสาวคือช่วงเวลาแห่งการพบเจอ ที่มีอาจลิ้มเลือน
 วัยหนุ่มสาวคือช่วงเวลาแห่งความเจ็บปวด ที่มีอาจเยียวยาย
 วัยหนุ่มสาวคือช่วงเวลาที่มีไว้ให้ระลึกถึง ..

อย่าเพิ่งเข้าใจผิดกันนะคะว่า จู่ๆ ผู้เขียนจะเกิด
 อารมณ์ตีสอกอยากตัดพ้อชีวิตออกสื่อด้วยการเขียน
 กลอนเปล่าขึ้นมาซะอย่างงั้น ความจริงแล้ว กลอน
 เปล่าบทนี้แปลมาจากคำโปรยของหนังจีนที่ผู้เขียน
 จะแนะนำให้รู้จักใน New Silk Road ฉบับนี้
 “จื่อ แหว้วเมิน จง เจียง ซื่อ ชวี เตอะ ชิงชุน” แปล

ว่า “แต่วัยหนุ่มสาวที่เราจะต้องสูญเสียไปนที่สุด”
 หรือ So Young เป็นหนังจีนเรื่องหนึ่งในลิสต์ของ
 ผู้เขียนที่ต้องตามดูย้อนหลัง หนังเรื่องนี้เป็นหนังที่
 ซื่อยาวแบบทำลายสถิติเลยทีเดียว (อันนี้ประชดนะ
 คะ ยังไม่ได้เช็คข้อมูล) จนต้องมีชื่อย่ออีกชื่อว่า
 “จื่อ ชิงชุน” ซึ่งแปลว่า “แต่วัยหนุ่มสาว”

ส่วนสาเหตุที่ทำให้หนังเรื่องนี้อยู่ในลิสต์ที่ผู้เขียนต้องตามดูนะแหละคะ มีอยู่หลายข้อเลย ข้อแรกก็คือ ชื่อหนังที่ยาวเกินความนิยม (และเกินความจำเป็น) ในการตั้งชื่อเรื่องเป็นภาษาจีน ข้อสองก็คือชื่อของผู้กำกับหนัง “เจ้าเวาย” ซึ่งก็คือนักแสดงจีนชื่อดังที่โด่งดังมาจากบทบาท “องค์หญิงกำมะลอ” นั่นเอง อยากรู้จริงๆ ว่าหนังที่นักแสดงซูเปอร์ระดับนี้กำกับจะเป็นยังไง ส่วนข้อสุดท้ายก็คือ หนึ่งในเพลงประกอบของหนังเรื่องนี้คือเพลง So Young ของวง Suede วงดนตรี Britpop ชื่อตั้งยุค 90 จากเกาะอังกฤษ (ข้อสุดท้ายนี้ความชอบส่วนตัวล้วนๆ ค่ะ ไม่ได้มีอะไรเกี่ยวกับจีนเลย)

“จื้อ ชิงซุน” หรือ So Young เป็นหนังจีนปี 2013 สร้างจากนวนิยายออนไลน์ของ ซินอี่อู่ และกำกับการแสดงโดย เจ้าเวาย เดิมทีหนังเรื่องนี้เป็นผลงานศิลปนิพนธ์ระดับปริญญาโท สาขาวิชาการกำกับภาพยนตร์ของเจ้า

เวายที่กำลังจะสำเร็จการศึกษาจาก Beijing Film Academy สถาบันด้านการภาพยนตร์ที่เก่าแก่และมีชื่อเสียงของจีน ในเมื่อเป็นหนังของนางเอกระดับเจ้าเวายทั้งที จะให้เป็นแค่หนังศิลปนิพนธ์ที่เผยแพร่ในวงจำกัดได้อย่างไร งานนี้ทีมโปรดักชั่นก็ต้องจัดเต็มละคะ ทั้งมือเขียนบท มือตัดต่อ ไปจนถึงเพลงประกอบ

นอกจากจะลงทุนซื้อลิขสิทธิ์เพลง So Young ของวง Suede มาแล้ว เจ้าเวายยังได้เชิญเพย์หว่อง หรือ หวังเพย นักร้อง นักแสดงสาวผู้โด่งดังจากเกาะฮ่องกง มาร้องเพลงประกอบ แถมยังเชิญนักร้องสาวร่างใหญ่เสียงทรงพลังอย่าง หานหง มาเป็นนักแสดงรับเชิญในบทดีเจรายการวิทยุด้วย ส่วนนักแสดงนำของเรื่อง เจ้าเวายลงแรงแคสต์นักแสดงวัยรุ่นหน้าใหม่ยกชุด

“จื้อ ชิงซุน” เป็นเรื่องราวชีวิตและความรักของหนุ่มสาวมหาวิทยาลัยช่วงยุค 90 เจิ้งเวย (แสดงโดยหยางจื้อซาน) เด็กสาววัย 18 สอบติดมหาวิทยาลัยในเมืองหนานจิง ได้เป็นเฟรชชี่คณะวิศวกรรมศาสตร์ เพราะจะได้มาอยู่ใกล้ หลินจิ้ง (แสดงโดยหานเกิง) แฟนหนุ่มรุ่นพี่ที่เรียนอยู่มหาวิทยาลัยข้างๆ แต่พอมาถึงก็กลับพบว่าหลินจิ้งไปเรียนต่อเมืองนอกแล้วโดยที่ไม่ได้บอกเธอสักคำ

เจิ้งเวยเสียใจเรื่องแฟนอยู่ไม่นานนักก็ทำได้ เพราะความเป็นน้องใหม่เฟรชชี่จึงมีสิ่งใหม่ๆ ในรั้วมหาวิทยาลัยให้เธอต้องเรียนรู้และปรับตัวมากมาย นอกจากนี้ยังมีหวนกว่าน หลีเหว่ยเจี๋ยน จูเสี่ยวเป่ย สามสาวรูมเมทกับเพื่อนรุ่นพี่สุดกวนอย่าง จางไค และ สวีโคหยาง มาสร้างสีสันในชีวิตมหาวิทยาลัยของเธอ

หลังจากนั้นไม่นาน เจิ้งเวยก็ดันไปตกหลุมรัก เฉินเซี่ยวเจิ้ง (แสดงโดยเจ๋อ ยิวเหยียน) คู่แค้นร่วมรุ่นอย่างไม่ทันตั้งตัว แต่ฝ่ายชายไม่สนใจ แกรมตั้งแ้งรังเกียจ จนเจิ้งเวยต้องเป็นฝ่ายตามชายขนมจีบซะเอง

นอกจากชีวิตในรั้วมหาวิทยาลัยของเจิ้งเวยแล้ว หนังยังเล่าเรื่องของสามสาวรูมเมทไปพร้อมกัน หวนกว่าน (แสดงโดยเจียงซูอิง) สาวสวยหวานเป็นที่หมายปองของหนุ่มๆ ทั้งมหาวิทยาลัย แต่เธอกลับไม่สนใจใคร เธอมั่นคงต่อแฟนหนุ่มของตัวเอง แม้ว่าเขาจะทำให้เธอผิดหวังมากก็ตาม

หลี่เหวยเจี๋ย (แสดงโดยจางเหยา) คุณนายสะอาดจากหมู่บ้านยากจนในภาคตะวันออกเฉียงเหนือของจีน เธอทะเลาะทะเลาะและไม่อยากกลับไปบ้านเกิด จูเสี่ยวเป่ย์ (แสดงโดยหลิวหย่าเซ่อ) สาวหัวจากครอบครัวยากจน ด้วยความหึงในศักดิ์ศรีของเธอ ทำให้ต้องออกจากมหาวิทยาลัยกลางคันเพราะเหตุการณ์เข้าใจผิด

ชีวิตสี่ปีในรั้วมหาวิทยาลัยผ่านไปอย่างรวดเร็ว แม้ว่าเจี๋ยเวยจะได้เป็นแฟนกับเฉินเซี่ยวเจี๋ย มีชีวิตรักหวานแหววในรั้วมหาวิทยาลัย แต่สุดท้ายก็ต้องมาเสียใจซ้ำรอยเดิม เพราะเฉินเซี่ยวเจี๋ยเลือกรับทุนไปเรียนต่อที่อเมริกาโดยไม่บอกเธอ

หลายปีต่อมาหลังจากแยกย้ายกันไป หลังเรียนจบ หลินจิ่ง แฟนหนุ่มรุ่นพี่กับเฉินเซี่ยวเจี๋ย แฟนสมัยมหาวิทยาลัยกลับเข้ามาในชีวิตของเจี๋ยเวยที่กลายเป็นสาวออฟฟิศมาดมั่นพร้อมๆ กัน และนี่เป็นช่วงเวลาที่ยุคสมัยเปลี่ยนไปอย่างรวดเร็วจากคำสารภาพของแต่ละคน เจี๋ยเวยเข้าใจเรื่องราวต่างๆ มากขึ้น และเธอต้องตัดสินใจเลือกเส้นทางชีวิตอีกครั้ง

นอกจากการคลี่คลายเรื่องราวของตัวเองละครเอก ในช่วงท้ายของเรื่องยังบอกเล่าเส้นทางชีวิตของตัวละครอื่นๆ ส่วนตัวผู้เขียนรู้สึกว่าคุณแต่งบทและกำกับออกจะโหดกับชะตาชีวิตของหรวนกว่าจะไปสักหน่อย โหดแบบว่าตอนดูก็แค่อึ้งไปพักใหญ่... แต่ก็เอาเถอะค่ะ ชีวิตคนเราอะไรๆ

มันก็เกิดขึ้นได้

“จื่อ ชิงซุน” ประสบความสำเร็จอย่างมากทั้งในด้านรายได้และรางวัล ถึงแม้ว่าจะถูกนักวิจารณ์หนึ่งวิจารณ์อย่างหนักหน่วงก็ตาม หนังสือเรื่องนี้ได้รับรางวัลบทภาพยนตร์ยอดเยี่ยมจากเวที The People's Hundred Flower Award หรือ “ปายฮวาเจี๋ย” และรางวัลม้าทองคำ สาขาบทภาพยนตร์ดัดแปลงยอดเยี่ยมจากฝั่งไต้หวัน นอกจากนี้ยังได้รับรางวัลปายฮวาเจี๋ย และรางวัลจินจี้เจี๋ย (Golden Rooster Award) ในสาขาผู้กำกับภาพยนตร์หน้าใหม่ยอดเยี่ยมอีกด้วย

ช่วงหลายปีมานี้ หนังสือที่มีเนื้อหาสะท้อนชีวิตวัยเรียนและวัยหนุ่มสาวของผู้คนแต่ละยุคสมัยได้รับความนิยมอย่างมากในจีน ไม่ว่าจะเป็นเรื่อง American Dreams in China เรื่อง So Young เรื่อง Fleet of Time และเรื่อง Tiny Times ที่สะท้อนชีวิตของคนที่เกิดในยุค 60, 70, 80 และ 90 ตามลำดับ

ช่วงวันหยุดสงกรานต์นี้ ถ้าคุณผู้อ่านไม่ได้ออกไปเที่ยวไหนและอยากเห็นบางแง่มุมของชีวิตวัยรุ่นจีนแต่ละยุค ก็สามารถเลือกดูหนังจีนตามรายชื่อหนังที่ให้ไว้ได้ตามใจชอบเลยนะคะ เรื่อง American Dreams in China กับ Fleet of Time มีแผ่นขายแน่นอน เพราะเคยเข้าฉายในบ้านเรา ส่วนเรื่อง So Young กับ Tiny Times ก็คงต้องขอพึ่งไปบุญ YouTube กันตามเคยละค่ะ

ถึงเวลาต้องเปลี่ยน อุปกรณ์วัดเศรษฐกิจจีนชุดใหม่แล้ว

ขึ้นปีใหม่ได้ไม่กี่วัน สำนักข่าวซินหัว ก็มีบทวิเคราะห์ที่น่าสนใจเกี่ยวกับเศรษฐกิจจีนมาเสนอ ชื่อเรื่อง “ถึงเวลาต้องเปลี่ยนอุปกรณ์วัดเศรษฐกิจจีนชุดใหม่แล้ว”

บทความเริ่มต้นว่า ถ้ารถคันหนึ่งเก น้ำมันบนหน้าปัดบอกว่าน้ำมันในรถเกลี้ยงถึง แต่รถกลับวิ่งได้ ก็แสดงว่าหน้าปัดกับเกจน้ำมันต้องเสียแน่ ๆ เศรษฐกิจจีนในช่วงนี้ก็เช่นกัน ถ้าอยากรู้สภาพความเป็นจริงอย่างถูกต้องแม่นยำ ก็ต้องตรวจสอบว่าเครื่องมือที่เคยใช้วัดนั้นยังทำงานเที่ยงตรงอยู่หรือไม่

ปีที่แล้วเศรษฐกิจของจีนขยายตัวเพียง 6.9% ต่ำสุดในรอบ 25 ปี ลือต่าง

ชาติดูตัวเลขนี้แล้วก็พากันวิเคราะห์ว่า เศรษฐกิจจีนอยู่ในช่วงขาลงแบบ Hard Landing แน่ ๆ แต่ถ้ามองจากสายตาของผู้บริโภคชาวจีน ก็ยังไม่มီးอะไรส่อให้เห็นว่าถูกเศรษฐกิจบีบรัดตัวแต่อย่างใด

“ถ้าวันนี้บังเอิญคุณไปเห็นโรงงานผลิตเหล็กหรือเหมืองถ่านหินในจีนสักแห่งหนึ่ง คุณก็จะคิดว่าเศรษฐกิจจีนแย่นั่นแหละ แล้ว แต่ถ้าคุณไปเยี่ยมชมอุทยานวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งชาติ “จงกวนชุน” ที่บรรยากาศเต็มไปด้วยความคึกคัก หรือไปดูหนังสักเรื่องแล้วพบว่าที่นั่งในโรงเต็มหมดทุกที่ ความรู้สึกของคุณจะเปลี่ยนเป็นตรงกันข้ามทันที เวลาที่เศรษฐกิจจีนกำลังอยู่ในระยะปรับ

โครงสร้างจากที่เคยเน้นการลงทุนไปเน้นการบริโภค ความเจริญเติบโตจึงกระจายไปทั่วทุกภาคส่วนของสังคม” พันเจี้ยนเฉิง รองผู้อำนวยการศูนย์วิเคราะห์และเฝ้าติดตามเศรษฐกิจจีน สำนักงานสถิติแห่งชาติกล่าว

เศรษฐกิจจีนช่วงอย่างน้อย 5 ปีต่อจากนี้ เป็นช่วงปรับโครงสร้างครั้งใหญ่ จากแต่เดิมที่เคยพยายามดันตัวเลข GDP ให้เป็นเลข 2 หลักโดยอาศัยการส่งออกสินค้าจำนวนมาก ๆ แต่ด้วยคุณภาพออกไปตีตลาดโลก ซึ่งต้องแลกกับการที่ประเทศสูญเสียทรัพยากรและสิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติไปอย่างน่าเสียดาย ปัจจุบันจีนหันมาใช้นโยบาย

ล้านหยวน เพิ่มขึ้นกว่าปีที่ผ่านมา 34% ตัวเลขดังกล่าวแสดงให้เห็นว่าการบริโภคสินค้าของคนจีน และธุรกิจการซื้อขายสินค้าผ่านระบบอีคอมเมิร์ซ

เศรษฐกิจที่เรียกว่า New Normal คือปล่อยให้เศรษฐกิจเติบโตไปในระดับปกติไม่หวือหวา แต่หันมาสนใจวางพื้นฐานที่ยั่งยืนและมั่นคงให้การพัฒนา โดยมีจุดเน้นอย่างน้อย 3 อย่าง คือ เน้นการปลงทุนในต่างประเทศ ยกมาตรฐานสินค้าส่งออกของจีนให้เป็นสินค้าคุณภาพสูงมีมูลค่าเพิ่มขึ้นจากการประยุกต์ใช้เทคโนโลยีและนวัตกรรมสมัยใหม่ เศรษฐกิจปรับฐานใหม่ยังให้ความสำคัญกับการบริโภคภายในประเทศ กระตุ้นให้ประชาชนจับจ่ายใช้สอยเพื่อการบริโภคสินค้าและบริการอย่างเต็มที่ เพราะถ้าประชากรพันกว่าล้านคนที่มีขณะนี้กำลังซื้อสูงมาก พวกเขาใช้จ่ายเงินกันเต็มที่ ธุรกิจทุกภาคส่วนทั้งการค้าและบริการก็จะมีเงินสดไหลเวียนอยู่ตลอดเวลา ส่งผลให้เศรษฐกิจคึกคักไปทั่วประเทศ

ใครก็ตามที่เฝ้าติดตามเศรษฐกิจจีนในช่วงปรับโครงสร้าง จึงต้องให้ความสนใจเพียงพอกับตัวเลขเศรษฐกิจที่เกิดจากการบริโภคสินค้าและบริการภายในประเทศ แล้วจะพบว่าเศรษฐกิจจีนไม่ได้มีดีมั่วอย่างที่ว่าคนพยายามวิเคราะห์ตรงกันข้ามกลับมองเห็นแสงเรืองรองทาบเทาเหนือขอบฟ้าอย่างชัดเจน

ยกตัวอย่าง.. 11 เดือนแรกของปีที่แล้ว การขนส่งพัสดุภัณฑ์ประเภทต่างๆ ของจีนมีจำนวนมากถึง 18,200 ล้านชิ้น เพิ่มขึ้นกว่าเวลาเดียวกันในปีก่อน 48% สร้างรายได้ให้กับธุรกิจด้านหีบห่อและจัดส่งสินค้าถึง 245,600

ในประเทศจีน มีอัตราเติบโตพุ่งทะยานแบบก้าวกระโดด และเมื่อหันไปดูธุรกิจบริการก็เช่นกัน ปีที่แล้วเป็นปีที่รายได้จากการจำหน่ายตั๋วภาพยนตร์ (box office) ทั่วประเทศของจีน พุ่งขึ้นแตะจุดสูงสุดเป็นประวัติการณ์ที่ 44,000 ล้านหยวน สูงกว่าปีที่ผ่านมากเกือบ ๆ เท่าตัวคือกระโดดขึ้นมา 48%

รายได้จากการบริโภคภายในประเทศทุกชนิดรวมกันเมื่อปีที่แล้ว มีส่วนแบ่งสูงถึง 66.4% ของ GDP ซึ่งแสดงว่าการบริโภคของประชาชนในประเทศกลายเป็นตัวขับเคลื่อนเศรษฐกิจจีนอย่างแท้จริง คาดว่าในปี 2016 คือปีนี้การบริโภคก็จะเป็นพลังผลักดันเศรษฐกิจจีนต่อไปอีกอย่างแข็งแกร่ง โดยเฉพาะเมื่อได้รับแรงส่งจากนโยบายกระตุ้นการบริโภคของรัฐบาลที่กำลังจะให้ผลชัดเจนยิ่งขึ้นตั้งแต่ปีนี้เป็นต้นไป ดัชนีบ่งบอกการเติบโตและความคึกคักของเศรษฐกิจภายในประเทศที่ชัดเจนที่สุดก็คือ 9 เดือนแรกของปีที่แล้ว มีบริษัทขนาดเล็กและกลาง (SMEs) ที่เริ่มต้นทำธุรกิจโดยอาศัยข้อมูลจากเสิร์ชเอ็นจิน “ไปตู้” (Baidu) ร่วมกับเทคโนโลยีบิ๊กดาต้าเกิดขึ้นถึง 3.16 ล้านราย

Jefferies Group กลุ่มบริษัทการลงทุนของอเมริกา เสนอให้ผู้เฝ้ามองเศรษฐกิจจีนต้องคำนึงถึงดัชนีชี้วัดใหม่ ๆ เช่น การเติบโตของธุรกิจจัดส่งพัสดุเร่งด่วน (delivery express) การถอนเงินสดผ่าน ATM รายได้จาก

การจำหน่ายตั๋วภาพยนตร์ ระยะทางบินของสายการบินต่าง ๆ ซึ่งทั้งหมดที่กล่าวมาเป็นตัวสะท้อนสภาพการเติบโตของธุรกิจอีคอมเมิร์ซ ธุรกิจบันเทิง และธุรกิจท่องเที่ยวที่ใครจะมองข้ามไม่ได้ อย่างเด็ดขาด

หรือถ้าจะให้ละเอียดขยับย่อยลงไปกว่านั้น มีผู้เสนอว่าต้องดูลงไปถึงการเติบโตของธุรกิจให้บริการแบบมีอาชีพอิสระ เช่น สำนักงานให้คำปรึกษาทางกฎหมาย สำนักงานตรวจสอบบัญชี บริษัทผลิตโฆษณา ดูให้ดีกว่านั้นต้องลึกลงไปถึงการจ่ายภาษีรายได้ของประชาชน และสภาพการจ้างงาน ซึ่งล้วนแต่เป็นดัชนีที่มีพลวัตอย่างยิ่ง สามารถบอกความเปลี่ยนแปลงที่เกิดจากการปรับโครงสร้างเศรษฐกิจในยุคปัจจุบันของจีนได้อย่างน่าเชื่อถือ..

“สรุปก็คือ ถึงเวลาแล้วที่ผู้เฝ้ามองเศรษฐกิจจีนจะต้องเปลี่ยนเข็มหน้าปัทม์บอกความเป็นจริงของเศรษฐกิจจีนกันเสียที” พันเจี้ยนเฉิง รองผู้อำนวยการศูนย์วิเคราะห์และเฝ้าติดตามเศรษฐกิจจีนกล่าวในที่สุด

EAST Meets WEST

บุรณภาพะทะประณีต

โฉมสะคราญสะท้านแผ่นดิน : เติยวเสียนปะทะเฮเลน [Beauties Behind the Great Wars]

“

Behind every great man
there's a great woman”

“เบื้องหลังชายผู้ยิ่งใหญ่
เปี่ยมประกายไปด้วย...ผู้หญิง!

”

กล่าวกันว่า เบื้องหลังความสำเร็จหรือชัยชนะของลูกผู้ชาย
ผู้ยิ่งใหญ่ หาก คุณจะมองหาแล้ว ก็ จะพบมือที่นุ่มนวลแต่มั่นคง
ของผู้หญิงผู้ยิ่งใหญ่!

คำกล่าวข้างต้น เป็นเสมือนคำปลอบประโลมยกย่องคุณค่า
คุณผู้หญิง ที่เสียสละทั้งชีวิต เพื่อทำหน้าที่แม่และภรรยาที่ดั่งงาม

ปัจจุบันบทบาทของลูกผู้หญิงได้ถูกยกระดับขึ้นมามากในสังคม
โลก แม้จะยังไม่เทียบเท่าผู้ชาย

วันนี้ สองดอกเตอร์จะพาท่านผู้อ่านย้อนกลับไปในอดีต ไปดู
บทบาทของหญิงแห่งประวัติศาสตร์!

ยศ๑๗๓วีรชนเจ้า

“มัจฉาจมาวรี ปักซี่ตกนภา
จันท์หลบโถมสุดา มวลมกาะอายนาง”

บทกลอนสี่วรรคข้างต้น เล่าขานถึงสี่ยอดหญิงงามในตำนานจีน อันได้แก่ ไชซี (Xi Shi) หวางเจาจวิน (Wang Zhaojun) เตียวเสี้ยน (Diao Chan) และ หยางก้วยเฟย (Yang Guifei) [จะยังไม่ขอเล่าถึงหยางก้วยเฟยในวันนี้] ทั้งสี่นางเกิดต่างยุคต่างสมัย แต่ต่างก็มีประวัติเพริศแพร้ว

“มัจฉาจมาวรี” ไชซี งามตาและงามสติปัญญา เกิดมาเป็นสาวชาวบ้านในยุคชุนชิว สมัยที่จีนยังไม่รวมประเทศ มีการสู้รบต่อเนื่องกันระหว่างแคว้นต่างๆ เธอเกิดในเมืองเล็กๆ ส่วนหนึ่งของแคว้นเยว่ (Yue) ซึ่งยังเป็นเมืองขึ้นของแคว้นอู่ (Wu)

เสนาบดีแคว้นเยว่ได้ค้นพบสาวงามคนนี้ และนำเธอมาทำงาน โดยทำการสอนกิริยามารยาท ก่อนยกเป็นของกำนัลให้เจ้าแคว้นอู่ อู่ฮ่องหลงไหลไชซีจนไม่ใส่ใจว่าราชการ แคว้นอู่อ่อนแอลง ขณะที่แคว้นเยว่ก็เสริมกำลังเข้มแข็งขึ้นจนเอาชนะแคว้นอู่ได้ในที่สุด!

ว่ากันว่า ที่อู่ฮ่องหลงไหล มิใช่เพียงแค่ความงามของไชซี แต่นางยังมีสติปัญญาล้ำเลิศ ถึงขนาดเป็นหญิงเดียวที่สามารถ ได้วาทีเอาชนะ ‘ซุนวู’ เจ้าของตำราพิชัยสงคราม ที่ผู้คนยกย่อง เป็นตำราเทพ รบร้อยครั้ง ชนะร้อยครา!

ซุนวูตัวจริงเสียจริงอยู่ข้างอู่ฮ่อง สมัยนั้น ผู้หญิงก็ไม่ได้รับเกียรติหรือการยกย่องอะไรในราชการ แล้วแคว้นอู่จะล่มได้อย่างไร??

ทว่า ไชซีกลับมีสติปัญญาทำให้อู่ฮ่องหลงไหลจนล่มแคว้นอู่ลงได้ ตามภารกิจที่ได้รับมาจากแคว้นเยว่ มันเหลือเชื่อจริงๆ!!!

“ปักซี่ตกนภา” หวางเจาจวิน อีกโฉมสตราณนางในราชสำนักฮ่องเต้ฮั่นหยวน ผู้รอคอยการเข้าเฝ้าเป็นนางสนม แต่จนแล้วจนรอดก็ไม่เคยได้เข้าเฝ้า

วันหนึ่ง หัวหน้าเผ่าซางมุ่งทางภาคเหนือ มาขอเจริญสัมพันธไมตรี ด้วยการของค์หญิงไปสมรส แต่สำหรับ ‘คนเถื่อนนอกด่าน’ แม้ภายนอกฮ่องเต้ฮั่นหยวนจะต้อนรับด้วยดี โทษเลยจะยินยอมยกพระธิดาจริงๆ ให้ไปตกกระกำลำบากได้

ฮ่องเต้จึงประกาศรับอาสาสมัคร ‘องค์หญิง’ จากนางกำนัล และ หวางเจาจวินเป็นหนึ่งในเดียวที่อาสา ทั้งที่รู้กันดีว่าชีวิตนอกด่านนั้นแห่งแล้งกันดารยิ่ง เทียบไม่ได้เลยกับภาคกลาง

นอกจากนี้ การต้องไปแต่งงานอยู่กับคนต่างเผ่าที่มีวัฒนธรรมประเพณีที่แปลกๆ แตกต่างกันมาก ก็คงไม่ใช่เรื่องน่าอภิรมย์นัก การเสียสละตนของหวังเจาจวินได้นำสันติสุขมาสู่แผ่นดินบ้านเกิดเป็นเวลากว่าครึ่งศตวรรษ!

ทั้งไชซีและหวังเจาจวิน ล้วนเป็นหญิงกล้าที่ต้องสละบ้านเกิดเมืองนอนไปอยู่ต่างแดน ต้องแบกรับภารกิจอันหนักหน่วง เพื่อความอยู่รอดของแผ่นดินเกิด เธอทั้งคู่จึงสมควรเป็นยอดสตรีวีรชนจีนอย่างแท้จริง!!

จันทร์หลบโคมสุดา - เตียวเสี้ยน

เตียวเสี้ยน ส่วนเล็กๆ แต่แสนสำคัญในวรรณกรรมสุดอลัง “สามก๊ก”

แม้ว่าตัวละครต่างๆ ในสามก๊ก ส่วนใหญ่ได้รับการยืนยันว่ามีตัวตนอยู่จริง ยกเว้นเพียงเตียวเสี้ยน ผู้ถูกกล่าวถึงเพียงสั้นๆ ว่าเป็นบุตรบุญธรรมของอ๋องอ้วน มหาเสนาบดีฝ่ายพลเรือนในกษัตริย์เหียนเต๋

นางเตียวเสี้ยนอาสาสมัคร (อีกแล้ว) บรรเทาทุกข์ให้บิดา ด้วยการยอมตนเป็นคนรักของลิโป้ ยอดขุนพลแม่ทัพและองครักษ์ของตั้งโต๊ะ ทรรราชย์ที่อ๋องอ้วนเกลียดชังยิ่งนัก ขณะเดียวกัน อ๋องอ้วนก็ยกนางเตียวเสี้ยนเป็นของกำนัลแก่ทรรราชย์ตั้งโต๊ะ เพื่อให้ลิโป้และตั้งโต๊ะแตกคอกัน

ไอ้แม่เจ้า เอาละหว่า เธอช่างใจเด็ดขาดจริงๆ ในประวัติศาสตร์ เราได้เห็นการยกผู้หญิงเป็นของกำนัลอยู่บ่อยครั้ง รวากับว่าผู้หญิงเป็นสิ่งของมีราคาแต่

ไม่มีหัวใจ หัวใจ อันที่จริง อุบายนี้ดูไปดูมา มันไม่น่าจะสำเร็จได้เลย!!

ตั้งโต๊ะ ขณะนั้นเป็นถึงผู้สำเร็จราชการสูงวัย ไหนเลยจะคลั่งไคล้สาวคราวรุ่นลูก จนถึงขั้นทะเลาะกับองครักษ์ใหญ่ผู้คุมครองตนเองได้?

ขณะที่ลิโป้ หม่อมแน่นแก่งกาจ ไหนเลยจะหลงใหลผู้หญิงยิ่งไปกว่าหน้าที่การงานอันรุ่งโรจน์โดดเด่นของตนเอง??

แม้ว่านักประวัติศาสตร์ยังคงคลั่งใจในความมีตัวตนของนางที่ชื่อว่าเตียวเสี้ยน (เนื่องจากเตียวเสี้ยนไม่น่าจะใช่ชื่อนามจริง แต่เป็นชื่อเรียกหญิงบางตำแหน่ง)

แต่สิ่งหนึ่งที่ปฏิเสธไม่ได้คือ สาวงามของตั้งโต๊ะที่ทำให้ลิโป้หลงใหลจนเชือดคอเจ้าชายตัวเองนั้น มีอยู่จริง! ประวัติศาสตร์ได้จารึกลงไปแล้ว นางเตียวเสี้ยน ทำสำเร็จ!!

เตียวเสี้ยนผู้มีฉายา จันทร์หลบโคมสุดา ก่อนนาซาส่งมนุษย์ไปเหยียบดวงจันทร์ ดวงจันทร์เป็นสัญลักษณ์แห่งความงามเลิศบริสุทธิผุดผ่อง

ตอนที่นางเตียวเสี้ยนไหว้ขอพรพระเจ้าจันทร์อยู่ อ๋องอ้วนบิดาบุญธรรมได้สังเกตเห็นว่าดวงจันทร์ยังต้องหลบให้กับความงามของนาง และคิดได้อุบาย ‘ห้วงโซ่’ หรือ ‘ห้วงสัมพันธ์’ คือการคล้องห้วงให้ลิโป้มีใจผูกพันก่อน แล้วค่อยยกนางให้ตั้งโต๊ะ เมื่อห้วงยังอยู่ สองชาย นายบ่าวก็จะแตกกันในที่สุด

ข่าวดีก็คือ นักวิชาการชื่อ Meng Fanren ได้ยืนยันความมีตัวตนจริงของเตียวเสี้ยน ว่าเดิมแซ่เหรินชื่อ หงฉาง (Ren Hongchang) เกิดในหมู่บ้านมู่ชื่อ Muzhi อำเภอซินโจว Xinzhou, มณฑลส่านซี และทุกวันนี้ ในหมู่บ้านก็ยังมีอนุสรณ์สถานที่จารึกนาม “บ้านเกิดของเตียวเสี้ยน” หญิงผู้เสียสละตนเพื่อชาติ

เฮเลนแห่งทรอย

ยอดหญิงงามในตำนานฝั่งตะวันตกที่มีชื่อเสียงลือมาแต่โบราณนามเฮเลนแห่งทรอย (Helen of Troy) ผู้มีฉายา "The face that launched a thousand ships!" (โฉมหน้าที่นำพาทัพเรือนับพัน) ปรากฏอยู่ในมหากาพย์อีเลียด (Iliad) ของโฮเมอร์ (Homer)

อีเลียดกล่าวถึงเหล่าวีรบุรุษผู้กล้าฝั่งสปาดา (Sparta) ยกทัพมาทำศึกกับกรุงทรอย ที่รบกันเป็นสิบปี ตีกรุงทรอยอย่างไร้ๆ ก็ไม่แตก!

จนต้องงัดกลศึกเด็ด คือ ม้าโทรจัน (Trojan Horse) ขนาดยักษ์ ส่งมาคล้ายจะเป็นบรรณาการเพื่อยุติศึก พอเหล่าชาวเมืองทรอย (ชาวโทรจัน) ตกหลุมพราง ลากม้าเข้าเมือง ขุนพลสปาดาที่ซ่อนตัวอยู่ในม้าไม้ ก็ออกมาอาละวาด จนชนะศึก ตีเมืองสำเร็จ!

เล่ากันว่า สาเหตุของสงครามก็เพื่อแย่งชิงหญิงงามคือเฮเลน ซึ่งเดิมเป็นภรรยาของกษัตริย์สปาดา ต่อมาเมื่อกรุงทรอยส่งเจ้าชายปารีสมาเจรจาลับตีภาพ เจ้าชายปารีสกับเฮเลนเกิดตกหลุมรักกันแบบโรมิโอ-จูเลียต แล้วเจ้าชายปารีสก็พาเฮเลนหนีกลับทรอย มหาสงครามก็เลยอุบัติขึ้น

ฟังๆ ดู มันช่างเป็นเรื่องไร้เหตุผลอีกแล้ว ทำไมกษัตริย์กรุงทรอยไม่ส่งเฮเลนคืนพวกสปาดาไปเพื่อยุติสงครามล่ะ หรือว่าจริงๆ แล้วเฮเลนเป็นชาวสปาดา ไม่ใช่ชาวกรุงทรอย ทำไมจึงมีฉายาเฮเลนแห่งทรอย?

เรื่องของสงครามกรุงทรอยนั้น เดิมทีเชื่อกันว่าเป็นเรื่องนิทานแต่งขึ้นมา แต่ประมาณ ค.ศ. 1865 เฮนดริค ซิลิมัน Heinrich Schliemann ผู้มีความเชื่อฝังใจว่ากรุงทรอยต้องมีอยู่จริง ไม่ใช่เพียงนิทาน ได้ใช้เวลาทั้งชีวิต ศึกษาจนมั่นใจตำแหน่งแห่งที่ แล้วก็เริ่มขุด ขุด ขุด จนกระทั่งพบสมบัติทองคำมหาศาล!

โอแม่เจ้า.. กรุงทรอยมีอยู่จริงๆ และเป็นเมืองที่ร่ำรวยมากๆ ชะด้วย แล้วคุณซิลิมันก็นำทองเหล่านั้นมาขุดๆ ถูๆ แล้วนำมาแต่งให้คุณภรรยาโซเฟีย แดมถ่ายรูปลไว้เป็นหลักฐานสำคัญซะอีก

เรียกได้ว่าคุณซิลิมันเป็นอาจารย์ปูของวิชาโบราณคดีเลย ยุคนั้นเครื่องมือเครื่องมือและวิชาการทางโบราณคดีก็ยังไม่ก้าวหน้านัก ฉะนั้น เมื่อแก่เริ่มขุดหากรุงทรอยและเมืองอื่นๆ ที่ถูกกล่าวถึงในมหากาพย์นักโบราณคดีรุ่นต่อๆ มาก็คงต้องมาสานงานต่อ

จนในที่สุด ก็พบว่าทรอยเป็นนครโบราณริมน้ำที่มีเมืองซ้อนทับๆ กันตามยุคสมัยต่างๆ ถึง 9 ชั้น หรือ 13 ยุคสมัยเลยทีเดียว โดยทรอยของโฮเมอร์ นักประวัติศาสตร์คาดว่า น่าจะอยู่ที่ชั้นเจ็ด หรือ 1300 - 1190 ก่อนคริสต์ศักราช โดยปัจจุบัน สถานที่นี้อยู่ในประเทศตุรกี

จากนางในตำนานสู่ทางในประวัติศาสตร์

เรียกได้ว่าทั้งเดียนีเซียนและเฮเลน นอกจากจะมีความเหมือนกันเรื่องความงามล้ำเลิศจนไม่มีชายใดต้านทานได้แล้ว ยังมีความเหมือนกันเรื่องความมีตัวตนจริงหรือไม่อีกด้วย

เรื่องราวของเธอทั้งสอง ต่างผูกกับการเมืองในยุคสมัยนั้นๆ มีการแก่งแย่งอำนาจเป็นใหญ่โดยเหล่าผู้ชายนักรบทั้งหลาย ตัวหญิงงามเองกลับถูกกล่าวหาเป็นนางมารยา ตัวก่อความพินาศและตัวก่อสงคราม หรือผู้นำหายนะมาสู่ชายที่รัก ช่างน่าสงสารพวกเธอยิ่งนัก

และยิ่งไปกว่านั้น เมื่อกล่าวหาเธอแล้ว นักประวัติศาสตร์กลับยังไม่ยอมรับความมีตัวตนจริงของเธอ จนต้องอาศัยความสามารถของนักวิชาการยุคใหม่ ผู้มีศรัทธาเชื่อมั่น มายืนยันว่าทั้งเดียนีเซียนและเฮเลน เธอทั้งคู่มีตัวตนอยู่จริง หญิงงามในตำนานจึงได้กลายเป็นหญิงงามในประวัติศาสตร์ ฉะนี้แล!

เงินขุดพบสุสานกษัตริย์ราชวงศ์ฉินที่เจียงซี

โครงการขุดค้นเริ่มขึ้นในปี 2011 เมื่อเจ้าหน้าที่ท้องถิ่นได้รับรายงานว่าพบอุโมงค์ที่โจรแอบขุดลงไปใต้ดินเพื่อค้นหาทรัพย์สินมีค่าจากสุสานโบราณใกล้กับเมืองหนานซาง ในมณฑลเจียงซี เมื่อทีมงานนักประวัติศาสตร์และนักโบราณคดีลงไปขุดวิเคราะห์ติดต่อกันหลายปี บัดนี้มีหลักฐานชี้ชัดแล้วว่าเป็นสุสานโบราณของกษัตริย์พระองค์หนึ่งในยุคฉินตะวันตก (206 ก่อนค.ศ. - ค.ศ. 24) อายุกว่า 2000 ปี เบื้องต้นสันนิษฐานว่าน่าจะเป็นกษัตริย์พระนามว่า “หลิวเหอ” แต่ยังไม่ทราบชื่อแน่ชัด

“หลิวเหอ” เป็นกษัตริย์อายุสั้นที่สุดในประวัติศาสตร์ ขึ้นเป็นกษัตริย์อยู่ได้เพียง 27 วันก็ถูกโค่น แล้วถูกส่งไปเป็นเจ้าครองแคว้นชายแดนแห่งหนึ่งทางตอนใต้ ซึ่งก็คือมณฑลเจียงซีในปัจจุบัน

อาณาเขตโดยรอบสุสานกินพื้นที่ทั้งหมด 40,000 ตารางเมตร ส่วนที่เป็นที่ฝังพระศพของกษัตริย์ยังอยู่ในสภาพดี แต่ส่วนที่เป็นหลุมฝังศพของมเหสีถูกโจรรื้อค้นไปเกือบหมด ขณะนี้การขุดค้นดำเนินมาถึงขั้นที่พร้อมจะเปิดหีบบรรจุพระศพแล้ว

ขั้นนี้ถือเป็นขั้นตอนสำคัญที่สุด ซึ่งคณะทำงานตัดสินใจว่าจะยกหีบทั้งใบพร้อมฐานไม้ที่รองรับข้างล่าง เข้าไปไว้ในห้องวิจัยที่ปรับอุณหภูมิและความชื้นอย่างเหมาะสม เพื่อไม่ให้สิ่งของมีค่าที่อยู่ภายในได้รับความเสียหาย

ในสุสานพบหลักฐานทางประวัติศาสตร์จำนวนมาก เช่น เหรียญกษาปณ์ทำด้วยทองเป็นรูปเกือกม้า เหรียญเงิน เหรียญทองแดงซึ่งพบกระจัดกระจายอยู่ทั่วบริเวณ เฉพาะสิ่งของที่ทำจากทองคำแท้พบแล้ว 378 รายการ น้ำหนักรวมกัน 78 กิโลกรัม หากตีมูลค่าตามราคาทองในปัจจุบันจะตกประมาณ 2.7 ล้านเหรียญสหรัฐ ไม่รวมมูลค่าทางประวัติศาสตร์ที่ประเมินค่าไม่ได้ นักโบราณคดีเชื่อว่าสิ่งของมีค่าเหล่านี้แสดงให้เห็นการใช้ชีวิตที่หรูหราและความเจริญทางเศรษฐกิจในยุคฉินตะวันตก

นอกจากสิ่งของมีค่าแล้ว ในสุสานยังมีภาพวาดรูปขงจื้อซึ่งน่าจะเป็นภาพที่มีอายุมากที่สุดในประวัติศาสตร์ พบเครื่องเล่นดนตรี เครื่องใช้ไม้สอยต่าง ๆ ที่บ่งบอกถึงความยอดเยี่ยมทางด้านงานช่างและงานฝีมือในยุคฉิน ที่สำคัญยังพบแผ่นไม้ไผ่จำนวน 3000 ชิ้นจัดบันทึกเรื่องราวต่าง ๆ ด้วยตัวอักษรจีนโบราณ ซึ่งผู้เชี่ยวชาญจะได้นำไปอ่านวิเคราะห์ต่อไป การค้นพบครั้งนี้จึงมีความสำคัญเชิงประวัติศาสตร์สำหรับจีนเป็นอย่างยิ่ง

“ไม่กล้าโกง..โกงไม่ได้..ไม่ยอมโกง” คือเป้าหมายปราบโกงของสัจฉิน

คณะกรรมการตรวจสอบวินัย ของคณะกรรมการกลางพรรคคอมมิวนิสต์จีน ใช้เวลา 3 วันเมื่อต้นเดือนมกราคมที่ผ่านมา จัดประชุมกระชับความเชื่อมั่น เดินหน้าปราบคอร์รัปชันต่อไป

สัจฉินผิงกล่าวต่อที่ประชุมว่า การปราบคอร์รัปชันที่พรรคฯ ลงแรงทำอย่างเข้มข้นมาตลอด 3 ปี ขณะนี้กำลังให้ผล บรรยากาศ

ที่ข้าราชการ “ไม่กล้าโกง..โกงไม่ได้..และไม่ยอมโกง” ได้เกิดขึ้นแล้ว แต่พรรคฯ จะต้องพยายามต่อไปเพื่อทำให้ระบบดังกล่าวเป็นจริงในขอบเขตทั่วประเทศ

สัจฉินผิงเน้นย้ำว่า ปี 2016 การปราบคอร์รัปชันจะเพลามือไม่ได้อย่างเด็ดขาด จะต้องทำต่อไปให้ครอบคลุมทั่วทุกภาคส่วน และให้ลงลึกจนถึงระดับรากหญ้า พฤติกรรมใดที่ละเมิดวินัยพรรคฯ จะต้องถูกลงโทษ วินัยจะต้องเข้มงวดกว่ากฎหมายจึงจะปกครองสมาชิกพรรคฯ ได้

สัจฉินผิงบอกว่าการปราบคอร์รัปชันของพรรคฯ ทำให้ประชาชนมีกำลังใจในการทำงาน มีความเชื่อมั่นต่อพรรคฯ สูงขึ้น และให้การสนับสนุนพรรคฯ มากขึ้น จึงขอเรียกร้องเจ้าหน้าที่ทุกฝ่ายให้ยอมรับ

อำนาจของทีมงานตรวจสอบที่พรรคฯ ส่งออกไป ขณะเดียวกันก็เรียกร้องผู้มีหน้าที่เกี่ยวข้องกับการตรวจสอบและปราบปรามคอร์รัปชัน ต้องตั้งมาตรฐานสูงสุดให้กับตัวเอง สะอาดโปร่งใส จัดการปัญหาความสัมพันธ์ทางครอบครัวให้ถูกต้อง เป็นแบบอย่างที่ดีให้ประชาชนเห็น

งานก้าวต่อไปในอนาคตนอกจากตามล่าตัวคนโกงที่ยังหลบหนีอยู่ ติดตามทรัพย์สินของประเทศกลับมาให้มากที่สุดแล้ว พรรคฯ มีหน้าที่ต้องปรับปรุงท่วงท่าการทำงานภายในพรรคฯ ไม่ให้ติดรูปแบบเจ้าขุนมูลนาย สรุ่ยสุร้าย สร้างพรรคฯ ให้มีคุณธรรม มีเอกภาพ เชิดชูวัฒนธรรมที่มีมาแต่โบราณของชนชาติจีนเป็นหลักในการทำงานให้มากที่สุด

เตรียมใจ เจอหลุมบ่อ บนถนนสาย Silk Road

เจ้าของบทความข้างต้นนี้ชื่อ Peter Frankopan เป็นนักวิจัยอาวุโสของมหาวิทยาลัย Worcester ที่ Oxford และเป็นเจ้าของหนังสือขายดีที่สุดเล่มหนึ่งในขณะนี้ชื่อ *The Silk Road : A New History of the World* (เส้นทางสายไหม : ประวัติศาสตร์หน้าใหม่ของโลก) พิมพ์จำหน่ายโดยสำนักพิมพ์ Bloombury ทิฉินอ่าน นิตยสาร New Silk Road มาแล้วหลายเล่ม รู้สึกว่ามักเสนอแง่มุมด้าน “สว่าง” ของ One Belt, One Road หรือเส้นทางสายไหมยุคใหม่ของจีน บทความเรื่อง “Prepare for Bumps on the Silk Road” ของคุณ ปีเตอร์บทความนี้จะช่วยให้มองเห็นอีกด้านหนึ่งซึ่งก็ไม่ใช่ด้าน “มืด” แต่เป็นการฉายภาพไปไกล ๆ ให้เห็นว่า บนเส้นทางสายไหมนั้นอาจต้องเจออุปสรรคอะไรบ้าง อ่านเสร็จรีบเอามาเล่าต่อให้ฟัง เพราะอยากให้ท่านผู้อ่าน นิตยสารเล่มนี้มีมุมมองหลากหลายด้านมากขึ้น

คุณปีเตอร์เริ่มต้นด้วยการพูดถึงคำว่า Silk Road ว่าในรอบหนึ่งปีที่ผ่านมา ศัพท์คำนี้จะวิ่งเข้ามาปะทะปะทั้งกับสายตาเราชนิดที่เราหนีไปไหนไม่พ้น ไม่ว่าจะกำลังอ่านหนังสือพิมพ์หน้าเศรษฐกิจอยู่ หรือแค่กำลังพลิกนิตยสารการท่องเที่ยวสักเล่ม คุณปีเตอร์ถึงกับเสนอว่า Oxford Dictionaries ควรเพิ่มคำว่า “Silk Road” ให้เป็น “ศัพท์แห่งปี” อีกคำหนึ่ง ต่อจากคำว่า “emoji” ซึ่ง Oxford

Dictionaries ให้ความหมายว่า หมายถึงความแพร่หลายของอินเทอร์เน็ตและโทรศัพท์เคลื่อนที่ ที่ทำให้การสื่อสารรวมทั้งการแสดงออกทางอารมณ์ของมนุษย์ทุกวันนี้เปลี่ยนไป

คำว่า Silk Road ซึ่งเป็นศัพท์ที่มีกำเนิดเมื่อ 2,000 ปีก่อน แต่กลายเป็นคำฮิตติดอันดับโลกได้ในชั่วข้ามคืน ก็เพราะประธานาธิบดีสีจิ้นผิงของจีนวาดแผนการใหญ่โต จะสร้างเครือข่ายคมนาคมเชื่อมกับมิตรประเทศทั่วโลกทั้งในเอเชีย ยุโรป แอฟริกา และที่ไกลออกไปกว่านั้น ตั้งชื่อโครงการว่า Silk Road Economic Belt and a Maritime Silk Road เรียกสั้น ๆ ง่าย ๆ ว่า New Silk Road หรือ One Belt, One Road โดยให้สัญญากับทุกคนว่า Silk Road ที่จีน

ริเริ่มขึ้นนี้จะยังประโยชน์ทั้งกับจีนและทุกประเทศที่เข้าร่วมโครงการกับจีน

ขณะนี้แผน Silk Road ที่เชื่อมภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้เริ่มเป็นรูปเป็นร่างแล้ว ด้วยโครงสร้างพื้นฐานและรถไฟความเร็วสูงที่คาดว่าจะวิ่งทะลุจากจีนไปสุดทางที่สิงคโปร์ ส่วนที่เอเชียกลางและเอเชียตะวันตกก็มีท่าเรือน้ำลึก ท่อส่งน้ำมันและก๊าซ ทั้งที่เกิดขึ้นแล้วและจะเกิดขึ้นต่อไปในอนาคต ขณะที่แอฟริกาก็กำลังชะงักแลหาประโยชน์จากโครงการความร่วมมือต่าง ๆ ที่จีนนำมาเสนอ

ทศวรรษที่ 1970 เป็นต้นมา เศรษฐกิจจีนเติบโตขึ้น 4 เท่า จากที่เคยมีส่วนแบ่งอยู่ที่ 3% กลายเป็น 12% ของ GDP โลก ขณะที่อเมริกาและยุโรปกลับตกลงไปจาก 60% เหลือไม่ถึง 40% การปรับดุลอำนาจ

ทางเศรษฐกิจครั้งใหญ่ครั้งนี้ส่งผลให้จีนผงาดขึ้นมาอยู่ในระดับแนวหน้าของโลก และด้วยเศรษฐกิจที่ฟูฟองขึ้นเช่นนี้ทำให้จีนอยู่ในวิสัยกล้าริเริ่มโครงการขนาดใหญ่ กล้าประกาศให้ความร่วมมือและความช่วยเหลือมหาศาลรูปแบบต่าง ๆ กับชาวโลก

คุณปีเตอร์หักมุมให้คิดว่า ถึงแม้การริเริ่มโครงการ Silk Road ยุคใหม่ของจีนจะอยู่บนพื้นฐานของเจตนารมณ์ที่ดี แต่อย่าลืมว่า Silk Road ไม่ใช่โครงการเพื่อการกุศล หากแต่เป็นโครงการพัฒนาเศรษฐกิจระยะยาวที่จีนอยากเห็นมันเป็นตัวนำความเจริญรุ่งเรืองมาให้กับจีนในอีกอย่างน้อย 40 ปีข้างหน้า ดังนั้น ในระหว่างดำเนินโครงการซึ่งจีนให้สัญญาเป็นมั่นเป็นเหมาะว่าเพื่อผลประโยชน์ร่วมกันของสองฝ่าย เพื่อกระชับความสัมพันธ์ที่ดีกับประเทศเพื่อนบ้าน แต่ก็เป็นไปไม่ได้ที่จีนจะไม่ใจจดใจจ่อมุ่งมั่นทำโดยคิดถึงประโยชน์สูงสุดที่ตนควรได้รับจากโครงการต่าง ๆ เหล่านั้นด้วย

และนี่คือจุดทำทนายสูงสุดของจีนใน

ฐานะเจ้าของโครงการ เมื่อเพื่อนบ้านทั้งหลายต่างก็ “ตั้งความหวัง” ว่าจะได้รับผลตอบแทนมากมายกลับคืนมาจากโครงการ Silk Road เช่นกัน ยิ่งขณะนี้เกือบทุกประเทศกำลังได้รับผลกระทบจากภาวะเศรษฐกิจโลกที่ถดถอย ก็ยิ่งหันมาคาดหวังเอาจากจีนสูงขึ้นไปอีก ถ้าจีนปล่อยให้เศรษฐกิจในประเทศของตนชะลอตัวนานต่อไป การรับมือกับความคาดหวังของเพื่อนบ้านก็จะยิ่งยาก เพราะเป็นธรรมดาที่จีนจะต้องระดมกำลังมาช่วยตัวเองก่อน จึงจะไปช่วยคนอื่น ปมเงื่อนสำคัญสำหรับอนาคตจึงอยู่ที่ว่า จีนจะบริหารความคาดหวังของเพื่อนบ้านอย่างไรเพื่อไม่ให้เกิดผลเสียกับจีน ?

“พูดในขอบเขตของโครงการ Silk Road ปี 2016 จะไม่ใช่ปีที่ดีสำหรับจีน เพราะเราอยู่ในยุคที่มวลชนชอบลุกขึ้นเดินขบวนก่อกระแสคัดค้านไปทั่วโลก เหตุการณ์ต่าง ๆ ที่จะเกิดกับประเทศบนเส้นทาง Silk Road ในอนาคต จะมีอยู่มากมายที่อยู่นอกเหนือความสามารถในการควบคุมของจีน”

“ถ้าจะให้ได้ผลจริง ๆ จีนต้องให้ความสำคัญกับประชาชน (ต้อง “เดินแนวทางมวลชน” ว่างั้นเถอะ!!) ต้องสร้างความสัมพันธ์ระยะยาวกับประชาชน (ทุกประเทศ) ให้ดี ไม่ใช่มองเห็นแต่คณะรัฐบาลหรือตัวบุคคลที่จีนเข้าไปเกี่ยวข้องด้วย จีนต้องปฏิบัติตนให้เชื่อได้ว่ายึดมั่นหลักการความเป็นรัฐที่มีคุณธรรม ให้ความเอาใจใส่ ไม่เพิกเฉยต่อประเทศและประชาชนที่จีนเอาทุนไปลงให้มาก ๆ ”

ทั้งหมดนี้คือสายตาอันยาวไกลในการมองปัญหา และข้อเสนอแนะที่สร้างสรรค์ของคุณปีเตอร์ ซึ่งเจ้าของโครงการ Silk Road ควรจะต้องรับฟังไว้ให้มาก ๆ

วัดวาอาราม ในนครเจียงตู

ตอนที่ 2

>> วัดจาวเจ้าซือ

ตามที่ฉันได้เล่าว่า นครเจียงตูรุ่งเรืองถึงขีดสุดในสมัยราชวงศ์ถัง ทั้งในด้านการพัฒนาเศรษฐกิจวัฒนธรรม และพระพุทธศาสนา จนกลายเป็น 1 ใน 4 ของเมืองใหญ่ที่สุดของจีนในสมัยนั้น ได้แก่ ฉางอาน (นครซีอาน) ลั่วหยาง หยางโจว (อยู่ในมณฑลเหอเป่ย์) และเจียงตู พระพุทธศาสนาในนครเจียงตูรุ่งเรืองมาก วัดวาอาราม ได้ถูกสร้างขึ้นมากมายซึ่งวัดเหล่านี้เป็นแหล่งความเจริญรุ่งเรืองของพระพุทธศาสนาในเส้นทางสายไหมตอนใต้ อันมีจุดเริ่มต้นที่นครเจียงตูแห่งนี้ ฉบับนี้เราจะมาทำความรู้จักวัดสำคัญอีก 3 แห่งที่เหลือ ได้แก่

วัดเหวินซู (文殊院) วัดจาวเจ้าซือ (昭觉寺) และวัดเป่ากวางซือ (宝光寺) ซึ่งสร้างในเวลาใกล้เคียงกัน คือ ในสมัยราชวงศ์สุย-ถัง ซึ่งมีอายุเก่าแก่กว่า 1,400 ปี

วัดเหวินซู เป็นวัดพุทธศาสนาซึ่งตั้งอยู่ทางเหนือจากใจกลางเมืองนครเจียงตู เป็นวัดเก่าแก่สร้างในสมัยราชวงศ์สุย (ค.ศ. 605-617) เดิมชื่อ “วัดซินเซียงซือ” ต่อมาในปลายสมัยราชวงศ์หมิงถูกทำลายจากสงคราม และได้รับการบูรณะปฏิสังขรณ์ในสมัยราชวงศ์ชิง สมัยจักรพรรดิคังซี (ค.ศ.1697) และได้เปลี่ยน

ชื่อเป็น “วัดเหวินซู” มาจนปัจจุบัน วัดเหวินซูเป็นวัดสำคัญที่สุดในจำนวนวัดสี่แห่งที่ตั้งอยู่ในบริเวณต้นและปลายลุ่มแม่น้ำแยงซีเกียงของจีน สำหรับชาวเสฉวน วัดแห่งนี้ถือเป็นวัดที่มีสถาปัตยกรรมแบบเสฉวนภาคตะวันตกโบราณเก่าแก่ คักดีลัทธิและเป็นแหล่งปฏิบัติธรรมและศึกษาพระพุทธศาสนาที่สำคัญของพระสงฆ์ มีพื้นที่กว้างขวางกว่า 200,000 ตร.ม. ภายในวัดมีเรือนด้วยสวนต้นไม้สูงใหญ่นานาชนิด โบสถ์วิหารมีหลายชั้น ประดิษฐานพระพุทธรูปที่วิจิตรสวยงาม และพระโพธิสัตว์กวนอิมพันมือที่ฉันไม่เคยเห็นมาก่อน

ฉันสังเกตเห็นว่า ในระยะ 2-3 ปีมานี้ วัดแห่งนี้จะคับคั่งไปด้วยฝูงชนชาวจีน ทั้งสูงวัยและวัยรุ่นจำนวนมากหลังไหลมาราบไหวขอพร และระยะหลังมานี้ ทางวัดได้จัดกิจกรรมส่งเสริมพระพุทธศาสนามากมาย อาทิ การบวระนาตัว เป็นพุทธศาสนิกชนของชาวจีน ฉันเห็นชาวจีนยืนแถวต่อคิวกันยาวเหยียด มาสอบถามภายหลังจึงได้รู้ว่า พวกเขาต่อแถวเพื่อแสดงตนเป็นพุทธมามกะ โดยจะเตรียมรูปถ่าย บัตรประชาชน มาเป็นหลักฐาน หลังจากนั้นจะได้รับบัตรประจำตัวรูปร่างคล้ายๆ เล่มหนังสือเดินทาง นอกจากนี้ภายในวัดยังมีมุมแจกหนังสือธรรมะฟรีซึ่งเขียนโดยพระอาจารย์ดัง หรือจะทำบุญพิมพ์หนังสือธรรมะแจกฟรีก็ได้ตามแต่ศรัทธา ฉันคิดว่า นี่เป็นการเปลี่ยนแปลงทางพุทธศาสนาครั้งสำคัญเลยทีเดียว จึงไม่แปลกที่เราจะเห็นชาวจีนจำนวนมากหนึ่งทีสนใจมาปฏิบัติธรรมในวัดบ้านเรามากขึ้น มองแล้วก็รู้สึกปลื้มใจและตื่นตันใจในฐานะเป็นพุทธศาสนิกชนคนหนึ่ง ที่ได้เห็นพระพุทธศาสนาเจริญรุ่งเรืองขึ้นอีกครั้งในดินแดนที่เคยเป็นเส้น

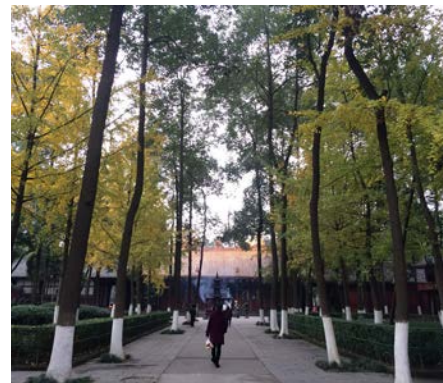
ทางเผยแผ่พระพุทธศาสนาในอดีต

ด้านหลังของวัดเป็นสวนป่าอันร่มรื่น และมีวิหารหลังใหญ่หลบอยู่ในนั้น ฉันเดินเข้าไปใกล้วิหารและสังเกตว่า ภายในมีพระสงฆ์จำนวนมากกำลังสวดมนต์อยู่ ซึ่งปกติแล้วหากเราเดินภายในบริเวณ จะไม่สังเกตเห็นว่าพระสงฆ์จำวัดจำนวนมากมายขนาดนี้ ประมาณด้วยสายตา ฉันคิดว่าน่าจะกว่าร้อยละ 100

สิ่งทีวัดเวินซูแตกต่างจากวัดอื่น ๆ ในนครเฉิงตู ก็คือ รอบบริเวณวัดเป็นแหล่งชุมชนเก่าแก่ของนครเฉิงตูที่ยังคงรักษาสถาปัตยกรรมบ้านเรือนแบบโบราณซึ่งเรียงรายติดกันสองข้างทาง ปัจจุบันเป็นร้านขายของที่ระลึก ร้านขายของเก่า ร้านอาหารแบบโรงเตี๊ยม ร้านน้ำชา และร้านสังฆภัณฑ์ ซึ่งสะท้อนสังคมและวิถีชีวิตของชาวนครเฉิงตูในสมัยอดีตได้อย่างดี และเป็นถนนคนเดินที่นักท่องเที่ยวที่มาวัดแห่งนี้มักจะมาเดินเลือกซื้อของฝากและของที่ระลึกพื้นเมือง วัดเวินซูในปัจจุบันกลายเป็นหนึ่งในสถานที่ที่นักท่องเที่ยวต่างถิ่นมักมาเดินทางมาเยือน

>> ถนนคนเดินรอบๆ วัดเวินซู

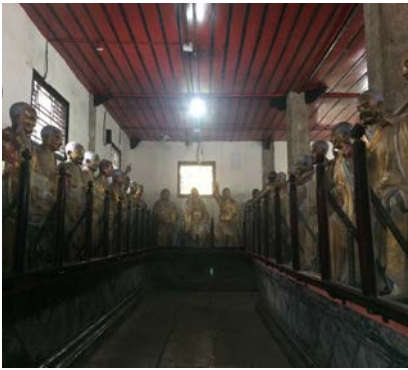
>> บริเวณวัดจาวเจ๋อซื่อ

วัดจาวเจ๋อซื่อ สร้างในสมัยราชวงศ์ถัง (ค.ศ. 618) ตั้งอยู่ถัดออกมานอกเมืองทางทิศเหนือของนครเฉิงตูราว 5 กม. ภายในวัดมีพื้นที่บริเวณกว้างขวางกว่า 100,000 ตร.ม. ภายในร่มรื่นด้วยต้นไม้สูงใหญ่ปกคลุมวัด ได้สมญานามว่า “วัดปฏิบัติธรรมแห่งแรก” ของเสฉวนตะวันตก ฉันเห็นผู้สูงอายุมักจะมาเดินเล่นพักผ่อน สนทนากันเป็นกลุ่มๆ วัดนี้มีวิหารรายเข้าข้างในเป็นชั้น ๆ และวิทยาลัยพุทธศาสนาตั้งอยู่ภายในวัดด้วย จึงเห็นพระสงฆ์จำนวนมากว่า ร้อยรูปอยู่ที่วัดแห่งนี้ บางมุมของวัดก็ให้เห็นพระทิเบตเข้ามาสักการะที่วัดแห่งนี้ด้วย ในวันสำคัญทางพุทธศาสนา ชาวจีนจำนวนมากจะเดินทางมาที่วัดแห่งนี้เพื่อมาปฏิบัติธรรม โดยการเดินจงกรมและสวดมนต์ไปด้วย ผู้ที่มาปฏิบัติธรรมมิใช่ผู้สูงอายุเท่านั้น แต่จะเห็นชาวจีนวัยหนุ่มสาวหลายคนมาร่วมปฏิบัติธรรมด้วย

ในปี ค.ศ. 1983 รัฐบาลจีนได้กำหนดให้วัดจาวเจ๋อซื่อเป็นวัดสำคัญทางพุทธศาสนาของจีน

>> วิหารหลังใหญ่ วัดเวินซู

>> หออรหันต์ วัดเป่ากวางซือ

>> บริเวณหน้าวัดเป่ากวางซือ

วัดเป่ากวางซือ ตั้งอยู่ทางเหนือของนครเฉิงตูไปประมาณ 18 กม. เล่ากันว่า วัดเป่ากวางซือสร้างในสมัยราชวงศ์ฮั่นตะวันออก แต่ยังไม่มียุทธศาสตร์ทางประวัติศาสตร์ที่แน่ชัด แต่มีระบุไว้ว่า ในสมัยราชวงศ์สุย วัดนี้มีชื่อว่า “วัดต้าซือ” ต่อมาในสมัยราชวงศ์ถัง ได้เปลี่ยนชื่อเป็นวัดเป่ากวางซือ และตั้งแต่ในสมัยราชวงศ์ซิงเป็นต้นมาได้รับการยกย่องว่าเป็น 1 ใน 4 วัดปฏิบัติที่สำคัญที่สุดในจินตอนใต้ เอกลักษณะสำคัญของวัดเป่ากวางซือ ก็คือ หออรหันต์ ซึ่งสร้างขึ้นในสมัยราชวงศ์ซิง ภายในหอมีรูปปั้นพระอรหันต์จำนวน 577 องค์ พระอรหันต์เหล่านี้มีท่าทางที่แตกต่างกันออกไปตามคติความเชื่อทางพุทธศาสนานิกายมหายานของจีน

วัดเป่ากวางซือได้รับการบูรณะดูแลอย่างดี สังเกตเห็นได้จากทางเข้าวัดที่มีการจัดภูมิทัศน์อย่างสวยงามเป็นพิเศษเมื่อเทียบกับวัดอื่น ซึ่งสร้างเป็นสวนสาธารณะที่ร่มรื่นไว้คอยต้อนรับแขกผู้มาเยือน

วัดทั้ง 4 แห่งนี้ที่ฉันแนะนำมานี้ล้วนแต่เป็นวัดเก่าแก่และมีความสำคัญทางพระพุทธศาสนาอย่างยิ่งต่อชาวเสฉวน นอกจากจะสามารถเข้ามากราบไหว้ขอพรสิ่งศักดิ์สิทธิ์แล้ว ทางวัดก็มีพระพุทธรูปหรือพระโพธิ์สัตว์ซึ่งสามารถเข้าไปกราบไหว้บูชาที่บ้านได้คล้ายกับวัดไทย

จากการใช้ชีวิตในนครเฉิงตูมาเกือบ 4 ปี ทำให้ฉันเห็นการเปลี่ยนแปลงในด้านความศรัทธาใน พระพุทธศาสนาของชาวจีนในนครเฉิงตู โดยเฉพาะอย่างยิ่งความสนใจของชาวจีนในวัยรุ่นและวัยกลางคนที่หันมาให้ความสำคัญกับการสวดมนต์ ไหว้พระและปฏิบัติธรรมมากขึ้น

นอกจากนี้สัทาคม พระพุทธ ศาสนาแห่งมณฑลเสฉวนก็เป็นองค์กรที่มีบทบาทสำคัญในการสนับสนุนกิจกรรมต่าง ๆ ของศาสนาพุทธในมณฑลเสฉวนด้วย

>> ลานน้ำพุหน้าวัดเป่ากวางซือ

ระเบียงเหอซี

คอหอยของเส้นทางสายแพรไหม

“ ผู้ใดยึดระเบียงเหอซีได้
ผู้นั้นครองดินแดนตะวันตกได้ ”

คำกล่าวนี้สะท้อนให้เห็นถึงความสำคัญของระเบียงเหอซี หรือ เหอซีโจ่วล่าง Hexi Corridor อันเป็นช่วงตอนสำคัญที่สุดของเส้นทางสายแพรไหม (ชื่อโฉวจือลู่ Silk Road) ในประเทศจีน มีอายุมายาวนานกว่า ๒,๐๐๐ ปี ถูกสถาปนาขึ้นพร้อมกับเส้นทางสายนี้ ตั้งแต่สมัยยุคราชวงศ์ฉินตะวันตก (ซีฮั่น) ที่ยังคงเก็บรักษาเรื่องราวของอริยบุคคล สงคราม ตำนาน รวมไปถึงความยิ่ง

ใหญ่ของศาสนสถาน หมู่ถ้ำพระสัทสพุทท ความงามตระการอันน่ามหัศจรรย์ของธรรมชาติ ทั้งขุนเขาหิมะ ผืนทะเลทรายสุดเว้งว้าง ทุ่งราบอันกว้างใหญ่ เนินภูหลากสีที่น่าทึ่ง ปรางค์ด่านป้อมของกำแพงเมืองจีนหมื่นลี้ ที่เคยมีเหล่านักเดินทางทั้งจากบูรพทิศและประจิมทิศ ต่างรอนแรมเดินทางข้ามเดือนปี เพื่อแสวงหาในสิ่งที่ตนขาดกระจายในสิ่งที่ตนมี ไปยังอีกฟากฝั่งโลก

1

ระเบียงเทอซี คอทอยแก่งเสібางสายแพรไก

ระเบียงเทอซี หรือดินแดนฝั่งตะวันตกของแม่น้ำหวงเหอ (เหลืองหรือฮวงโห) บางครั้งเรียกฉนวนเทอซี อันเปรียบประดุจระเบียงหรือคอทอยของเส้นทางสายแพรไหม ตั้งอยู่ในมณฑลกานซู่ Gansu ทางภาคตะวันตกเฉียงเหนือของจีน ด้วยลักษณะพิเศษของสภาพภูมิประเทศ ด้านตะวันออกเริ่มต้นจากภูเขาอู๋เซียวหลิง ซึ่งตั้งอยู่บนเส้นทางระหว่างนครหลานโจว Lanzhou สู่มืองหวู่เว่ย Wuwei ไปจดตะวันตกที่ ด่านอวี๋เหมินกวน Yumen Guan มีความยาวทั้งสิ้นประมาณ ๑,๐๐๐ กิโลเมตร ด้านทิศเหนือมีเทือกเขาหมางจางซาน หลงโส่วซาน และทะเลทรายโกบีขวางกั้น ส่วนทิศใต้มีปราการของเทือกเขาหิมาลัยเทียนชานและอาเอ๋อร์จินชาน มีความสูงเฉลี่ย ๓,๕๐๐-๔,๕๐๐ เมตรเหนือระดับน้ำทะเลปานกลาง ทอดตัวตามแนวยาวเกือบ ๑,๐๐๐ กิโลเมตร กั้นระหว่างมณฑลกานซู่ทางตอนเหนือกับมณฑลชิงไห่ทางตอนใต้

ตลอดเส้นทางอันยาวเหยียดนี้ มีความกว้างเฉลี่ย ๘๐-๑๐๐ กิโลเมตร โดยมีส่วนกว้างที่สุด ๕๓๐ กิโลเมตร ส่วนแคบที่สุดเพียง ๒๕ กิโลเมตร พื้นที่โดยส่วนใหญ่มีความสูงเฉลี่ย ๑,๓๐๐ ถึง ๑,๕๐๐ เมตรจากระดับน้ำทะเลปานกลาง จึงทำให้เป็นเส้นทางที่มีลักษณะแคบและยาวด้วยปราการของธรรมชาติ แดดูเปรียบเสมือนระเบียงหรือคอทอย ที่เหล่านักเดินทางบนเส้นทางสายแพรไหมแต่โบราณจะต้องฝ่ากรวยเท้าผ่าน จากแผ่นดินภาคกลางของ

จีนไปยังภูมิภาคตะวันตกไกล

ในอดีตกาล ดินแดนแถบนี้เคยเป็นถิ่นที่อยู่อาศัยของชนเผ่าต้าโรว์จื่อ Darouzi ต่อมา ได้ถูกพวกโฆงหนุ Xiongnu (ตาร์ตาร์) ชนเผ่าโบราณเร่ร่อนเลี้ยงสัตว์หลังอาณาชากลางทุ่งหญ้ามาขับไล่นในปลายสมัยราชวงศ์ฉินต่อต้านราชวงศ์ฮั่นตะวันตก (ช่วงประมาณปี ๒๐๐ ถึง ๑๒๑ ก่อนคริสตกาล) ชาวโฆงหนุสามารถยึดดินแดนบนฉนวนเทอซีได้ทั้งหมด และคอยฉวยโอกาสเข้ามาปล้นสะดมชาวฮั่นอยู่เสมอ จนในปี ๑๒๑ ก่อนคริสตกาล รัชกาลจักรพรรดิฮั่นหวู่ตี้ Han Wudi ราชวงศ์ที่ ๕ แห่งราชวงศ์ฮั่นตะวันตก ผู้เปี่ยมด้วยพระปรีชาสามารถ มีความมุ่งมั่นกำราบพวกโฆงหนุ เพื่อล้างอายที่เหล่าบรรพชนของตนต่างพ่ายศึกต่อชนเผ่านี้มาเป็นเวลาช้านาน พระองค์จึงได้ส่งฮั่วชวีปิ่ง Huo Qubing แม่ทัพหนุ่มฝีมือดียกทัพมาปราบตะวันตก พิชิตฉนวนเทอซี กำราบพวกโฆงหนุ พร้อมได้สถาปนาเส้นทางสายแพรไหมขึ้นเป็นครั้งแรกในประวัติศาสตร์ (หลังจากที่จางเชียน Zhang Qian ราชทูตของพระองค์ได้บุกเบิกเส้นทางสายนี้ไว้แล้ว แต่ในเวลานั้น ยังอยู่ภายใต้การยึดครองเส้นทางของพวกโฆงหนุ)

พร้อมทั้งได้อพยพชาวฮั่นหลายแสนคนมาอยู่อาศัย ตั้งด่านสำคัญบนรายทางขึ้น ๔ เมือง ได้แก่ หวู่เว่ย จางเย่ Zhangye จิวฉวน Jiuguang และตุนหวง Dunhuang ทั้งยังได้ขยายแนว

กำแพงเมืองจีนที่จักรพรรดิฉินซีสร้างไว้ ออกไปทางตะวันตกมากขึ้น พร้อมสร้างด่านสำคัญขึ้น ๒ แห่งคือ ด่านอวี๋เหมินกวน หรือด่านประตูหยก (ปัจจุบันตั้งอยู่ห่างจากเมืองตุนหวงไปทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือประมาณ ๘๘ กิโลเมตร) และด่านหยางกวน Yangguan หรือด่านแสงสุริย์ (ปัจจุบันตั้งอยู่ห่างจากเมืองตุนหวงไปทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ประมาณ ๗๖ กิโลเมตร) ด่านทั้งสองมีความสำคัญในการป้องกันการขยายดินแดนจากชนเผ่าทางดินแดนตะวันตกไกล และนับเป็นครั้งแรกที่แผ่นดินราชวงศ์ฮั่นตะวันตกขยายอาณาเขตมาทางด้านตะวันตกได้ไกลถึงเพียงนี้

นับจากนั้นมา มีบุคคลสำคัญทางประวัติศาสตร์มากมายที่ได้เดินทางผ่านเส้นทางสายนี้ โดยเฉพาะอริยบุคคลผู้เป็นที่รู้จักกันดีเช่น พระกุมารสีวะ พระถังซำจั๋ง หรือมาจนถึงมาร์โค โปโล ซึ่งเดินทางตามถนนสายระเบียงเทอซีเข้าสู่ราชสำนักข่านมองโกลเช่นเดียวกัน

การเดินทางเพื่อตามรอยยาตราของแม่ทัพฮั่วชวีปิ่ง ตามรอยบาทจาริกของพระถังซำจั๋ง และเหล่าบรรพชนอันนับจำนวนมิถ้วนนี จะเริ่มต้นจากเทือกเขาอู๋เซียวหลิงบนพรมแดนระหว่างนครหลานโจวไปยังเมืองหวู่เว่ยไปตามแนวคอคอดยาวของแผ่นดินมณฑลกานซู่บนเส้นทางหลวงแผ่นดินหมายเลข ๓๑๒ มุ่งหน้าไกลสู่ภาคตะวันตกเฉียงเหนือไปจนถึงด่านอวี๋เหมินกวนกลางผืนทรายปลายแผ่นดินสมัยฮั่นตะวันตก

2

ม้าสวรรค์ซีเทียนหม่าที่หวู่เว่ย

สัญลักษณ์ของการท่องเที่ยวประเทศจีนและหนึ่งในสัญลักษณ์ของเส้นทางสายแพรไหมที่คงเคยผ่านตานักเดินทางแดนมังกรมาไม่น้อย คือ รูปหล่อทองเหลืองอาซาผยงหรือหงเป็นหมา ที่เรียกขานกันว่า “หมาท่าเพยเอี้ยน” Mata Feiyan หรือ “ม้าเหยียบบนนางแอ่นเหินลม” ต้นแบบอาซาสวรรค์ตะวันตก หรือ ซีเทียนหม่า Xi Tianma สูดยอดปรารถนาของจักรพรรดิฮั่นตะวันตกที่หมายจะได้มาครอบครองเพื่อพิชิตแคว้นแคว้นแดนประจิม

ในเดือนตุลาคม ปีค.ศ.๑๙๖๙ ได้มีการขุดค้นพบหลุมฝังศพแม่ทัพสมัยราชวงศ์ฮั่นตะวันตก (อายุราวปีค.ศ.๑๘๖-๒๑๙) ที่เมืองหวู่เว่ยเข้าโดยบังเอิญ ในขณะที่นั้นด้านบนของหลุมฝังศพนี้ ชาวบ้านได้ใช้เป็นแท่นบูชาเทพแห่งสายฟ้าหรือเหลยเสิน จึงมีเรียกชื่อว่าเหลยไถ Leitai ภายในสุสานได้ค้นพบโบราณวัตถุล้ำค่าสมัยราชวงศ์ฮั่นรวมกว่า ๒๓๐ ชิ้น อาทิ เช่น เครื่องปั้นดินเผารูปทหาร ๑๗ คน ผู้รับใช้ ๒๘ คน ม้าทองเหลือง ๓๙ ตัว รถม้าทองเหลือง ๑๔ คัน และควายทองเหลือง ๑ ตัว พร้อมทั้งโลงศพและตราประทับบอกตำแหน่งแม่ทัพเจ้าของหลุมฝังศพ ฯลฯ

โบราณวัตถุชิ้นสำคัญสุดที่ขุดค้นพบคือ รูปหล่อทองเหลือง “หมาท่าเพยเอี้ยน” มีรูปลักษณะงามสง่าในท่วงท่ากำลังกระโจนทะยานมุ่งไปเบื้องหน้าอย่างทรงระนองอาจทำทั้งสามกำลังเหาะเหินกลางนภา เท้าที่สี่เหยียบอยู่บนตัวนางแอ่นที่กำลังถลาลม มีรูจมูกเปิดกว้างและปากกำลังพ่นควันระบายนออกมา ร่ำลือกันว่าเหงื่อของม้าสวรรค์นี้มีสีแดงประดุจชาด ในยามที่ส่งเสียงร้องอย่างคึกคะนั้นนั้น สามารถสยบม้าของศัตรูให้มอราบคาบได้โดยง่ายดาย

ภายหลังการขุดค้นพบหลุมสมบัติอันล้ำค่าได้แท่นบูชาเทพแห่งสายฟ้านี้แล้ว “อาซาสวรรค์เหยียบบนนางแอ่น” ได้ถูกนำไปจัดแสดงที่พิพิธภัณฑสถานประจำมณฑลกานซูที่นครหลานโจว จนในปีค.ศ.๑๙๗๑ นักคิดนักเขียนคนสำคัญของจีนคือ กัวมอรว่อ Gua Moruo ได้ชื่นชมด้วยความประทับใจ พร้อมทั้งตั้งชื่อให้ว่า “หมาท่าเพยเอี้ยน” พร้อมเสนอให้รัฐบาลกลางนำมาจัดแสดงที่กรุงปักกิ่ง และนับแต่บัดนั้นมาอาซาสวรรค์ได้โยยบินไปจัดแสดงในหลายทวีปทั่วโลก และได้กลายมาเป็นสัญลักษณ์แห่งม้าสวรรค์ตะวันตกและการท่องเที่ยวของประเทศจีนในที่สุด (ปัจจุบันถือเป็นโบราณวัตถุที่ห้ามนำไปจัดแสดงในต่างประเทศแล้ว)

>> อนุสาวรีย์หมาท่าเพยเอี้ยน หรือ ม้าเหยียบบนนางแอ่นเหินลม บริเวณหน้าสุสานเหลยไถ เมืองหวู่เว่ย แหล่งขุดค้นสุดยอดอาซาอันงามสง่าตัวนี้

>> กองทัพม้าและรถเทียมม้าทองเหลืองที่ขยายส่วนจากหลุมขุดค้นพบในสุสานโบราณเหลยไถ

ร่องรอยพุทธที่วัดพระใหญ่ และหมู่บ้านเทือกม้าแห่งจางเย่

3

จากเมืองหวู่เว่ยถึงเมืองจางเย่ มีระยะทาง ๒๗๕ กิโลเมตร คำว่า “จางเย่” มีความหมายว่า “การขยายดินแดนออกไปไกล” ประหนึ่งยกมือผายออกกว้าง เป็นชื่อที่ถูกตั้งขึ้นมาพร้อมกับเมือง “หวู่เว่ย” ซึ่งหมายถึง “พลาญภาพอันน่าเกรงขาม (ของจักรพรรดิฮั่นหวู่ตี้)” เมืองจางเย่มีร่องรอยความเชื่อเรื่องร่องทางพุทธศาสนาที่เคยจำเริญอยู่ ทั้งที่ตั้งอยู่ในเขตตัวเมืองและในเขตห่างไกลบนภูเขาฉีเหลียนซานที่น่าสนใจ

พุทธสถานสำคัญแห่งแรกคือ วัดต้าฝอชื่อ Dafo Si หรือ วัดพระใหญ่ ตั้งอยู่ในตัวเมืองจางเย่ สร้างขึ้นเมื่อปีค.ศ.๑๐๘๙ สมัยราชวงศ์ซีเซี่ย Xixia ปกครองดินแดนภาคเหนือของจีน กษัตริย์ในราชวงศ์นี้มีศรัทธา ปสาธะต่อศาสนาพุทธอย่างแรงกล้า ดังปรากฏผลงานอันยิ่งใหญ่ของชาวซีเซี่ยที่วัดแห่งนี้ ที่หน้าวัดประตูวัดมีค้ำกลอนคู่บทหนึ่ง บอกเล่าความสำคัญของวัดนี้ให้เราทราบได้ว่า “พระนอน นอนยาว นอนพันปี ไม่มีตื่น คนถาม ถามมา ร้อยชั่วคน ยังไม่กระจำง”

ค้ำกลอนคู่นี้อธิบายได้ว่า พระนอนยาวในวิหารที่สร้างขึ้นพร้อมวัด เป็นพระนอนที่สร้างขึ้นด้วยไม้ ภายนอกเป็นดินทาสี ฝีมือประณีตงดงาม มีขนาดใหญ่ที่สุดของประเทศจีน มีความยาว ๓๔.๕ เมตร พระอังสากว้าง ๗.๕ เมตร ประดิษฐานอยู่ในวิหารไม้ขนาดใหญ่ กว้าง ๑๑ ห้อง ลึก ๙ ห้อง สูง ๒๐.๒ เมตร พระนอนองค์นี้ นอนอยู่ในวิหารไม้แกะสลักทั้งหลังนี้มายาวนานเกือบพันปี และยังคงนอนอยู่ตลอดไป

และประโยคที่สองอันน่าสนใจ มีตำนานที่เล่าขานสืบต่อกันว่า จอมทัพกุบไลข่านแห่งมองโกลได้ถือประสูติที่วัดต้าฝอชื่อ อันเนื่องมาจากพระมารดา-พระนางเปี้ยจีได้มาพำนักอยู่ที่วัดแห่งนี้และให้กำเนิดกุบไลข่าน และยังเล่ากันว่า พระนางเปี้ยจีได้สิ้นพระชนม์และจัดงานพิธีพระศพที่วัดแห่งนี้เช่นกัน ตำนานนี้เท็จจริงอย่างไรก็มีอาจทราบ มีผู้คนหลายยุคหลายสมัย ต่างถามไถ่กันมา แต่ประวัติศาสตร์บทนี้เป็นเพียงคำบอกเล่า ไม่มีบันทึกลายลักษณ์อักษรไว้ นอกจากนี้ ภายในวิหารพระนอน ยังมีรูปมังกรจำหลักไม้ประดับอยู่บนผนังใกล้เพดาน จึงยิ่งทำให้ชาวบ้านที่ศรัทธาต่างเชื่อถือต่อเนื่องมายาวนาน

อีกหนึ่งพุทธสถานสำคัญ ตั้งอยู่บริเวณหน้าผาดันหลังซาน ทางตอนเหนือของเทือกเขาฉีเหลียนซาน ในเขตของชนกลุ่มน้อยชาวหวิ่กู๋จู่ (Yuguzu) มีชื่อเรียกว่า หมู่ถ้ำพระสหัสพุทธมหาถ้ำชื่อ Mati Si Grottoes หรือ หมู่

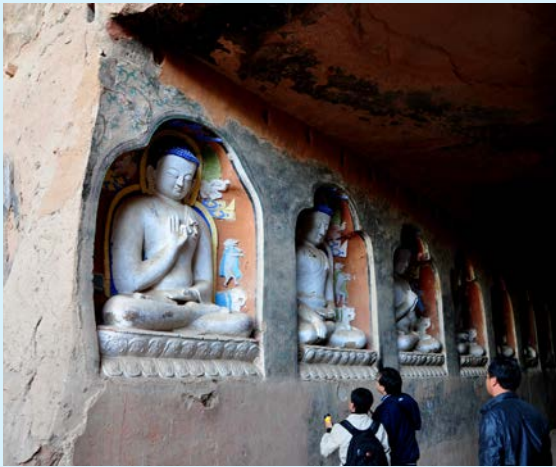
>> พระนอนขนาดใหญ่สมัยราชวงศ์ซีเซี่ย อายุเกือบพันปี ประดิษฐานอยู่ในวิหารไม้ใจกลางเมืองจางเย่

>> วิหารไม้แกะสลักทั้งหลัง ผลงานพุทธประติมากรรมชิ้นสำคัญของราชวงศ์ซีเซี่ย

>> ประตูกำแพงเมืองโบราณเหลียงโจว หรือ หวู่เว่ย ในปัจจุบัน เมืองสำคัญแห่งแรกบนเส้นทางระเบียงเทศี

>> งานประติมากรรมแกะสลักลงสีพระพุทธรูปในหมู่
พุทธรูปเจ้าหลักหม่าถื่อ เทือกเขาฉีเหลียนซาน เมืองจางเย่

ถ้าเกือกม้า มีประวัติเล่าสืบกันว่า ในอดีตชาวบ้านพบรอยเกือก
ม้าขนาดใหญ่ นับถือว่าเป็นอาซาแห่งสวรรค์อันศักดิ์สิทธิ์ กอปร
กับบริเวณนี้มีชัยภูมิที่เอื้ออำนวย ตั้งอยู่บนเส้นทางสายแพรไหม
กึ่งกลางระหว่างเมืองหลานโจวกับตุนหวง จึงได้เริ่มมีการแกะสลัก
พุทธรูปขึ้นตั้งแต่สมัยราชวงศ์จิ้นตะวันออก เพื่อใช้เป็นสถานที่
ปฏิบัติธรรมจำพรรษาของพระภิกษุสงฆ์ และที่พักแรมของผู้สัญจร
แรมทาง ครั้นในรัชกาลจักรพรรดิหย่งเล่อแห่งราชวงศ์หมิง หมู่
ถ้ำนี้มีความจำเริญขึ้น มีบันทึกว่าเคยมีพระภิกษุจำพรรษาอยู่ถึง
๓๐๐ รูป และในสมัยนี้เองที่ศาสนาพุทธนิกายวัชรญาณทิเบตได้
เริ่มเผยแผ่เข้ามา มีอิทธิพลต่องานศิลปะทั้งภาพจิตรกรรมบนฝา
ผนังและงานประติมากรรมพุทธศิลป์ในคูหาถ้ำ ต่อเนื่องมาจนถึง
สมัยราชวงศ์ชิง

หมู่ถ้ำแห่งนี้มีสถานที่สำคัญสองแห่งคือ หมู่ถ้ำพระสหัสพุทธ
หรือ เซียนผอดัง และหมู่ถ้ำสามสิบสามชั้นสวรรค์ หรือ ซานลือ
ซานตั้งเทียน รวมถึงวัดหม่าถื่อด้วย ภายในมีหมู่พุทธรูปเจ้าหลัก
ปรากฏงานประติมากรรมพระพุทธรูปสมัยต่าง ๆ และภาพเขียน
สีจิตรกรรมบนฝาผนังและเพดานถ้ำที่น่าชม

เป็นริ้วหลากสี เสน่ห์ผืนแปรแห่งธรรมชาติ

4

>> เนินริ้วหลากสี หรือภูเขาสายรุ้ง โดดเด่นด้วยสีส้ม แดง ชมพู น้ำตาล
ครอบคลุมอาณาบริเวณใหญ่โตกว้างขวางกว่าสามร้อยตารางกิโลเมตร

เขตภูมิทัศน์เนินริ้วหลากสีแห่ง
จางเย่ หรือ จางเย่ฉีเหลียนซานตาม
เสียงดีเมา Zhangye Qilian Shan
Danxia Dimao หรือ หุบเขาสาน Rain-
bow Mountain จัดเป็นหนึ่งในทัศนอัน
มหัศจรรย์อันงามแปลกตาของจีนในเขตภู
เขาฉีเหลียนซาน ครอบคลุมอาณาบริเวณ
กว้างขวางกว่า ๓๐๐ ตารางกิโลเมตร ใน
เขตอำเภอหลินเจ้อ และสู่หนาน ทางตอน
ใต้ของเมืองจางเย่ ตั้งอยู่บนระดับความสูง
๒,๐๐๐-๓,๘๐๐ เมตรจากระดับน้ำทะเล
อันแห้งแล้งปราศจากต้นไม้และพืชพันธุ์
ใด ๆ ขึ้นปกคลุม

ในทางธรณีวิทยาสันนิษฐานว่า พื้นที่บริเวณนี้มีอายุยาวนานกว่า ๒ ล้านปี ผ่านการกัดกร่อนของธรรมชาติ
สายลมแสดและความแห้งแล้งของภูมิประเทศ เผยให้เห็นชั้นของแร่ธาตุที่สะสมอยู่ใต้ดิน มากที่สุดเห็นจะเป็นแร่
ออกไซด์ ทำให้เกิดเนินริ้วเหลี่ยมหลากสีสีนราวผืนแปรแห่งธรรมชาติที่วาดพาดผ่านเนินภูเขาหุบโตรก ส่วนมากจะเป็นสี
แดง ส้ม เหลือง น้ำตาล ไปจนถึงเทา ดูงามแปลกตาแลชวนน่าพิศวงยิ่งนัก และด้วยความงดงามดังกล่าว จึงได้รับการ
คัดเลือกให้เป็นสถานที่ถ่ายทำภาพยนตร์ชื่อดังมาแล้วหลายเรื่อง โดยเฉพาะเรื่องที่ทำให้ธรรมชาติของลูกเนินอันสลับ
ซับซ้อนหลากสีนี้โด่งดังขึ้นมาในบัดดลคือ เรื่อง “ซานเซียงไฟอันจิ่งฉี” ชื่อในภาษาอังกฤษว่า A Woman A Gun and
A Noodle Shop ในชื่อพากษ์ไทยว่า “พยัคฆ์หักเขี้ยว แผนก้วยเตี่ยวเหนื่อเมฆ” ของยอดผู้กำกับฝีมือเอกจางอ้อโหมว
เป็นต้น ปัจจุบันจึงได้กลายมาเป็นสถานที่ท่องเที่ยวทางธรรมชาติยอดนิยมของเมืองจางเย่และเส้นทางระเบียงเหอซี

5

>> บทกวีของเซียนกวีหลี่ไปที่รจนางถึงเรื่องชื่อเมืองจิวฉวน จารึกไว้บนกระถางศิลาหน้าอุทยานจิวฉวน

>> อนุสาวรีย์แม่ทัพฮั่วชวีปังกับกองทัพทหารฮั่นตะวันตก ด้านหน้าคือบ่อน้ำ อันที่เป็นที่มาของชื่อเมืองว่าจิวฉวนหรือบ่อเหล้า ตามตำนานที่เล่าขานกันเมื่อครั้งอดีต

บ่อเหล้า อนุสรณ์แห่งชัยชนะของแม่ทัพฮั่วชวีปัง

จิวฉวน หรือ บ่อเหล้า เป็น ๑ ใน ๔ เมืองโบราณบนเส้นทางระเบียงเหนือ อยู่ห่างจากเมืองจางเย่มาทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือ ประมาณ ๒๓๐ กิโลเมตร

ในสมัยจักรพรรดิฮั่นหวู่ตี้ ได้เกิดเหตุการณ์สำคัญหนึ่งขึ้น ณ เมืองแห่งนี้ ตำนานเล่าว่า เมื่อแม่ทัพฮั่วชวีปังยกทัพมาปราบพวกโซวงหนูจนได้รับชัยชนะในปี ๑๒๑ ก่อนคริสตกาล จักรพรรดิฮั่นหวู่ตี้ทรงพระราชทานสุรามากเป็นของกำนัล ทว่าสุรามีน้อย (เพราะต้องขนส่งมาไกล) ทหารมีมาก ไม่พอเลี้ยงทั้งกองทัพ แม่ทัพฮั่วชวีปังจึงเทเหล้า

พระราชทานลงไป ในบ่อน้ำบริเวณที่ตั้งทัพ แล้วปาปฏิหารียก็บังเกิด เมื่อน้ำทั้งบ่อกลายเป็นเหล้า สามารถเลี้ยงบำรุงขั้วทหารได้ทั้งกองทัพ และทุกวันนี้ ยังคงปรากฏบ่อเหล้าอยู่ในสวนสาธารณะจิวฉวน ที่ตกแต่งย้อนยุคให้ชวนรำลึกกลับไปถึงเหตุการณ์เมื่อกาลอดีตกว่าสองพันปีได้อย่างน่าอัศจรรย์

เซียนกวี-หลี่ไป (ค.ศ.๗๐๑-๗๖๒) สมัยราชวงศ์ถัง ได้ประพันธ์กวีบทหนึ่งถึงเมืองจิวฉวน ความว่า

“หากพากฟ้ามิรักเสพสุรา บนนภาก็ควรจะได้ดาวสุรา หากแผ่นดินมิรู้รส

เมรัย บนผืนพสุธาก็มีควรมีจิวฉวน” ถ้าจะเป็นเพราะชาวดิน (โลก) ต่างนิยมร่ำเมรัยกันมาอย่างยาวนาน ดังนั้น บ่อเหล้าจึงยังคงผุดพรายน้ำใสสะอาดขึ้นมาสู่ผืนดิน (โลก) อย่างมิรู้เหือดแห้งนำอัศจรรย์ใจ!

ชื่อเสียงของจิวฉวนมิเพียงจะมีแต่บ่อเหล้านี้เท่านั้น หากแต่คนรุ่นใหม่ในทุกวันนี้ จะรู้จักจิวฉวนในฐานะเป็นเมืองที่ตั้งศูนย์ส่งยานอวกาศและดาวเทียมที่สำคัญของจีน จนได้รับสมญานามว่า “หังเทียนเฉิง” หรือ “เมืองท่าอวกาศยาน” ไปอีกตำแหน่งหนึ่งแล้วในปัจจุบัน

เจียววี้กวน ด้านสุดท้ายแห่งกำแพงหินลิ

6

เจียววี้กวน หมายถึง ด้านหุบเขาอันสวยงาม ได้รับฉายาอันน่าครื้นครึกมาแต่อดีตกาลว่า “เทียนเซี่ยโจวฉวน” หรือ “ด้านหน้าเกรงขามอันดับหนึ่งในใต้หล้า” ตั้งอยู่กลางระหว่างเทือกเขาฉีเหลียนชาน และภูเขาหม่าจางชาน เป็นช่วงตอนที่แคบที่สุดของเส้นทางระเบียงเหนือ เริ่มสร้างขึ้นในปี.ศ.๑๓๗๒ รัชกาลจักรพรรดิหมิงไท่จู แล้วเสร็จสมบูรณ์ในปี.ศ.๑๕๔๐ นั้นหมายความว่า มีการสร้างและบูรณะต่อเนื่องกันมาเกือบสองร้อยปีในหลายรัชกาลของราชวงศ์หมิงที่ถูกภัยคุกคามจากทัพมองโกลทางตอนเหนืออยู่เนื่อง ๆ

ตัวด้านเป็นกำแพงล้อมรอบสองชั้น ชั้นนอกยาว ๗๓๓ เมตร สูง ๑๐.๗ เมตร ชั้นในยาว ๖๔๐ เมตร ครอบคลุมพื้นที่ถึง ๒๒,๕๐๐ ตารางเมตร ทางทิศตะวันออกมีประตูทางเข้าด้านเรียก “กวางฮว่าเหมิน” สูง ๑๗ เมตร ด้านหน้ามีประตูเทพเจ้าเหวินชาง (ทางการศึกษา) และเทพเจ้ากวนอู (ทางการสงคราม) รวมทั้งเวทีอุปรากรเพื่อถวายแก่เทพเจ้าและสร้างความเป็นสิริมงคลให้แก่กบที่ถูส่งประจำการในชายแดนอันห่างไกลนี้

ประตูทางด้านทิศตะวันตกเรียก โหยวหยวนเหมิน ในสมัยราชวงศ์หมิงเมื่อเดิน

ออกนอกประตูนี้ไป หมายถึงพ้นเขตแดนประเทศจีนแล้ว ซึ่งผู้เดินทางออกนอกด่านอาจจะไม่มีโอกาสได้หวนกลับคืนสู่มาตุภูมิอีก เหนือประตูมีอาคารสูง ๓ ชั้น เพื่อเป็นหอสังเกตการณ์ความเคลื่อนไหวนอกกำแพงเมือง แลเมื่อมองจากนอกประตูด้านเข้ามา จะเห็นว่าเป็นทางตัน เพราะมีกำแพงล้อมรอบทั้งสี่ด้านไม่มีทางออก เรียกว่าเว้งเฉิงหรือกั๊กดัก กล่าวคือ ในยามศึกใช้ลวงข้าศึกเข้ามาด้านใน จากนั้นจะปิดประตูเมืองแล้วทิ้งศัตรูรูลงไป ดังมีคำกล่าวเปรียบเปรยว่า “ปิดประตูตีสนับ” หรือ “จับตะพานในอ่าง” ครั้นในยามสงบ

>> ภายในด่านเจียวูว์กวน ด้านนำเกรงขามอันดั่งหนึ่งในใต้หล้า

>> หมู่งานประติมากรรมกองคาราวานอูฐและนักเดินทางนามอุโฆษตามเส้นทางสายแพรไหม คู่ขนานไปกับแนวกำแพงเมืองจีนด้านสุดท้ายของแดนมังกร

ภายในเวียงถูกใช้เป็นที่พักของกองคาราวานพ่อค้า วาณิชบนเส้นทางสายแพรไหม ให้เข้ามาพักในด่าน เพื่อความปลอดภัย

จากด่านเจียวูว์กวนไปทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือราว ๑๕ กิโลเมตร เป็นบริเวณภูเขาเฉยซาน (ภูเขาดำ) เมื่อมองตรงไปจะเห็นตัวกำแพงตั้งมั่งกรยักขทอดตัวเลื้อยจากพื้นล่างขึ้นไปบนภูสูง เรียกว่า “เสวียนปี้ฉางเฉิง” Xuanbi Changcheng ได้รับการยกย่องว่าเป็น “ด่านปาดำหลังตะวันตก” สร้างขึ้นในรัชกาลจักรพรรดิเจียชิ่ง แห่งราชวงศ์ชิง ด้านล่างของเสวียนปี้ฉางเฉิงมีหมู่บ้านจำหลักศิลาเป็นรูปบุคคลสำคัญที่เคยผ่านมาบนเส้นทางสายนี้ ทั้งจางเซียน แม่ทัพฮั่วชวีปี้ แม่ทัพปานเซา พระถังซำจั๋ง มาร์โค โปโล ไปจนถึง แม่ทัพหลินเจ้อสวี่ วีรบุรุษสงครามฝิ่นในสมัยปลายราชวงศ์ชิง ฯลฯ รวมทั้งกองคาราวานพ่อค้านานาชาติกับอูฐ พาหนะคู่กายกำลังย่ำรอยทรายราวกำลังบอกเล่าเรื่องราวการค้าและการเดินทางบนเส้นทางสายนี้ให้พวกเราได้ร่วมย้อนรำลึกถึง

ดูทวง มงกุฎแห่งพุทธศิลป์

7

เมืองสุดท้ายบนเส้นทางระเบียงเหอซี คือ ดูนหวง ตั้งอยู่ห่างจากเมืองเจียวูว์กวนมาทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือประมาณ ๓๘๐ กิโลเมตร ดูนหวงเป็นเมืองยุทธศาสตร์สำคัญโบราณบนเส้นทางสายแพรไหม ที่นักเดินทางทั้งจากบูรพทิศและประจิมทิศต่างจะมาหยุดแวะพัก เพื่อจัดเตรียมเสบียงทั้งกองคาราวานคนและสัตว์พาหนะให้พร้อม ก่อนเดินทางรอนแรมผ่านทะเลทรายและเลียบบนเขาอันยาวไกล และเช่นกันที่เหล่าแม่ทัพนายกองผู้ถูกส่งไปประจำการ ณ ด้านชายแดนตะวันตกของดูนหวงคือ ด้านหยางกวนและอวี๋เหมินกวน จะมาหยุดพำนักชั่วระยะหนึ่งที่เมืองแห่งนี้

ดูนหวงเป็นที่รู้จักกันดีของชาวโลก เพราะมีศูนย์กลางความสำคัญอยู่ที่หมู่ถ้ำพระสัทพุทธโมเกาสือคู Mogao Grottoes ที่ได้รับการยกย่องให้เป็นมงกุฎแห่งพุทธศิลป์ ได้รับการขึ้นทะเบียนเป็นมรดกโลกทางวัฒนธรรมจากยูเนสโกชุดแรกของจีนเมื่อปีค.ศ.๑๙๘๗ รวมทั้ง บรรดาสรรพวิชาความรู้ในศาสตร์แขนงต่าง ๆ ที่เก็บสะสมอยู่ใน

หมู่พุทธคูหาเหล่านี้ ได้รับการจัดอันดับให้เป็น ๑ ใน ๓ วิชาวัฒนธรรมท้องถิ่นศึกษาของแผ่นดินจีนอันไพศาลคือ วิชาดูนหวงศึกษา (อีกสองแห่งคือ ทิเบตศึกษาและฮุยโจวศึกษา)

หมู่ถ้ำโมเกา ตั้งอยู่ห่างจากเมืองดูนหวงไปทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ประมาณ ๒๕ กิโลเมตร มีความจำเริญมายาวนานกว่า ๑,๐๐๐ ปี คือนับตั้งแต่คริสต์ศตวรรษที่ ๔-๑๔ (สมัยราชวงศ์เว่ยเหนือจนถึงราชวงศ์หยวน) เป็นถ้ำที่เกิดจากฝีมือมนุษย์ที่เจาะผนังศิลา หินทรายบนหน้าผาด้านตะวันออกของภูเขาหมีงซาซานยาวกว่า ๑๒ กิโลเมตร มีถ้ำรวมกว่า ๔๙๒ แห่ง ภายในมีรูปปั้นนับรวมได้ถึง ๒,๔๑๕ องค์ และมีภาพจิตรกรรมบนฝาผนังและเพดานถ้ำอันวิจิตรพิสดารมากกว่า ๔๕,๐๐๐ ตารางเมตร ถ้านำภาพเหล่านั้นมาวางเรียงแนวยาวจะได้ไกลถึง ๔๕ กิโลเมตร จึงนับเป็นหอศิลป์ที่ยาวที่สุดทั้งโลกโบราณและโลกปัจจุบัน

ตำนานการสร้างกำแพงเมืองจีนว่า เมื่อปีค.ศ.๓๖๖ ในสมัยราชวงศ์จิ้นตะวันออก มีพระภิกษุผู้ออกจาริก แสวงบุญรูปบุญนาม พระเล่อจุ่น Lezun Heshang ได้จุดธูปมาถึงเชิงเขาซานเว่ยซานในยามอัสดง บังเอิญแลเห็นแสงรัศมีอันเรืองรองบนยอดเขา ท่าน จึงได้รำพึงรำพันขึ้นว่า “นี่นับเป็นนิมิตอันดีที่เราจะได้ แสวงหาสถานที่อันเหมาะสม เพื่อปฏิบัติธรรมและ ทำสมาธิ” ท่านจึงได้หานายช่างมาทำการขุดถ้ำแรก ขึ้นที่บริเวณเชิงเขาหมิงซาซาน ซึ่งอยู่ตรงข้ามกับภูเขาซานเว่ยซาน

ต่อมา ได้มีการขุดถ้ำในบริเวณใกล้เคียงเพื่อใช้ ประกอบศาสนกิจและสร้างพระพุทธรูปประดิษฐาน ไว้ในถ้ำ เมื่อกาลเวลาผ่านไป มีเหล่าพ่อค้าวาณิชที่ เดินทางมาค้าขายคาราวานสินค้า ก็พากันมาราบนมัสการบูชาเพื่อขอพรให้เดินทางโดยสวัสดิภาพ ปลอดภัย ถ้ำหลาย ๆ ถ้ำ จึงถูกขุดขึ้นต่อ ๆ กันมา พร้อมประดับประดาตกแต่งด้วยภาพจิตรกรรมฝาผนังอันวิจิตรพิสดารตามแรงศรัทธาของพ่อค้าหรือนักเดินทางเพื่อเป็นทำบุญก่อนการเดินทาง หรือ บ้างก็ถูกสร้างโดยพ่อค้าที่กลับมาจากการค้าขายโดยสวัสดิภาพและความมั่งคั่งจนเป็นกลายเป็นศาสนสถานที่สำคัญที่สุดบนเส้นทางสายแพรไหม ตั้งแต่

ราชวงศ์เว่ยเหนือ ต่อเนื่องมาในสมัยราชวงศ์สุ่ย ถึง ซิ่เซี่ย ต่อเนื่องมาจนถึงหยวน

กระทั่ง ในปีค.ศ.๑๙๐๐ ประวัติศาสตร์ของหมู่ ถ้ำโมเกายุคใหม่ก็เริ่มขึ้น โดยนักพรตเต๋าหวังหยวน ลู่ Wang Yuanlu ผู้จาริกจากภาคกลางของจีนมุ่งสู่ ตะวันตก มาจนถึงถ้ำโมเกาพร้อมดัดแปลงถ้ำชั้นล่าง เป็นสำนักลัทธิเต๋า จนถึงในวันที่ ๒๖ เดือน ๕ ปีค.ศ. ๑๙๐๐ ขณะที่ให้คนทำความสะอาดบริเวณทางเข้า คูหาถ้ำหมายเลข ๑๖ และผนังถ้ำด้านใน เขาก็ได้ ค้นพบห้องเก็บพระคัมภีร์หรือจิ้งจั่งตั้งเข้าโดยบังเอิญ ลึ่งที่นักพรตค้นพบคือ คัมภีร์พระไตรปิฎก พระสูตร และภาพวาดทางพระพุทธศาสนา อันประณีตค่ามิได้ สะสมอยู่ภายในกว่า ๕๐,๐๐๐ ชิ้น ชาวการค้นพบได้ แพร่กระจายไปตามหมู่พ่อค้าวาณิชบนเส้นทางสาย แพรไหม มีนักโบราณคดี นักสำรวจทั้งชาวอังกฤษ ฝรั่งเศส อเมริกัน ญี่ปุ่น ฯลฯ ได้มาซื้อและขนส่งสมบัติ อันล้ำค่าทางพระพุทธศาสนาเหล่านี้กลับประเทศ ตนไปเป็นจำนวนมาก กว่าที่นักวิชาการจีนจะเข้ามา ศึกษาอย่างจริงจังอยู่ในช่วงทศวรรษที่ ๑๙๓๐ แล้ว จากนั้นมา ได้มีการจัดตั้งสถาบันวิจัยทุนหวงศึกษา ขึ้น เพื่อศึกษาวิจัยค้นคว้าอนุรักษงานศิลปะอันทรง คุณค่าภายในหมู่ถ้ำแห่งนี้มาจนถึงปัจจุบัน

8

ลมโบไม้อพยพถึงอวีเหมินกวน

๙๘ กิโลเมตรจากตุนหวง เป็นที่ตั้งของด่าน อวีเหมินกวน หรือ ด่านประตูหยก อดีตด่านนี้เคยเป็น ทางผ่านของหยกขาวอันเลอค่าจากเมืองเหอเถียนบน เทือกเขาคุนลุนจากภาคตะวันตกสู่แผ่นดินภาคกลาง ของจีน และเป็นชายขอบเขตชั้นขลิมาของราชวงศ์ฮั่น ตะวันตก ซึ่งนับเป็นปลายทางของเส้นทางระเปียงเหอ ซิ่ ปลายทางของมณฑลกานซู ก่อนล่องเข้าสู่เขตฯซิน เจียงทางเบื้องประจิมทิศ

ทุกวันนี้ ด่านอันลือนามแห่งนี้คงเหลือแต่ป้อมดินสี แดงกลวงขนาดใหญ่ อยู่กลางผืนทะเลทรายอันเว้งว่าง ตัวป้อมมีขนาดความสูง ๑๐ เมตร ด้านตะวันออกถึง ตะวันตกยาว ๒๔ เมตร ด้านเหนือลงได้ยาว ๒๖ เมตร ตอนกลางมีช่องประตูทางเข้า สร้างขึ้นตั้งแต่เมื่อปี ๑๑๑ ก่อนคริสตกาล

หวางจื่อฮว่าน Wang Zhihuan (ค.ศ.๖๘๘- ๗๔๒) กวีในสมัยราชวงศ์ถัง ได้เคยพรรณนาถึงด่านนี้ ในกวีบท “เสียงโหวต้อ” หรือ โคลงแห่งเมืองเสียง โหว จวบจับใจจากจินนับบจากยุคถึงมาจวบถึงปัจจุบันว่า “หวงเหอไหลไกลจรดเมฆขาว ด่านโบราณล้อม

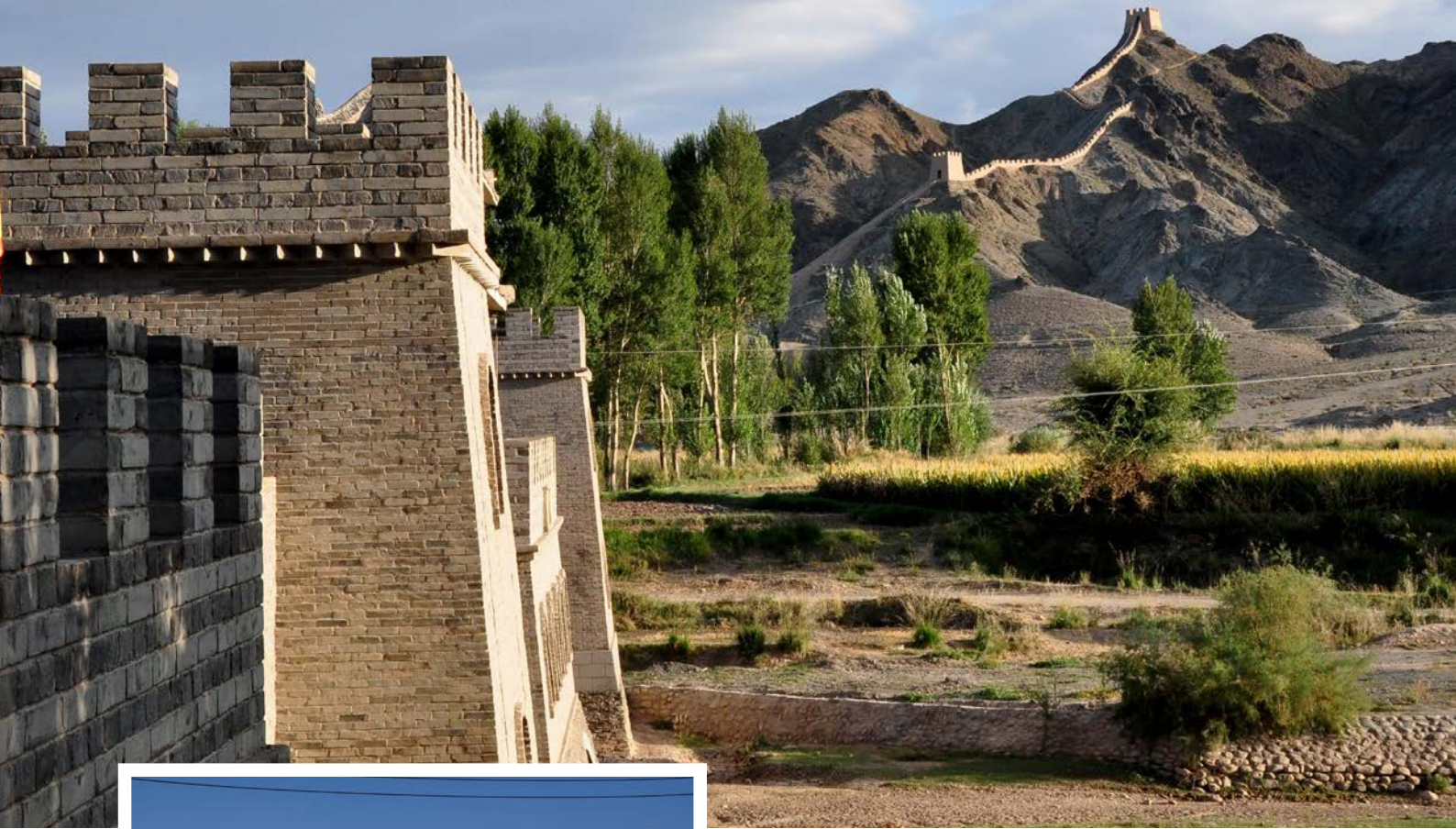
รายรอบด้วยเขาสูง

ชนเผ่าเซียงเป่าเพลงขลุ่ยอันอาดูร ลมโบไม้อพยพ มิพัดถึงอวีเหมินกวน”

หวางจื่อฮว่านรำพึงรำพันถึงทหารที่มาเฝ้าอยู่ ณ ด่านนี้ คืนวันเห็นแต่ผืนทะเลกรวดทราย ทำให้คิดถึง แม่น้ำเหลืองที่ไหลไกลไปทางตะวันออก ด่านโบราณ ที่พวกตนมาประจำการนั้น ช่างโดดเดี่ยวอยู่ในวงล้อม ของเขาสูง ลมโบไม้อพยพอันเปรียบเสมือนความอบอุ่น และความชุ่มชื้นหลังฤดูหนาว ที่ทำให้ต้นหยางต้นหลิว ต่างผลิบาหรือความหมายอีกนัยหนึ่ง หมายถึงบ้านเกิด เมืองนอนของพวกเขา นั้น มิเคยพัดมาไกลจนถึงด่าน อวีเหมินกวน อันไกลโพ้นสุดเขตแดนตะวันตกนี้เลย

...อวีเหมินกวนนั้นช่างไกลนัก ไกลจนมิคิดคำนึง ถึงเลยว่า เหล่าบรรพชนจะเคยรอนแรมมาจนถึงสุด เส้นทางสายประวัติศาสตร์สองพันปี-ระเปียงเหอ ซิ่ และปลายสุดของกำแพงหมื่นลี้อันแสนเว้งว่าง และเหน็บหนาว และยังคงมุ่งหน้าสู่ดินแดนอาทิตย์ อัสดงเบื้องหน้าตามเส้นทางสายแพรไหมอันยาวไกล ต่อไป...

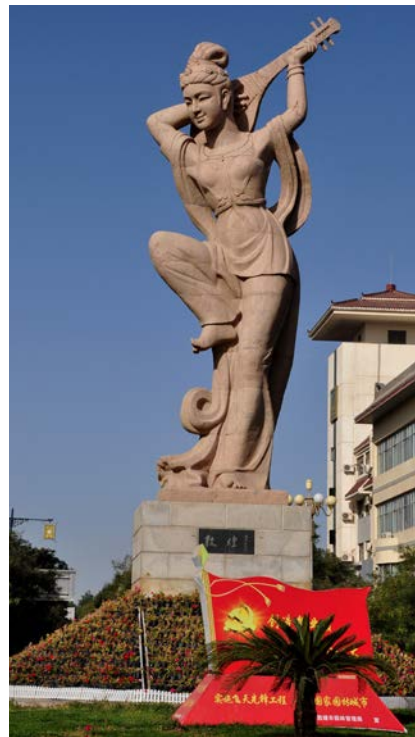
>> เสวียนปี้ฉางเจิง แนวกำแพงเมืองจีนที่ไต่เลื้อย
ขึ้นไปบนภูเขาเอเชซาน นอกด่านเจียววักวน

>> อนุสาวรีย์มาร์โค โปโล นักเดินทางชาวเวนิซ ผู้เคยผ่านเส้นทางสาย
แพรไหมศูนย์กลางของมองโกล บนใจกลางสี่แยกถนนเอเชียยุโรป
(ยาโฮ่วลู่) กลางเมืองจางเย่

>> ตุ๊กตาอูฐสองหนอก ของที่ระลึกยอดนิยมจากเส้นทางสายแพรไหม

>> รูปปั้น “ผ่านถ่านผิผา” สร้างขึ้นตามแบบงาน
จิตรกรรมบนผนังหมู่ถ้ำไม่เกออันเลื่องชื่อ ตั้งใจ
กลางเมืองตุนหวง

>> จางเซียน ผู้ได้รับการยกย่องว่า คือผู้
บุกเบิกเส้นทางสายแพรไหมเป็นคนแรก
ในรัชกาลจักรพรรดิฮั่นหวู่ตี้ ราชวงศ์ฮั่น
ตะวันตก

ตำนานอิฐก้อนสุดท้ายบนด่านเจี๋ยอวี้กวน

เล่ากันว่า ในปีค.ศ.๑๕๐๔ รัชกาลจักรพรรดิหมิงเจิ้งเต๋อ ได้มีการบูรณะด่านเจี๋ยอวี้กวนขึ้นใหม่ ในครั้งนั้น มีแม่ทัพเข้าคอง Hao Kong ขึ้นชื่อว่ามินิฮัยโหดร้าย เป็นผู้ควบคุมการก่อสร้าง โดยมีนายช่างฝีมือดีนามอี้ไคจั้น Yi Kaizhan ผู้มีความสามารถในการวางแผนและคำนวณการใช้วัสดุก่อสร้าง ได้อย่างแม่นยำราวเทวดา ทว่าชื่อเสียงนี้กลับทำให้แม่ทัพเข้าคองเกิดความริษยา หมายถึงลองดี พิสูจน์ฝีมือของนายช่างผู้นี้ จึงสั่งการให้อี้ไคจั้นคำนวณจำนวนก้อนอิฐที่จะใช้สร้างป้อมขึ้นใหม่ อี้ไคจั้นใช้เวลาครุ่นคิดอย่างรอบคอบไม่นาน ก็ตอบว่า “ต้องใช้อิฐจำนวนทั้งสิ้น ๙๙,๙๙๙ ก้อน” เข้าคองได้ฟังดังนั้นแล้ว ก็แค้นหัวเราะอย่างเย้ย

หยัน พร้อมทั้งขู่ว่า “ถ้าหากเจ้าต้องการอิฐจำนวนเท่านั้น ข้าก็จะจัดให้ แต่มีข้อแม้ว่า หากเจ้าใช้อิฐมากไปหรือน้อยไปเพียงก้อนเดียว นอกจากชีวิตเจ้าจะหาไม่แล้ว คนงานของเจ้าทั้งหมดจะต้องทำงานโดยไม่มีค่าตอบแทนนาน ๓ ปี!”

อี้ไคจั้นตอบรับอย่างไม่หวั่นเกรงคำข่มขู่ เขาพากเพียรควบคุมคนงานนับพันก่อสร้างป้อมขึ้นอย่างลำบากทั้งวันคืนนานกว่าร้อยวันจึงแล้วเสร็จ โดยเขาได้ใช้อิฐไปรวมทั้งสิ้น ๙๙,๙๙๘ ก้อน คงเหลืออิฐอยู่หนึ่ง ก้อน! แต่นั่นมิได้ทำให้เขาหวาดหวั่นเพราะเขาได้นำไปวางไว้บนด้านตะวันตกของขอบกำแพงเจี๋ยเจิง เมื่อเข้าคองมาตรวจงาน พบว่ามีอิฐเหลืออยู่ก้อนหนึ่ง จึงหมายจะทวงเอาชีวิตของอี้ไคจั้นตามคำสัญญา

อี้ไคจั้นจึงตอบว่า “อิฐก้อนที่ท่านเห็นนั่นคือ “อิฐทับเมือง (ตั้งเจิงจ้วน)” เทพเทวาบนสวรรค์ประทานลงมาให้เพื่อความมั่นคงของด่านเรา หากใครกล้านำอิฐก้อนนี้ออก กำแพงทั้งหมดจะพังทลายลงมาในบัดดล!” เข้าคองได้ยินดังนั้นก็มีสีหน้าที่ผิดหวัง พลัดโอกาสเล่นงานอี้ไคจั้นแล้วเดินหนีจากไปอย่างจ้านนในที่สุด

ทุกวันนี้ “อิฐทับเมือง” ก้อนสุดท้ายของด่านเจี๋ยอวี้กวนยังคงตั้งอยู่บนกำแพงด้านตะวันตกของเจี๋ยเจิง โดยไม่มีใครกล้าเคลื่อนย้าย ทั้งนี้ มิใช่เพื่อเกรงตามคำขู่ดังกล่าว หากแต่เพื่อเป็นการสดุดีในความสามารถของทางวิศวกรรมอันยอดเยี่ยมของอี้ไคจั้น ที่แม้คนในยุคปัจจุบันก็ยังอาย!

>> หน้าหมู่บ้านพระสหัสพุทธโมเกาสือคู มงกุฎแห่งพุทธศิลป์บนเส้นทางสายแพรไหม มรดกโลกทางวัฒนธรรมและแหล่งสรรพวิชาคุณหวงศึกษา

>> ด่านอวีเหมินกวนปลายทางสุดของแผ่นดินสมัยราชวงศ์ฮั่นตะวันตก และปลายทางสุดของเส้นทางระเบียงเหอซี

>> โบราณสถานด่านอวีเหมินกวน คงเหลือแต่ป้อมร้างกลางผืนทะเลทรายอันกว้าง เมื่อสองพันปีก่อน ณ สถานที่แห่งนี้เคยคึกคักด้วยกองทหารรักษาชายแดน และเหล่าพ่อค้าวานิชที่เคยรอนแรมทางผ่าน

บุรุษในโลกยุทธจักรของกิมย้ง

ตอน : รัก โลก โกรธ หลง ศือกิลเลสที่เกาะกินจิตใจมนุษย์ (2)

เจี่ยซุ่น : โกรธกริ้วกลายเป็นฆาตกร

ราชสีห์ขนทอง หรือ เจี่ยซุ่น เป็น 1 ใน 4 ผู้คุมกฎของนิคมยาม่งกำหรือพรรคจรัส พรรคใหญ่แห่งยุทธภพที่มีอุดมการณ์ขับไล่ราชวงศ์มองโกลออกจากแผ่นดินต้าซ้อง แต่พรรคจรัสกลับถูกชาวยุทธมองว่าเป็นพวกมารที่แผ่อิทธิพลมาจากเปอร์เซีย เป็นพวกนอกกรีตนับถือเทพอัคคี และเป็นทีรวมตัวของพวกแปลกแยกจากสังคมไร้ซึ่งกฎเกณฑ์ ในยุคที่ยุทธภพแบ่งแยกฝ่ายธรรมะกับฝ่ายอธรรมอย่างชัดเจน สุดท้ายจึงทั้งสองฝ่ายเข้าทำหั่นกันเองไม่ได้ต่อสู้ขับไล่มองโกล ชาวฮั่นจึงตกอยู่ภายใต้การปกครองของมองโกล

เดิมทีเจี่ยซุ่นเป็นชาวยุทธที่มีอุดมการณ์ เป็นคนเถรตรงและมูทะลุ ต้องการขับไล่มองโกลออกจากแผ่นดินต้าซ้องจึงเข้าร่วมกับพรรคจรัสและได้รับความไว้วางใจจากประมุขแต่งตั้งให้เป็น 1 ใน 4 ผู้คุมกฎของพรรค แต่วิบากกรรมของพรรคจรัสและเจี่ยซุ่นก็เกิดขึ้น ประมุขพรรค อี้เต็งที่ หายสาบสูญทำให้การบริหารจัดการมีปัญหา เกิดความแตกแยกภายในสุดท้ายพรรคอ่อนแอ ขณะที่เจี่ยซุ่นต้องเผชิญกับวิบากกรรมหนักหนา ภรรยาถูกย่ำยีและครอบครัวถูกฆ่าจากน้ำมือของอาจารย์ของเขาเอง

เซ่งคุน ्हัดถ้อตสู่นีบาต อาจารย์ของเจี่ยซุ่น ได้เป็นชู้กับฮูหยินของอี้เต็งที่ประมุขพรรคจรัส และเป็นสาเหตุให้ประมุขพรรคจรัสเสียชีวิตและสาบสูญ เมื่อขาดเสาหลักพรรคก็อ่อนแอ เซ่งคุนต้องการทำลายพรรคจรัสจึงใช้เจี่ยซุ่นเป็นเครื่องมือ ช่มเหงภรรยาและฆ่าล้างครอบครัวเจี่ยซุ่น และตัวเองหายตัวไปจากยุทธภพ

เจี่ยซุ่นเจ็บแค้นอาจารย์กลายเป็นคนโหดเหี้ยมคุ่มดี คุ่มร้าย เขาออกจากพรรคจรัสเพื่อตามล่าเซ่งคุนที่หนีบ่บေးแสเซ่งคุนเขาจะไปทีนั่นและทำทุกอย่างเพื่อตามหาเซ่งคุน เจี่ยซุ่นกลายเป็นฆาตกรฆ่าคนไม่เลือกหน้าเพื่อบ่บေးแสตามหาเซ่งคุนจนกลายเป็นบุคคลอันตราย

ของยุทธภพ พรรคจรัสยิ่งตกต่ำเพราะมีผู้คุมกฎเป็นฆาตกรโหดแห่งยุค

เจี่ยซุ่นรู้ว่าวรยุทธ์ของตนยังด้อยกว่าเซ่งคุนจึงตามหาดาบฆ่ามังกรเพื่อค้นหาความลับของดาบและนำไปใช้ฆ่าเซ่งคุน การค้นหาดาบของเจี่ยซุ่นทำให้เขาได้พบกับเตี้ยซุ่ยซัว จอมยุทธห้าแห่งบู๊ติ่งและซิ่งซู่ซู่ ลูกสาวของหัวหน้าพรรคอินทรี เจี่ยซุ่นดาบอดเพราะถูกอาวุธลับของซิ่งซู่ซู่ ทั้งสามล่องเรือจนมาติดอยู่บนเกาะน้ำแข็งอัคคี

เมื่อมาติดเกาะร้างกันสามคนจากที่เคยเป็นศัตรูกลับกลายเป็นสหายประอบกับซิ่งซู่ซู่กำลังตั้งท้องวันที่ลูกของทั้งสองจะคลอดเจี่ยซุ่นเกิดคุ่มคลั่งเสียสติเตี้ยซุ่ยซัวเข้าไปด้านทานจนเกือบจะสู้ไม่ไหวพลันเสียงร้องของทารกแรกเกิดกลับทำให้เจี่ยซุ่นได้สติคืนมา

เตี้ยซุ่ยซัวและภรรยาจึงขอให้เจี๋ยซุ่นเป็นพ่อบุญธรรมให้ลูกของตน เจี๋ยซุ่นตั้งชื่อเด็กทารกตามชื่อเดิมของลูกของตนว่า บ่อกี้

ติดเกาะอยู่ด้วยกันสี่ชีวิตจนกระทั่งบ่อกี้เติบโตอายุได้สัก 8 ขวบ เจี๋ยซุ่นจึงเริ่มสอนวรยุทธ์พื้นฐานให้ เขาสังเกตสายลมและต่อแพให้สามคนพ่อแม่ลูกกลับแผ่นดินตงจ้งวัน ส่วนตัวเองรู้ว่ากลับไปก็จะมีแต่คนมาคอยตามแก้แค้นเพราะได้ฆ่าคนไว้มากจึงไม่กลับไปด้วยกลัวทั้งสามจะเดือดร้อน

กระทั่งเตี้ยบ่อกี้เติบโตและกลายเป็นประมุขพรรคจรัส เขาตั้งใจพาเจี๋ยซุ่น พ่อบุญธรรมกลับแผ่นดินใหญ่ เมื่อถึงแผ่นดินใหญ่เจี๋ยซุ่นกลับถูกจับไปอยู่ที่วัดเส้าหลินจนเกิดการประลองยุทธแย่งชิงตัวเจี๋ยซุ่นขึ้น ขณะที่เจี๋ยซุ่นถูกจองจำไว้ในก้นบ่อโดยมีหลวงจีนอาวโสสามรูปเฝ้าอยู่นั้น เสียงสวดมนต์ทำวัตรเช้าเย็น การสนทนาธรรมกับหลวงจีนเฒ่าทำให้เจี๋ยซุ่นปลงตกและปล่อยวางความคับแค้นต่าง ๆ นานาได้ เมื่อบ่อกี้และจิวจี้เยี่ยกร่วมมือกันจนชนะการประลอง แต่เจี๋ยซุ่นไม่ยอมกลับออกจากวัดเส้าหลิน

สุดท้ายเจี๋ยซุ่นได้ชำระแค้นกับเซ่งคุนที่ขณะนั้นหนีมาบวชเป็นพระวัดเส้าหลินเพื่อสร้างความเป็นป่วนให้ยุทธภพได้สำเร็จ เจี๋ยซุ่นรู้ว่าตนเองฆ่าคนไว้มากจึงยอมรับกรรมแต่โดยดีไม่ยอมให้บ่อกี้เข้ามายุ่ง แต่ชาวยุทธที่มีความแค้นกับเจี๋ยซุ่นเห็นว่า เขากลับตัวกลับใจได้กลายเป็นตาแก่พิการตาบอด และได้ทำลายวรยุทธ์ของตนเสียแล้วจึงละชีวิตของเจี๋ยซุ่น เขาถูกตำ

ว่าด้วยถ้อยคำหยาบคาย ถูกถ่มน้ำลายรดหน้า ถูกก้อนหินปาใส่ เจี๋ยซุ่นนิ่งเฉยและยินยอม และใช้ชีวิตบั้นปลายอยู่ที่วัดเส้าหลินนั่นเอง

เจี๋ยซุ่นไม่ใช่คนชั่วโดยสันดานแต่เป็นเพราะความเจ็บแค้นอาจารย์ของตนเองที่ทำร้ายทำลายครอบครัวของเขาจึงหลงผิดกลายเป็นฆาตกรที่โหดเหี้ยม เมื่อเขาลำนึกผิดและกลับใจได้ ชาวยุทธทั่วหล้าก็ยอมที่จะให้อภัย ตามคำพระที่ว่า เหว่ยยอมละงับด้วยการไม่จองเวร

มุ่หยงฟู่ : หลงตนว่าเป็นราชา

เฉียวฟงเหนื่อ มุ่หยงใต้ เป็นสมณูที่ชาวยุทธต่างยกย่องให้เกียรติมั่งกรหนุ่มทั้งสองว่าโมธรรมดา เป็นคนหนุ่มที่มีอนาคตแห่ง 8 เทพอสูรมังกรฟ้า นวนิยายกำลังภายในที่โด่งดังอีกเรื่องของท่านกิมย้ง ซึ่งช่วงเวลาของเหตุการณ์ในนวนิยายเรื่องนี้เกิดขึ้นก่อนยุคสมัยของก๊วยเจ๋ง แห่ง มังกรหยกภาคแรก มีเส้าหลินเป็นเสาหลักของยุทธภพ มีพรรคยาจกเป็นพรรคใหญ่ที่คอยต่อต้านชนเผ่าอื่นที่คอยจ้องจะบุกรุกแผ่นดินชาวฮั่น และนอกจากแผ่นดินซ้องของชาวฮั่นแล้ว ยังมีแคว้นต้าหลี่ ซีเซีย ถู่ฟาน และเหลียว ที่เป็นทั้งมิตรและศัตรูต่างคอยจ้องรุกรานกันเมื่อแคว้นใดแคว้นหนึ่งเกิดอ่อนแอลง

เฉียวฟงนั้น ในวัยเด็กเป็นศิษย์ของหลวงจีนวัดเส้าหลินและได้ไปเป็นศิษย์ของประมุขพรรคยาจกจนกระทั่งได้สืบทอดตำแหน่งหัวหน้าพรรค มีพื้นฐานวร

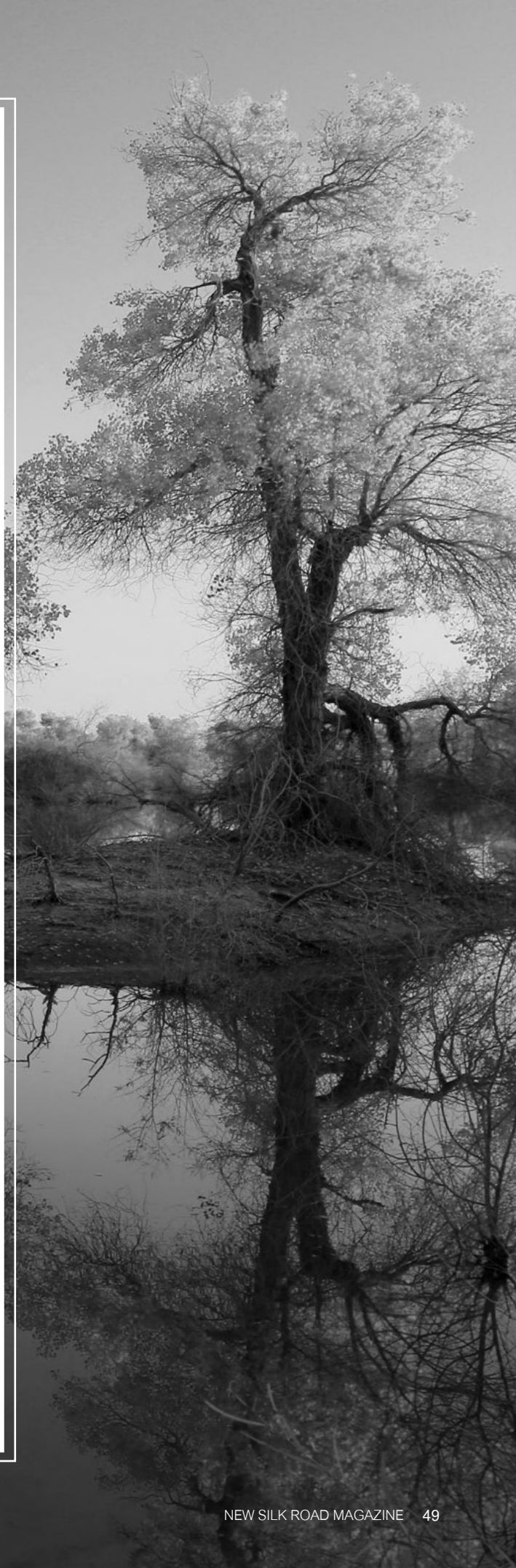
ยุทธของเส้าหลิน ได้ร่ำเรียนฝ่ามือพิชิตมังกรและไม้
ติสสุ่นจากหัวหน้าพรรคยาจก เป็นคนตรง ใจกว้าง
เห็นมหาญ ตัวใหญ่กำยำ และชอบดื่มสุรา สร้างผล
งานให้กับพรรคยาจกมากมาย แต่เสียที่มีชาติกำเนิด
ลึกลับจึงถูกใส่ร้าย แต่สุดท้ายเฉียวฟงก็ได้พิสูจน์ว่าให้
ชาวยุทธได้ประจักษ์ว่า มังกรยอมเป็นมังกร

ขณะที่บุรุษอีกผู้หนึ่งที่มีชื่อเทียบเคียงกับเฉียวฟง
นั้นก็มิประวัติไม่ยิ่งหย่อนไปกว่ากัน มู่หยงฟูหรือ คุณ
ชายมู่หยงแห่งกุซุ บุตรของมู่หยงป้อ มีวิชาดาวเคลื่อน
ดาราคล้อย หรือ ยิมดอกสนองผู้ใช้ เป็นวรยุทธประจำ
ตระกูลและที่ตำหนักของตระกูลมู่หยงยังมีคลังตำรา
วรยุทธของสำนักต่าง ๆ ให้ได้ศึกษาอีกมากมาย
มู่หยงฟูจึงเก่งกาจทั้งบุนและบู๊ เป็นบุรุษหนุ่มหน้าตา
ดี ท่าทางองอาจ และดูน่าเชื่อถือ

ตระกูลมู่หยงนั้นแต่เดิมสืบเชื้อสายมาจากเจ้าผู้
ครองแคว้นเยียนแต่ภายหลังถูกแคว้นอื่นรุกรานล่ม
สลายไป มู่หยงป้อมีปณิธานที่จะฟื้นฟูแคว้นเยียน
และปลุกฝังความเชื่อนี้ไปยังมู่หยงฟู แต่พวกเขาขาด
ทั้งกำลังทุนทรัพย์ รวมทั้งวรยุทธที่จะกำราบได้เหล่า มี
เพียง 4 เสนาบดีแห่งแคว้นเยียน ซึ่งสืบเชื้อสายมาจาก
ตระกูลขุนนางของแคว้นเยียนคอยติดตามรับใช้ รวม
ทั้ง 2 สาวใจอาจุกับอาบีเท่านั้น แต่ มู่หยงฟูก็ไม่เคย
ทิ้งปณิธานดังกล่าวและทำทุกวิถีทางเพื่อฟื้นฟูแคว้น
เยียน และตัวเขาจะเป็นพระราช

มู่หยงฟูเดินทางท่องยุทธภพกับสี่ขุนนาง และมี
หวังอวีเยียน ญาติผู้หนึ่งที่มิใจให้เขาคอยติดตามไป
ด้วย การท่องยุทธภพของเขาก็เพื่อคอบหามิตรสหาย
หวังใช้เป็นกำลังในการช่วยฟื้นฟูแคว้นเยียน ไม่ว่า
จะเป็นการยื่นมือเข้าช่วยพรรคยาจกจากดิงซุนชิว
หรือช่วยเหลือชาวยุทธที่ถูกยัดเป็นตายของนางเฉมา
ทริกา แต่สุดท้ายกลับคว้าน้ำเหลวไปเสียทุกที

ครั้งเหตุการณ์ที่ชาวยุทธบุกวัดเส้าหลิน มู่หยงฟู
เข้าต่อสู้กับดิงซุนชิวที่มานุกวัดเส้าหลินเพื่อหวังสร้าง
ชื่อแต่ก็สู้ไม่ได้ เขาไม่ใส่ใจใยดีกับหวังอวีเยียนที่มีใจ
ให้เขามุ่งแต่จะสร้างผลงานให้ชาวยุทธประจักษ์ แต่
กลับไม่พอใจที่ตัวนอี้ยคอยติดตามและช่วยเหลือหวัง
อวีเยียนอยู่ห่าง ๆ สุดท้ายทั้งสองต่อสู้กันที่วัดเส้าหลิน
มู่หยงฟูพ่ายแพ้ เขารู้สึกอับอายที่ต้องแพ้เด็กหนุ่ม
ท่าทางไม่เอาไหนอย่างตัวนอี้ยและลงมือลอบทำร้าย
ตัวนอี้ยข้างหลังแต่เฉียวฟงเข้ามาขวางไว้ทัน มู่หยงฟู

เสียชีวิตอย่างทรมานมากมาย และกำลังจะฆ่าตัวตายแต่ผู้หญิงป้อ ผู้เป็นพ่อออกมาขัดขวางไว้ทัน

ผู้หญิงฟูเก็บความคับแค้นกดตันไว้ภายในใจ เขายอมร่วมมือกับ ตัวนเหียนซิงซิง พี่ใหญ่แห่ง 4 จอมโจด ช่วยตัวนเหียนซิงซิงบัลลังค์คืนจากตัวนเจ็งจุน บิดาของตัวนอ้อ ผู้หญิงฟูยอมคุกเข่าขอให้ตัวนเหียนซิงรับเขาเป็นบุตรเมื่อตัวนเหียนซิงได้ครองตำแหน่งเขาจะขอยืมทหารไปฟื้นฟูแคว้นเหียน การยอมคุกเข่าขอเป็นลูกตัวนเหียนซิงทำให้ 4 ขุนนางที่ติดตามเขาไม่พอใจและตีจาก สุดท้ายแผนชิงบัลลังค์ล้มเหลว ผู้หญิงฟูกลับบ้านมือเปล่า

เมื่อชมซานกลับมาถึงตำหนักผู้หญิง ผู้หญิงฟูเหลือเพียงอาบัสสาวใช้เพียงคนเดียว หวังอวี๋เหียนมีใจไปอยู่กับตัวนอ้อ 4 ขุนนางก็ตีจากเพราะเขาลดตัวขอเป็นบุตรตัวนเหียนซิง และที่หนักหนาที่สุดคือบิดาของเขา ผู้ที่เฝ้าปลุกฝังความคิดฟื้นฟูแคว้นเหียนกลับปล่อยวางทางโลกออกบวชเป็นพระอยู่ที่

วัดเล่าหลิน ผู้หญิงฟูเก็บตัวฝึกวิชาจนธาตุไฟแทรกแต่ฝีมือสูงส่งขึ้น และออกมาสร้างความเป็นป่วนให้ยุทธภพจนวุ่นวายเกิดศึกระหว่างชาวยุทธด้าซ้องกับทหารเมืองเหลียว แต่สุดท้าย เฉียวฟง ซิงจู้ และตัวนอ้อ ช่วยกันกำหลาบผู้หญิงฟูลงได้ ผู้หญิงฟูสูญเสียวรยุทธกลายเป็นคนเสียดสี ในขณะที่สติเลอะเลือนเขายังคิดว่าตัวเองเป็นพระราชารองแคว้นเหียน

ที่จริงแล้วคนเก่งทั้งปุ่นและบู๊อย่างผู้หญิงฟูสามารถทำประโยชน์ให้กับสังคมได้มากมาย เพราะเขามีความพร้อมทั้งกำลังและปัญญา แต่ด้วยการถูกปลุกฝังของบิดามาตั้งแต่เด็กให้ฟื้นฟูเมืองเหียน เขาจึงยึดติดและยอมทำทุกวิถีทางและยอมสละทุกอย่างเพื่อการนี้ นับว่าน่าเสียดายอย่างยิ่ง

มนุษย์เราหากปล่อยวางละซึ่งความรัก ความโลภ ความโกรธ และความหลง ลงได้บ้าง ชีวิตคงไม่วุ่นวายถึงเพียงนี้

กระกิ่งแดงพุ่งแรงในตลาดจีน

อุตสาหกรรมเครื่องดื่มในจีนเติบโตไม่หยุด พาให้กระกิ่งแดงได้รับความนิยมแพร่หลายมากขึ้นทุกวันในหมู่ชาวจีน เพราะด้วยประวัติการเป็นเครื่องดื่มชูกำลังและเป็นสปอนเซอร์การแข่งขันกีฬาอีเวนต์ใหญ่ ๆ ในจีนอย่างสม่ำเสมอไม่ต่ำกว่า 20 ปี เครื่องหมายกระกิ่งแดงพุ่งแรงได้กลายเป็นสัญลักษณ์ของกีฬาและพลังไร้เทียมทานบนแผ่นดินใหญ่จีนไปแล้วอย่างไม่มีข้อสงสัย

ปี 1995 นายเจเลียว อู๋วิทยาและนายชาญชัย รวยรุ่งเรือง ชาวไทยเชื้อสายจีนทั้งคู่ ได้ทำข้อตกลงกับบริษัท Reignwood ซึ่งเป็นกลุ่มบริษัทยักษ์ใหญ่ในปักกิ่งเชื้อสายไทย-จีนเช่นกัน ให้นำสินค้ากระกิ่งแดงเข้าไปให้คนจีนรู้จักเป็นครั้งแรก หลังจากนั้นก็ติดลมบนเป็นเครื่องดื่มยอดนิยมของผู้บริโภคชาวจีนเรื่อยมา ปีที่แล้ว (2014) ทำยอดขายสูงถึงกว่า 5,000 ล้านกระป๋องสูงที่สุดในประเทศจีน

แต่เร็ว ๆ นี้มีข่าวแพร่ออกมาจากวงในว่า กระกิ่งแดงกำลังจะหมดสัญญาความร่วมมือกับกลุ่ม Reignwood เกี่ยวกับการวางจำหน่ายสินค้าในประเทศจีน ร่ำลือกระทั่งว่ากระกิ่งแดงจะสูญเสียความเป็นผู้นำเครื่องดื่มเสริมพลังเหมือนกับ “เจียดวอเป่า” (Jiaduobao) เครื่องดื่มสมุนไพรที่เคยโด่งดังแต่ตกกระป๋องไปหลังจากสัญญาหมดอายุความ

เรื่องนี้นายสรารุช อู๋วิทยา บุตรชายของนายเจเลียว อู๋วิทยา และเป็น CEO ของบริษัท ที.ซี.ฟาร์มาซูติคัล อุตสาหกรรมจำกัด ได้ออกมาแก้ข่าวว่าทั้งหมดเป็นเพียงข่าวลือ ไทยฟาร์มาฯ กับ Reignwood

กำลังคุยกันถึงอนาคตการขยายตลาดกระกิ่งแดงในจีนต่อไปอีก 20-30 ปี ซึ่งในการนี้จำเป็นต้องเจรจากันเรื่องโครงสร้างความร่วมมือและแนวทางความร่วมมือ “ที่ถูกต้อง” กันใหม่.. “เพราะเวลาผ่านไปแล้ว 20 ปี ตลาดจีนก็เปลี่ยนไปแล้วมากมาย เรา

จึงต้องปรับสัญญากันใหม่ให้เหมาะสมกับสภาพในอนาคต” เขายืนยันว่าอนาคตของกระกิ่งแดงในจีนฝากไว้กับความเป็นหุ้นส่วนกันของ 2 บริษัทนี้แน่นอน

บริษัท ที.ซี.ฟาร์มาซูติคัล อุตสาหกรรมจำกัด ก่อตั้งขึ้นในปี 1965 นอกจากเป็นเจ้าของกระกิ่งแดงแล้ว บริษัทฯยังเป็นผู้ผลิตเครื่องดื่มชูกำลังยี่ห้ออื่น ๆ รสชาติอื่น ๆ สนองทั้งตลาดจีนที่เติบโตอย่างไม่รู้จักอั้น และตลาดโลกในกลุ่มสินค้าประเภทเดียวกัน ปัจจุบันไทยฟาร์มาฯ มีฐานะเป็นผู้ผลิตเครื่องดื่มชูกำลังรายใหญ่ที่สุดของโลก ด้วยข้อมูลของ Euromonitor International ที่ชี้ว่ากระกิ่งแดงครอง 43% ของตลาดทั่วโลก

นิลสัน (Nielsen) วิเคราะห์ว่าตลาดเครื่องดื่มตามโอกาส (functional drinks) ในประเทศจีน ซึ่งรวมถึงเครื่องดื่มสำหรับนักกีฬา เครื่องดื่มชูกำลัง และน้ำผลไม้ชนิดต่าง ๆ ทำสถิติเติบโตขึ้นทุกปี ปี 2014 โตขึ้นไปถึง 24% ซึ่งเมื่อเทียบกับสินค้าอุปโภคบริโภคอื่น ๆ ที่ว่าโตเร็วอยู่แล้ว แต่ยังโตขึ้นเพียง 5% โดยเฉลี่ย ที่เป็นเช่นนี้เป็นผลจากความตื่นตัวในเรื่องสุขภาพ การสร้างเสริมนิสัยใหม่ด้วยการบริโภคอาหารและเครื่องดื่มที่มีประโยชน์ต่อร่างกาย และรายได้ครัวเรือนที่สูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง จึงเชื่อได้ว่ากระกิ่งแดงจะพุ่งแรงต่อไปในตลาดจีน แม้ต้องเจอคู่แข่งมาก

หน้าหลายตา ต้องเชือดเฉือนกันดุเดือดแค่ไหน กระกิ่งแดงก็ต้องยึดตลาดจีนที่มีอนาคตสดใสไว้ให้มั่นอย่างแน่นอน

“เท่าที่ผมจำความได้จากคุณพ่อผมและจากเรื่องราวที่ได้อ่านเกี่ยวกับบริษัทเชื้อสายไทย-จีนอื่น ๆ ที่ประสบความสำเร็จ ผมพบว่าสิ่งหนึ่งที่มีเหมือนกันคือทุกคนเป็นคนทำงานหนัก โดยเฉพาะคนรุ่นแรกสุดของตระกูลล้วนแต่ทำงานหนักเพื่อครอบครัว ใช้ชีวิตเรียบง่ายอยู่อย่างเรียบง่ายไม่ทำตัวโด่งดัง ผมว่าเป็นคือธรรมชาติร่วมกันของนักธุรกิจเชื้อสายจีน”

“อีกหลักการหนึ่งที่ช่วยให้ครอบครัวนักธุรกิจเหล่านี้เติบโตขึ้นมากก็คือ การสร้างพันธะสัญญาให้คนอื่นเชื่อถือ เป็นที่ไว้วางใจเชื่อใจของหุ้นส่วน ผมจำได้ว่าคุณพ่อผมไม่ได้เกิดมาในครอบครัวที่มั่งมีและเริ่มต้นธุรกิจด้วยความผิดพลาด ตอนนั้นการมีเงินสดอยู่ในมือเป็นเรื่องสำคัญมากเมื่อคุณพ่อยืมเงินใครมาก็ต้องรักษาคำพูด พยายามหาเงินมาคืนเจ้าหนี้ให้ได้ หลักการข้อนี้ตกทอดมาถึงทายาทรุ่นผม บริษัทฯเรามั่นใจเสมอว่าเราได้ตอบแทนคนทุกคนตามสัญญา และทุกคนก็พอใจที่ได้ทำธุรกิจกับเรา เพราะเรามีความยุติธรรมและความน่าเชื่อถือ” CEO หนุ่มน้อยทายาทของบริษัท ที.ซี.ฟาร์มาซูติคัล อุตสาหกรรม จำกัดกล่าว

ฮกเกี้ยน..เที่ยวไปเขียนไป

คนไทย.. ไปตามหารากที่ชั่วเดา

วันที่ 8 ธ.ค. ที่สนามบิณสุวรรณภูมิ ผู้เขียนสบตา กับสามีแบบรู้จักกัน เมื่อพบว่าคนที่นั่งรอขึ้นเครื่องบินเป็นคนจีนเกือบทั้งลำ มาเป็นคณะ ๆ เที่ยวเสร็จกำลังจะกลับบ้าน ส่วนใหญ่เป็นคนอายุ 50 อัพ ยังติดนิสัยชอบพูดเสียงดัง ลุกเดินกันเพ่นพ่าน ส่วนเด็กหนุ่มสาวกลับนั่งเรียบร้อยเป็นผ้าพับ กับหน้าก้มตาอยู่กับมือถือไม่ปฏิสัมพันธ์กับใคร

“เห็นมียกคนจีนทั้งลำ.. คงต้องทบทวนกลับไปในเรื่องอีก 3 ช.ม.แน่ ๆ”

ผิดคาดคะ.. พอขึ้นเครื่องกลับเจียบกริบ อยู่ในกรอบระเบียบเรียบร้อยอย่างไม่น่าเชื่อ.. นี่แสดงว่าการอบรมมารยาท หรือจะเรียกว่ามาตรฐานการลงโทษก็ได้ ที่รัฐบาลจีนชุดนี้ประกาศจะเล่นงานนักท่องเที่ยวจีนที่ “ไม่มีวัฒนธรรม” กำลังให้ผลเห็นทันตาใช่หรือไม่ ?

คิดดูก็น่าจะใช่.. ก็เล่นชู้จะแฉชื่อแซ่ให้สาธารณชนรู้จักกันทั่วบ้านทั่วเมือง แล้วยังถูกแบล็กลิสต์ห้ามเดินทางออกนอกประเทศอีกต่างหาก ใครอยากลองของก็ให้รู้ไป !!

นอกจากคนจีนแล้ว ยังมีฝรั่งหลงมาในพลทนี่อีกหนึ่งคู่ ส่วนคนไทยนอกจากเรา 2 คนก็มีคณะทัวร์คนไทยอีกกลุ่มใหญ่เกือบ 40 คน จำได้ว่าตอนรอเครื่องอยู่ข้างล่าง มีไกด์สาวคนหนึ่งเดินถือธงแล้วตะโกนบอกสมาชิกในกลุ่มว่า “เต็งสี่เชิญทางนี้ !”

แค่นี้ก็ช่วยให้เตาไปได้ไกลเลยว่า ทุกคนในคณะนี้ต้องเป็นคนไทยเชื้อสายจีน “แซ่เต็ง” กำลังจะเดินทางไปยังถิ่นภูมิลำเนาของบรรพบุรุษ ไม่ที่ฮกเกี้ยนหรือมก๊กที่ซัวเถา เพราะปกติเดือนธันวาคมเป็นเดือนที่คนแต้จิ๋วที่ซัวเถาทำพิธีเซ่นไหว้สุสานบรรพบุรุษ

บนเครื่องเมื่อได้ที่นั่งเรียบร้อยแล้ว ก็พบว่ามิคุณลุงคนหนึ่งของคนแซ่เต็งสีมานั่งอยู่ติดกัน ที่รู้จักเพราะแกมีป้ายแผ่นใหญ่ห้อยคอเหมือนคนอื่น คุณลุงเป็นคนอารมณ์ดีชวนผู้เขียนคุยไปตลอดทาง ยกเว้นตอนทานข้าว กับตอนที่ผู้เขียนเผลอหลับไปหลังท้องอืด

ไฟลท์วันนั้น.. ทั้งเครื่องจึงไม่มีเสียงจากนักท่องเที่ยวยจีน แต่กลับมีเสียงคุยของคุณลุงคนนี้ ที่เล่าอะไรต่อมิอะไรให้ฟังอย่างออกรสออกชาติ ฟังไปผู้เขียนก็เข้าไป.. นี่แหละหนา.. วัฒนธรรมของชนเชื้อสายจีน จะอยู่ไทยอยู่จีน อยู่ที่ไหน ๆ ก็เหมือนกัน พุทธธรรมดาก็เหมือนตะโกน พอถูกบังคับให้ต้องพูดเบา ๆ ก็สู้ไม่พูดซะเลยดีกว่า !! สภาพก็อย่างที่เห็นในไฟลท์นี้แหละ.. ฮา..มัยละ

คุณลุงเล่าให้ฟังว่า ลูกหลานตระกูลเต็งในเมืองไทยยังรวมกลุ่มกันอย่างเหนียวแน่น มีสมาคมตระกูลเต็งเป็นศูนย์กลางตั้งอยู่แถววัดไผ่เงิน (ถ้าจำผิดขออภัย) “คนแซ่เต็งรวย ๆ ทั้งนั้น ส่วนใหญ่เป็นเจ้าของบ้าน นายกสมาคมคนปัจจุบันก็เป็นเจ้าของน้ำมัน Pulzar... รู้จักมัยน้ำมันยี่ห้อนี้ ?”

“คูน ๆ ค่ะ” ผู้เขียนตอบตามจริง เพราะคิดว่าเคยเห็นชื่อนี้แน่ ๆ แต่ไม่รู้ว่ามันเป็นน้ำมันอะไร

อย่าว่าแต่นายกสมาคมเลย ตัวแกเองก็ไช่ย่อยอยู่เมื่อไหร่ ลูกสาวกับลูกเขยทำงานอยู่ทท. ถูกส่งไปประจำสำนักงานที่ได้หวนมาเกือบสิบปี.. “ปีหน้าจะย้ายไปลอนดอน คราวนี้จะไปเยี่ยมหลานก็ต้องทนเหนื่อยหน่อย”

แกบอกว่าทุกปีสมาชิกตระกูลเต็งจะรวมตัวกันไปเยี่ยมญาติและเซ่นไหว้บรรพบุรุษที่ซัวเถา โดยให้บริษัททัวร์เป็นคนจัด ปีนี้ค่าทัวร์หัวละ 36,000 บาท

“ลงเครื่องที่เซี่ยเหมินแล้ว ก็นั่งรถลงใต้ไปซัวเถา ระหว่างทางแวะเที่ยว “ถู่โหลว” เป็นบ้านอยู่อาศัยโบราณของคนจีนและทำด้วยดินทั้งหลัง เที่ยวถู่โหลวที่เดียวแล้วก็ตรงไปซัวเถา พอถึงซัวเถาคราวนี้แยกย้ายกันไปเลย ต่างคนต่างมีญาติมารอพบแล้วพาออกจากโรงแรม จะไปฉลองหรือไปทำกิจกรรมอะไรในหมู่ญาติก็ว่ากันไป แต่ตกเย็นกลับมาอนโรงแรม เข้าก็ออกไปกับญาติอีก จนวันสุดท้ายค่อยดีรถกลับเซี่ยเหมิน ขึ้นเครื่องกลับกรุงเทพฯ ตอนเย็น ๆ ตลอดหัวชนท้ายทั้งหมด 6 วัน”

“อ้าว..ก็กลับพร้อมกันอีกซิคะ ดิฉันเองก็จะไปเที่ยวฮกเกี้ยน 6 วันเหมือนกัน” นี่คือส่วนหนึ่งของการสนทนาตอนขาไประหว่างผู้เขียนกับคุณลุง

ซากลับ.. 6 วันให้หลัง.. เจอกันอีกจริง ๆ ที่สนามบินเมืองเซี่ยเหมิน คราวนี้นอกจากคุณลุงแล้วยังมีพี่ ผู้หญิงอีกหลายคนเข้ามาคุยด้วย ต่างเล่าเรื่องราวการเดินทางคันหาราก 6 วันที่ซัวเถาให้ฟังอย่างสนุกสนาน มีพี่ผู้หญิง 3 คนเป็นพี่น้อง 3 ใบเถา ดูภายนอกเป็นคุณนายคุณนาย ใส่ตุ้มหูเพชร แพรวพราว แต่มารยาทงดงามอัธยาศัยดีมาก พวกเขาบอกว่าคุณพ่อซึ่งเสียชีวิตไปแล้ว ได้บริจาคเงินสร้างโรงเรียนและตั้งมูลนิธิช่วยเหลือชาวบ้านที่บ้านเกิด ครั้งนี้พวกเขาเดินทางไปในฐานะตัวแทนครอบครัว ไปร่วมงานพิธีเปิดโรงเรียน ซึ่งทางโน้นจัดให้ยิ่งใหญ่โตสมเกียรติ

“เหนื่อยมากค่ะ เวลาที่สั้น ญาติก็เยอะ มีแต่คนอยากให้เราไปพบ โชคร้ายเจอฝนระหว่างทางอีก เลยได้หวัดกลับกันมาหลายคน”

ทัวร์เยี่ยมชมต่างกับทัวร์เที่ยวก็ตรงนี้.. เรา 2 คนตั้งใจไปเที่ยว พอลงจากเครื่องก็ตะลุยเที่ยว..เที่ยว..เที่ยว.. เที่ยวเมามันแบบไร้ญาติขาดมิตร แต่สำหรับทัวร์เยี่ยมชมจะมัวหวังเที่ยวไม่ได้ ต้องสละเวลาทั้งหมดให้กับญาติแต่โดยดี

ผู้เขียนเองก็เคยมีประสบการณ์เยี่ยมญาติครั้งหนึ่งเมื่อ 20 ปีก่อน พาคุณแม่ไปบ้านเกิดที่ซัวเถา ตอนนั้นคุณแม่ยังเดินเหินได้คล่อง พวกเราลูก ๆ รีบพาท่านไปเจอหน้าญาติผู้ใหญ่ที่ไม่ได้พบหน้ากันมาเกือบตลอดชีวิต กับไปดูหน้าลูกหลานที่ไม่เคยเห็นหน้ากันเลยตั้งแต่เกิด เสียหายที่คุณพ่อเสียชีวิตไปนานมาก ไม่มีโอกาสกลับไปดูเมืองจีนเหมือนคุณแม่

ตอนที่พาคุณแม่ไป จีนเปิดประเทศได้เพียง 10 ปี แต่พอคุณแม่ไปเห็นยังน้ำตาคลอ นึกไม่ถึงว่าญาติพี่น้องลูกหลานจะมีชีวิตดีขนาดนี้ คือดีกว่าที่ท่านคิดมาก เพราะก่อนมาเคยรับฟังแต่เสียงโอดครวญร้องทุกข์ระงมจากญาติ ๆ ผ่านมาทาง “โพยก๊วน” ขอให้ส่งสตางค์ไปช่วยเป็นประจำ แต่ส่งไปเถอะ..เท่าไรก็ไม่พอ จนคุณแม่รู้สึกห้วงหาอาทรทุกซี้ใจไปกับพวกญาติ ๆ ที่เมืองจีนเป็นอย่างมาก หลังเปิดประเทศไม่กี่ปี ความมอดอยากขาดแคลนยังสาหัสอยู่ แต่โชคดีที่ตอนนั้นทางการจีนอนุญาตให้ชาวจีนโพ้นทะเลเอาสิ่งของบรรเทาทุกข์ไปแจกจ่ายญาติพี่น้องได้ถึงมือคุณแม่เลยลุกขึ้นมารวบรวมเสื้อผ้า “เก่า ๆ” เป็นกระสอบ ๆ ให้คนขนไปแจกญาติที่ซัวเถาเป็นประจำ

เกือบทุกปี แต่ขนาดเสื้อผ้าเก่า ๆ นะคะ ฟังมาว่าแย่งกันอุตุลุด เอาไปทำอะไรก็ไม่พอแจก

แต่แล้ว.. ชีวิตคนจีนในยุคเปิดประเทศก็ดีขึ้นเรื่อย ๆ ความเปลี่ยนแปลงปรากฏให้เห็นอย่างรวดเร็ว ครบ 10 ปีในปีที่เราไปเยี่ยมพร้อมคุณแม่ ญาติ ๆ ที่เคยขอสตางค์ เคยแย่งเสื้อผ้าเก่าที่คุณแม่ให้คนเอาไปแจก วันนั้นมาพร้อมรถตู้สภาพค่อนข้างเก่ามารับเราที่สนามบิน แล้วขับพาไปพักที่บ้านญาติใกล้ชิดคนหนึ่งที่คุณแม่บอกว่าเคยโตมาด้วยกันตอนคุณแม่อยู่ชัวเถา ญาติคนนี้เพิ่งปลูกบ้านใหม่เป็นตึก 3 ชั้นสวยงาม ตัวบ้านสร้างเป็นรูปตัว U มีลานตรงกลางเล็ก ๆ ตอนเช้าคุณแม่บ่าจะออกมารำไท่เก๊กอ่อนช้อยกลางลานให้เราดู ตลอด 1 สัปดาห์ที่ชัวเถา ญาติ ๆ แย่งกันจองตัวคุณแม่พาไปเที่ยวไปเลี้ยงข้าวทุกมื้อ ๆ จนกินแทบไม่หิวหวาดไหว ตอนนั้นคุณแม่ทั้งอิมอกอิมใจทั้งมีความสุขมาก

วันหนึ่งคุณป้าท่านนี้ชวนให้เราไปดู “โรงงาน” ของลูกชายซึ่งแถมภูมิใจเป็นอย่างยิ่ง เป็นโรงงานผลิตของเล่นพลาสติกสำหรับเด็ก พอไปถึงก็เห็นห้องแถวหน้าร้านเล็ก ๆ ตึ้น ๆ ข้างในมีเครื่องจักรคราบน้ำมันเหนียวเหนอะหนะตั้งอยู่หนึ่งตัว ส่งเสียงดังฉึกฉัก ส่วนลูกชายของคุณป้าก็ง่วนอยู่กับการแกะพลาสติกออกจากแม่พิมพ์ที่ปั๊มออกมาทีละชิ้น ๆ รोजนครบทุกชิ้นแล้วค่อยประกอบเอาไปส่งร้านค้า

ไปรออย่าดูเบาว่าเป็นธุรกิจเล็ก ๆ ทำก็อก..ทำแก็ก..นะคะ มองลึก ๆ แล้วมันมีความหมายสำคัญในเชิงประวัติศาสตร์ทีเดียว เพราะด้านหนึ่งแสดงถึงการกลับมาใหม่ของระบอบ “กรรมสิทธิ์เอกชน” ซึ่งคนจีนยุคหลังปฏิวัติเคยถูกสั่งห้ามแม้กระทั่งคิด.. ไม่มีสิทธิ์เป็นเจ้าของโดยเด็ดขาด นี่ไง.. ที่ทำให้คุณป้า

ตื่นเต้นยินดีอย่างออกนอกหน้า อีกด้านหนึ่งมันแสดงให้เห็นว่าหน่ออ่อนของระบอบทุนนิยมได้เกิดขึ้นแล้วในประเทศจีน ซึ่งจากจุดนี้.. นายทุนเล็ก ๆ ขนาดหน้าร้านเดียวแบบนี้แหละ ที่ได้รับโอกาสให้เติบโตขึ้นมาเป็นเจ้าแก๊ใหญ่จนเต็มบ้านเต็มเมืองไปหมด

ไปชัวเถาครั้งนั้นแล้วก็ไม่เคยพาคุณแม่ไปอีกเลย เพราะมัวแต่สบายใจว่าคุณแม่สามารถคุยโทรศัพท์กับญาติ ๆ ที่เมืองจีนได้ตลอดเวลา ครั้งสุดท้ายได้ยินท่านพูดเปรย ๆ ว่า บรรดาญาติที่ชัวเถาต่างขึ้นบ้านใหม่ใหญ่กว่าเดิม และต่างก็ไม่ลืมบุญคุณของคุณแม่ โทรศัพท์มาเชิญคุณแม่ไปเยี่ยมแล้วให้พักอยู่ที่นั่นนาน ๆ

แต่บังเอิญลูก ๆ ของคุณแม่มัวแต่ยุ่งกับงานกระทั่งคุณแม่เสียชีวิตจึงมานั่งคิดเสียใจ ว่าไม่ได้ทำหน้าที่ช่วยคุณแม่เชื่อมร้อยความสัมพันธ์ 2 ฝั่งให้ดีพอสิ้นคุณแม่แล้วการติดต่อกับญาติ ๆ ทางชัวเถาก็ขาดหายไป พุดง่าย ๆ ทุกวันนี้อาจตามหากันไม่เจอแล้ว.. ความรู้สึกที่เล็ดเราไม่ขึ้นเท่าคนอื่น เป็นความรู้สึกใหม่เพิ่งเกิดกับผู้เขียนเมื่อมีโอกาสพบกับคุณลุงแซ่เต็งคนนี้

“เห็นมัยที่แต่ละคนหัวพะรุงพะรังนะ ของฝากจากญาติทั้งนั้น ผมเองก็ได้มาเยอะ หัวไม่ไหวต้องส่งกลับทางเรือหมด น้ำหนักเป็นร้อยเลยครั้บ ทั้งของกินของใช้ ส่วนใหญ่เป็นของประดับบ้าน ไม้ที่ทำเป็นตะเกียงมีหัวเป็นสิงหนุนได้เนี่ย..ได้กันมาทุกคน มีขายเยอะแยะเพราะปีหน้าเป็นปีลิง”

คุณลุงเล่าพลางไอค็อกแค้กไปพลาง พอขึ้นเครื่องก็ได้ยินอีกหลายคือ..หลายแค้ก ดังมาจากสมาชิกกลุ่มเต็งสี่ประสานเสียงกันเป็นระยะ ๆ จนผู้เขียนต้องเตรียมใจว่า.. กลับบ้านรอบนี้ติดหัวแดง ๆ !!

นักการตลาดกับเทศกาลตรุษจีน

การใช้อารมณ์ในการซื้อของในช่วงเทศกาลตรุษจีน

ผมเป็นคนไทยเชื้อสายจีนแต่จิวในตอนที่ผมเป็นเด็ก ผมชื่นชอบเทศกาลตรุษจีนมาก เพราะเวลาผมไปเยี่ยมญาติๆ ผมจะได้รับ ‘อั่งเปา’ หรือ ‘เีเต้เอ๊ย’ จากญาติผู้ใหญ่ ผมคิดว่าผู้ประกอบการก็คงชื่นชอบเทศกาลตรุษจีนไม่แพ้ผมตอนเด็กๆ เช่นกัน เทศกาลตรุษจีนในเมืองไทยเป็นเทศกาลที่มีเงินสะพัดค่อนข้างมากเมื่อเทียบกับเทศกาลอื่นๆ ผู้บริโภคมีแนวโน้มที่จะจับจ่ายใช้สอยมากขึ้นในช่วงก่อนและระหว่างเทศกาลตรุษจีน

สาเหตุที่ผู้บริโภคจับจ่ายมากขึ้น ส่วนหนึ่งมาจากร้านค้าและผู้ประกอบการ ที่อัดงบการตลาดเพื่อหวังจะ กอบโกยยอดขายในช่วงเทศกาลตรุษจีน ผู้บริโภคจะเห็นโปรโมชั่น ลด แลก แจก แถม อยู่มากมาย นอกจากนี้แล้วยังมีอีกหนึ่งกลยุทธ์ที่นักการตลาดได้นิยมใช้ในเทศกาลตรุษจีน เพื่อเป็นการเพิ่มยอดขาย กลยุทธ์นั้น คือ การผูกสินค้าและผลิตภัณฑ์เข้ากับ

เทศกาลตรุษจีน หรือที่เรียกว่าการสร้าง Association

ในมุมมองของนักการตลาด การสร้าง Brand (การสร้างคุณค่าให้ตราयीหือ) สามารถทำได้หลายวิธี ไม่ว่าจะเป็น การสร้าง Brand Awareness, การสร้าง Brand Loyalty หรือ การสร้าง Brand Association (การสร้างปัจจัยการเชื่อมโยงเพื่อให้ทราบถึงตำแหน่งจุดยืนของแบรนด์หรือผลิตภัณฑ์)

การสร้าง Brand Association คือ การผูกสิ่งใดสิ่งหนึ่งเข้ากับแบรนด์เพื่อให้ผู้บริโภครับรู้ถึงจุดยืนของแบรนด์ ยกตัวอย่างเช่น เครือข่าย TrueMove H ใช้คุณ ณเดช คุงิมิยะ เป็น Presenter ของ Brand เนื่องจากเครือข่าย TrueMove H ต้องการสร้างจุดยืนตัวเองโดยการให้ผู้บริโภครับรู้ถึงภาพลักษณ์ของ Brand ว่า TrueMove H คือแบรนด์ของคนรุ่นใหม่ หรือ เบียร์สิงห์เป็นสปอนเซอร์ให้กับสโมสรฟุตบอล Manchester United และ Chelsea เนื่องจากเบียร์สิงห์ต้องการสร้างจุดยืนตัวเองโดยการให้ผู้บริโภครับรู้ถึงภาพลักษณ์ของ Brand ว่าเบียร์สิงห์คือแบรนด์แห่งความสำเร็จ เป็นต้น

ยังมีอีกหลายสิ่งที้นักการตลาดสามารถนำมาใช้ในการผูกกับแบรนด์ได้ อาทิ ประเทศที่ผลิต (เช่น นาฬิกาจากประเทศสวิสเซอร์แลนด์ แสดงให้เห็นถึงความพิถีพิถันในตัวนาฬิกา), ช่องทางในการจัดจำหน่าย (เช่น สินค้าขายในห้าง Gaysorn แสดงให้เห็นถึงความหรูหรามีระดับในตัวสินค้า) หรือ Endorsers (เช่น สถาบันกวดวิชารับรองโดยกระทรวงศึกษาธิการ แสดงให้เห็นถึงความน่าเชื่อถือของสถาบันกวดวิชา) เป็นต้น ดังนั้นการทำ Brand Association จะทำให้ผู้บริโภคเข้าใจในตัวแบรนด์มากขึ้น และ ทำให้จุดยืนของแบรนด์แข็งแรงขึ้นเพื่อที่จะทำให้ผู้บริโภคตัดสินใจซื้อง่ายขึ้นนั่นเอง

นอกจากนี้แล้ว นักการตลาดยังสามารถผูกสิ่งต่างๆ เข้ากับการส่งเสริมการขายได้เช่นกัน นักการตลาดนิยมที่จะผูกการส่งเสริมการขายเข้ากับเทศกาลตรุษจีน ดังนั้นในช่วงเทศกาลตรุษจีนจะเห็นว่ามีสื่อต่างๆ ของการส่งเสริมการขายที่นักการตลาดส่วนใหญ่นำเสนอจะเป็นพื้นหลังสีแดง ตัวอักษรสีทอง โดยที่เป็นตัวอักษรลายจีน และที่สำคัญที่สุดจะเกี่ยวข้องกับความสุขของชาวจีน

สาเหตุที่นักการตลาดผูกเทศกาลตรุษจีนเข้ากับการส่งเสริมการขายก็เพราะ นักการตลาดสามารถผูกผลิตภัณฑ์นั้นเข้ากับความสุขของผู้บริโภคได้ ดังนั้นในช่วงเทศกาลตรุษจีนผู้บริโภคจะเห็นคำว่า 'เฮง เฮง เฮง', 'ให้โชค' หรือ 'ชุดมงคล' ในกิจกรรมการส่งเสริมการขายต่างๆ ยกตัวอย่างเช่น 'ตรุษจีนที่ปักซีซื้อปิ่นมีแต่เฮง' หรือ เมนู Fortune Sunday ของร้านไอศกรีมแห่งหนึ่ง เป็นต้น

ด้วยค่าเพียงไม่กี่ค่า กลับสามารถทำให้ผู้บริโภคตัดสินใจซื้อได้เร็วขึ้น เนื่องจากผู้บริโภคจะใช้อารมณ์ในการตัดสินใจซื้อมากขึ้นเมื่อเห็นค่าเหล่านั้น นอกจากนี้แล้วผู้ประกอบการและนักการตลาดยังสามารถใช้กลยุทธ์การตั้งราคาที่สอดคล้องกับความเชื่อได้เช่นกัน เช่น การตั้งราคาลงท้ายด้วยเลข 8 ซึ่งถือเป็นเลขมงคลตามความเชื่อของชาวจีน เป็นต้น

นอกจากนี้ยังมีกลยุทธ์อื่นๆ อีกมากมายที่นักการตลาดได้นำมาใช้ในเทศกาลตรุษจีน ไว้คอยติดตามกันนะครึบ ทั้งผู้ที่เป็นเจ้าของธุรกิจอยากมีธุรกิจเป็นของตัวเอง หรือผู้ที่สนใจความรู้ทางการตลาดเพิ่มเติม สามารถติดตามสาระความรู้เพิ่มเติมได้ที่ Facebookเพจ Marketing Everyday

ประวัติศาสตร์ การพิมพ์จีนโบราณ มรดกนวัตกรรมพลิกโลก แห่งแดนมังกร

“ชาวจีน” เป็นหนึ่งในชนชาติที่ได้รับการยอมรับจากทั่วโลกว่า เป็นสุดยอดของนักคิด นักประดิษฐ์ที่ได้คิดค้นต้นแบบนวัตกรรม ที่เป็นรากฐานของสิ่งประดิษฐ์ที่ยิ่งใหญ่มากมาย พร้อมกับส่งความรู้อันล้ำค่าเหล่านั้น ต่อให้กับคนทั่วโลก โดยเฉพาะ “การพิมพ์” ที่มีช่วยพัฒนาโลกใบนี้ อย่างก้าวกระโดดรอบด้าน ไม่ว่าจะเป็นในเรื่องของสังคม การศึกษา อุตสาหกรรม เศรษฐกิจ วัฒนธรรม การแพทย์ และการทหาร ก่อนที่การพิมพ์ของจีน จะถูกคิดค้นขึ้น ความรู้ เรื่องราวต่างๆ สามารถส่งผ่านจากรุ่นสู่รุ่น ได้เพียงจากปาก หรือใช้ฟู่กันหมึก เขียนลงบนกระดาษที่มีราคาแพง แต่ก็มีปัญหาสำคัญตามมาคือ เมื่อความรู้เหล่านั้น ถูกบอกเล่า หรือคัดลอกต่อกัน สำเนาที่เกิดขึ้นมักที่จะมีความผิดเพี้ยนคลาดเคลื่อนไปจากต้นฉบับ

การพิมพ์ เป็นหนึ่งในสิ่งประดิษฐ์ยิ่งใหญ่ที่สุดของจีนโบราณ ที่มีประวัติศาสตร์การพัฒนาอย่างต่อเนื่องยาวนานกว่า 5,000 ปี การพิมพ์ ช่วยสร้างผลกระทบเชิงบวกวงกว้างที่ขยายโลกทั้งใบ ด้วยการพิมพ์สำเนาหนังสือความรู้ฉบับละ 1 หน้ากระดาษมากมายเหนือคณานับ ได้บอกเล่าความรู้ที่เป็นประโยชน์ในการดำเนินชีวิต รวมไปถึงการบันทึกเรื่องราวประวัติศาสตร์สำคัญ แจกจ่ายไปทั่วโลกอย่างรวดเร็ว โดยที่เนื้อหา ทุกหน้ากระดาษมีข้อความ ใจความสำคัญที่ไม่ผิดเพี้ยนไปจากต้นฉบับแม้แต่คำเดียว

อารยธรรมจีนโบราณ ได้รับการยอมรับจากทั่วโลก ว่ามีประวัติศาสตร์อันยาวนานในการพัฒนาเทคนิคการแกะสลักสิ่งต่างๆ ให้กลายเป็นตัวอักษร จากศึกษาพบว่า ชาวจีนคุ้นเคยกับการแกะสลักกระดูก ไม้ และหิน ตั้งแต่สมัยที่ประเทศจีนถูกแบ่งออกเป็นภาคเหนือ และภาคใต้ เชื่อกันว่า แรกเริ่มของการพิมพ์เกิดขึ้นใน ราวศตวรรษที่

1-2 เมื่อจักรพรรดิฉินในสมัยนั้น ได้มีคำสั่งให้แกะสลักหลักปรัชญาของขงจื๊อลงบนหิน เพื่อส่งข้อความเหล่านั้น ไปยังลูกหลานในอนาคต การส่งข้อความที่แสนพิเศษในวันนั้น เป็นก้าวแรกของการทำ "สำเนา" เมื่อขงจื๊อ และเหล่านักวิชาการ ที่ต้องการจะคัดลอกข้อความบนหินจารึกเหล่านั้นเก็บเอาไว้ ได้คิดค้นวิธีทำสำเนาขึ้น โดยการนำแผ่นกระดาษวางลงบนแผ่นหินจารึก แล้วถูกระดาษให้ทั่วด้วยถ่านแกรไฟต์ ทำให้ปรากฏตัวอักษรสีขาวบนพื้นกระดาษสีดำขึ้น ด้วยเหตุผลดังกล่าว ห้องสมุดในสมัยนั้น จึงเต็มไปด้วยหนังสือที่มีหน้ากระดาษเป็นสีดำ และมีตัวอักษรสีขาว หลังจากนั้น เทคนิคการแกะสลักได้รับการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง จนกระทั่งสมัยราชวงศ์ฉิน ที่ได้มีการประดิษฐ์กระดาษ และน้ำหมึกขึ้น

บล็อกพิมพ์ชิ้นแรกของโลก ปรากฏขึ้นในช่วงต้นของราชวงศ์ฉิน ราวศตวรรษที่ 4-7 ในลักษณะของการพิมพ์แบบปั๊ม

โดยจุ่มบล็อกพิมพ์ลงในน้ำหมึก แล้วกดลงบนแผ่นกระดาษ เหมือนกับตราประทับในปัจจุบัน ถึงแม้บล็อกพิมพ์จะช่วยให้การทำสำเนาหนังสือง่ายขึ้นมาก เฉลี่ยวันละ 2,000 แผ่น แต่การทำบล็อกพิมพ์หนึ่งชิ้นต้องใช้เวลาค่อนข้างมาก โดยการเขียนตัวอักษรบนกระดาษบางๆ แล้วนำไปติดกาวลงบนแผ่นไม้กระดานขัด แล้วแกะสลักตัวอักษรเหล่านั้นลงไปบนแผ่นไม้ ซึ่งต้องใช้ช่างฝีมือผู้เชี่ยวชาญกว่าครึ่งโหลในการทำบล็อกสำหรับหนังสือแต่ละหน้า หากเกิดข้อผิดพลาดขึ้นก็ไม่สามารถแก้ไขได้ นอกจากนี้ หลังการใช้บล็อกครั้งนั้นจนเสร็จสิ้น พวกมันจะไร้ประโยชน์ทันที เพราะการพิมพ์ทุกครั้ง มีเนื้อหาที่ไม่เคยซ้ำกัน ราวช่วงต้นของศตวรรษที่ 8 เทคโนโลยีการพิมพ์ได้ เผยแพร่ ผ่านเอเชียฟิลิปปินส์ เวียดนาม เกาหลี และญี่ปุ่น จนกระจายไปทั่วโลก ซึ่งช่วยทำให้อารยธรรมและสังคมของมนุษย์มีความก้าวหน้ามากขึ้น

ราวศตวรรษที่ 9 การพิมพ์หนังสือครั้งแรกของโลกได้ปรากฏขึ้น ด้วยสองมือของพระสงฆ์ชาวจีน ที่ได้ทำการพิมพ์พระไตรปิฎก ลงในกระดาษมันเดียวที่มีความยาวเกือบ 2 เมตร โดยการนำกระดาษหลายๆ แผ่น มาติดกาวที่ขอบต่อกัน โดยใช้บล็อกพิมพ์กว่า 130,000 แผ่น ใช้เวลาถึง 12 ปี จึงพิมพ์พระไตรปิฎก 1,076 เล่ม เสร็จสมบูรณ์ จากการตรวจสอบกระดาษพระไตรปิฎกของนักวิทยาศาสตร์ ทำให้พบว่าชาวจีนรู้จักใช้เทคนิคการพิมพ์มายาวนานกว่า หนังสือที่พิมพ์ครั้งแรกของยุโรป ถึง 600 ปี เลยทีเดียว

ไม่ถึงศตวรรษต่อมา การพิมพ์ได้รับความนิยมอย่างมากในประเทศจีน ราวศตวรรษที่ 9 หนังสือสุดคลาสสิกกว่า 130 เล่ม ของจีน ได้ถูกพิมพ์ขึ้น และต่อมา การพิมพ์ได้กลายเป็นเรื่องธรรมดา หนังสือรวมปรัชญาคลาสสิกขงจื้อ, พระไตรปิฎก,

พจนานุกรม, คณิตศาสตร์และหนังสืออื่นๆ ได้แพร่หลายไปทั่วประเทศจีน ในราวศตวรรษก่อนที่ถูแทนที่ด้วยหนังสือสไตลโมเดิร์นแบบพิมพ์สองสี ดำ-แดง ในศตวรรษที่ 10 ในสมัยราชวงศ์ซ่ง ราวศตวรรษที่ 10 ชาวนาจีนนามว่าปี่เซิง Bi Sheng ได้ปรับปรุงเทคนิคการพิมพ์ โดยการคิดค้นตัวพิมพ์ที่สามารถเคลื่อนย้ายได้ชิ้นแรกของโลก ด้วยการแกะสลักตัวอักษรลงบนดินเหนียวที่เลี่ยมชิ้นเล็กๆ แล้วนำไปเผาให้แข็ง ซึ่งมีความทนทาน ประสิทธิภาพสูง และลดเวลาการทำบล็อกให้น้อยลงอย่างมาก อีกทั้งยังสามารถนำมาใช้ได้ซ้ำแล้วซ้ำเล่า ด้วยการนำมาเรียงเป็นคำที่ต้องการบนแผ่นเหล็กที่สามารถถอดออกได้ง่าย ต้นแบบบล็อกพิมพ์ที่สามารถเคลื่อนย้ายได้สร้างแรงบันดาลใจให้กับโยฮันน์กูเทนแบร์ก ชาวเยอรมัน ให้สร้างตัวอักษรที่สามารถเคลื่อนย้ายได้ด้วยโลหะผสม สำหรับใช้ใน

การพิมพ์หนังสือ ในศตวรรษที่ 14 ก่อให้เกิดการพัฒนาทางสังคมของยุโรป และช่วยพัฒนาอารยธรรมขั้นสูงของโลก

การพิมพ์ ส่งผลกระทบต่อสังคมทั่วโลก ก่อนที่จะมีการพิมพ์ การอ่านออกเขียนได้ ไม่ใช่เรื่องสำคัญนัก เพราะไม่ใช่เรื่องง่ายที่คนทั่วไปจะสามารถเข้าถึงหนังสือได้ เพราะมีราคาแพง และถูกจำกัดด้านชนชั้น การพิมพ์หนังสือช่วยเพิ่มโอกาสให้มนุษย์สามารถความรู้ได้มากขึ้น การพิมพ์ช่วยก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงแนวคิดทางการเมือง ความเชื่อทางศาสนา รวมไปถึงเศรษฐกิจ ด้วยการพิมพ์เงินกระดาษและเอกสารซื้อขายสินค้าต่างๆ อย่างแพร่หลายไปทั่วโลก ด้วยเหตุผลเหล่านี้ ทำให้ “การพิมพ์ของจีน” เป็นหนึ่งในนวัตกรรมพื้นฐานสำคัญ ที่ช่วยสร้างจุดเปลี่ยนให้เกิดการพัฒนาของโลกไปนี้อย่างรอบด้านทีเดียว

“ปานกู่”

ผู้สร้างโลก
ตำนาน
และความเชื่อ
ของจีนโบราณ

●● นักประวัติศาสตร์ ต่างถกเถียงกันถึงต้นกำเนิดของ
ตำนานปานกู่กันมาอย่างยาวนาน
หลายคนเชื่อว่า เรื่องราวนี้ เริ่มต้นจาก นักเขียนจีนนามว่า เสี่ยวเจิ้งเหอ
เป็นคนแรกที่ทำการบินตีกล้าตำนานนี้ลงบนหน้ากระดาษ
ในขณะที่อีกหลายคนแย้งว่า ตำนานเรื่องนี้มีเค้าโครงจากนิทานปรัมปรา
พื้นเมืองจากทางภาคใต้ของจีน แต่โดยรวมแล้ว ตำนานของปานกู่
ไม่ว่าจะเล่าชานจากพื้นที่ใดในดินแดนกว้างใหญ่ของจีน
ก็มักจะมีเรื่องราวที่คล้ายคลึงกันอย่างน่าประหลาด
โดยมีเนื้อหาดังต่อไปนี้

เล่าสืบขานกันมาตั้งแต่ครั้งโบราณว่า ในช่วงแห่งการเริ่มต้น ภายในจักรวาลไม่มีอะไรเลย นอกจากความสับสนวุ่นวาย ทุกสิ่งทุกอย่างผสมปนเปรวมเข้าด้วยกัน ท้องฟ้า ผืนดิน แสงสว่าง ความมืด ล้วนเป็นหนึ่งเดียวกัน ตามหลักสมดุลงแห่งหยินและหยาง เมื่อเวลาผ่านไป สิ่งเหล่านั้นได้หลอมรวมตัวเข้าด้วยกัน กระทั่งกลายเป็นฟองไข่ทรงกลมขนาดยักษ์ หรือที่เรียกกันว่า “ฟองไข่แห่งจักรวาล” ลอยอยู่ท่ามกลางความความเว้งว้างเปล่า โดยสียักษ์ตนหนึ่งถือกำเนิดขึ้นภายในไข่ฟองนั้น

18,000 ปี ต่อมา ยักษ์ นามว่า “ป้านกู่” ได้ลืมนตาตื่นขึ้น เมื่อพบว่าตัวเองถูกขังอยู่ในฟองไข่ ป้านกู่ได้กระแทะเปลือกไข่ด้วยขวานจนแตก แล้วผลัดกันเปลือกไข่ทั้งสองส่วนออกจากกัน ทำให้จักรวาลเกิดการแยกตัวของหยิน และหยางขึ้นเป็นครั้งแรก เปลือกไข่ครึ่งล่างที่หนักกว่า จมลงสู่เบื้องล่างกลายเป็นพื้นดิน (หยิน) และเปลือกไข่ครึ่งบนที่เต็มไปด้วยแสงบริสุทธิ์ลอยสูงขึ้นกลายเป็นท้องฟ้า (หยาง) แต่เปลือกทั้งสองส่วนยังคงมีแรงดึงดูดเข้าหากัน ทำให้ป้านกู่กลัวว่า โลกจะกลับไปสู่ความสับสนวุ่นวายอีกครั้ง จึงได้ยื่นขวางระหว่างเปลือกทั้งสองเอาไว้ เท้าของเขาปักหลักแน่นอยู่บนพื้นดิน ครีษะค้ำยันท้องฟ้า แล้วผลัดกันมันออกจากกัน เมื่อป้านกู่เติบโตมากขึ้นตามวันที่ผ่านไป ทำให้ท้องฟ้าถูกดันสูงมากขึ้นเรื่อยๆ ราววันละ 3 เมตร จนกระทั่ง ป้านกู่เติบโตเต็มที่ ท้องฟ้ากับพื้นดิน ได้ห่างกันมาก ถึง 20,025 กิโลเมตร ในบางตำนานเชื่อว่า ป้านกู่ได้รับความช่วยเหลือในการแยกฟ้าดิน จากสัตว์เทพในตำนานทั้ง 4 ของจีน ได้แก่ เต่า กิเลน หงส์ และมังกร อีกด้วย

เมื่อเวลาผ่านไปกว่า 18,000 ปี แรงดึงดูดเข้าหากันของสองโลกได้หมดลง ป้านกู่ ที่เหน็ดเหนื่อยอย่างมาก ได้นอนหลับ และไม่เคยลืมนตาตื่นขึ้นมาอีกเลย ร่างกายส่วนต่างๆ ของเขา ได้กลายเป็นส่วนประกอบต่างๆ ที่สำคัญของโลก แขน ขากลายเป็นทิศทางหลักทั้งสี่ ลมหายใจกลายเป็นลม และเมฆหมอก เสี่ยงกลายเป็นฟ้าร้อง ครีษะกลายเป็นภูเขา เลือดกลายเป็นน้ำ กำเนิดกลายเป็นดินที่อุดมสมบูรณ์

ใบหน้ากลายเป็นดวงดาวและทางช้างเผือก หลอดเลือดกลายเป็นถนนที่ทอดยาว ขนกลายเป็นผืนป่า กระจกกลายเป็นแร่ธาตุที่ทรงคุณค่า ไช้กระจกกลายเป็นเพชร หิ้งกลายเป็นฝน ดวงตาข้างซ้ายกลายเป็นดวงอาทิตย์ ดาข้างขวากลายเป็นดวงจันทร์ เมื่อเขาเปิดตาโลกจะสว่างสดใส เมื่อปิดตาโลกจะมีตสนิท อารมณ์ความรู้สึก กลายมาเป็นสภาพอากาศที่ผันผวนไปตามอารมณ์ของเขา และปรลิตที่ติดอยู่ตามขน ได้ตกลงสู่พื้นโลกกลายเป็นสัตว์ป่า หรือบรรพบุรุษของมนุษย์ไปในที่สุด ในบางตำนานเชื่อว่า น้ำตาของ ป้านกู่ ไหลลงรวมกันจนกลายเป็นแม่น้ำ ดวงตาที่ใส่กระจ่างกลายเป็นฟ้าร้อง และแสงสว่าง เมื่อเขามีความสุข ดวงอาทิตย์จะส่องแสง ฟ้าเป็นสีฟ้าครามสดใส แต่เมื่อเขาโกรธเมฆดำจะรวมตัวกันปิดบังท้องฟ้า นิทานบางเรื่องเชื่อว่า เมื่อเขา เปิดปากอากาศจะอบอุ่น หากปิดปากอากาศจะเห็บหนาว เป็นสาเหตุที่ทำให้เกิดฤดูต่างๆ ขึ้นบนโลก

ในบางตำนานเชื่อว่า ป้านกู่ เป็นผู้สร้างแผ่นดิน แกะสลักภูเขา แม่น้ำ หุบเขา มหาสมุทร ดวงอาทิตย์ และดวง

จันทร์ ด้วยสิ่ว และค้อน ในนิทานบางเรื่องเล่าว่า ป้านกู่ คือบิดาของเหล่ามวลมนุษย์ ในขณะที่ในบางบันทึกอ้างว่า เขาเป็นผู้สร้างมนุษย์ โดยการหล่อขึ้นจากดินเหนียว แล้วปล่อยให้แห้งด้วยแสงจากดวงอาทิตย์ แต่เกิดฝนตกขึ้นกะทันหัน ทำให้ดินบางส่วนเสียหาย ซึ่งช่วยอธิบายว่าทำไม มนุษย์บางคนถึงพิการ หรือตาย เนื่องจากความผิดพลาดในกระบวนการสร้างนั่นเอง

หากมองในแง่ของวิทยาศาสตร์ ตำนาน ป้านกู่ เป็นกลวิธีอันชาญฉลาดที่ช่วยอธิบายให้คนในอดีต ที่ยังไม่มีความรู้ด้านจักรวาลวิทยาอย่างเพียงพอ สามารถเข้าใจถึงสภาพของจักรวาลในช่วงก่อนที่จะเกิดบิกแบง การถือกำเนิดขึ้นของโลก และเหตุผลที่ทำให้ท้องฟ้ากับผืนดินรวมไปถึงแสงสว่าง ความมืด แยกออกจากกันได้อย่างง่ายดาย ผ่านเรื่องเล่าแบบเทวดาตำนาน โดยมีเหตุผลรองรับได้อย่างน่าสนใจเป็นอย่างมากเลยทีเดียว

“อย่าปล่อยให้ธุรกิจ, ครอบครัว และตัวคุณ เผชิญกับ ความเสี่ยง”

ในทุก ๆ วันของชีวิต เราต้องพบกับสารพัดเหตุการณ์ที่เกินคาดหมาย โดยเฉพาะเหตุการณ์ที่ส่งผลกระทบต่อเรา ภัยธรรมชาติ และภัยจากมนุษย์ ซึ่งทำให้เราสูญเสียทรัพย์สิน หรือการดำเนินธุรกิจต้องหยุดชะงักลง และจะมากไปกว่านั้นหากกระทบต่อชีวิตของคนที่คุณรัก ครอบครัว หรือทีมงานของคุณ ดังนั้นการบริหารจัดการความเสี่ยง และการวางแผนด้านประกันภัยจึงเป็นสิ่งสำคัญต่อการดำเนินชีวิต และธุรกิจทุกประเภท

พวกเรา P.C.K. Insurance Broker ดำเนินงานเป็นบริษัทตัวแทนนายหน้าและที่ปรึกษาทางด้านประกันภัยวินาศภัยทุกรูปแบบ ด้วยประสบการณ์การทำงานและให้บริการมากกว่า 10 ปี จึงมีความรู้ ความสามารถที่จะสนองต่อความต้องการเกี่ยวกับประกันภัยของลูกค้า และคัดสรร รูปแบบประกันภัยที่เหมาะสมในแต่ละกรณี (Case by Case) ด้วยการให้บริการอย่างเต็มที่ (Premium Service) โดยเฉพาะอย่างยิ่งพวกเราพิจารณาอย่างระมัดระวังถึงวัตถุประสงค์และความต้องการของลูกค้า โดยปกป้องผลประโยชน์สูงสุดของลูกค้าให้เป็นไปตามเงื่อนไขที่ระบุไว้ในกรมธรรม์ประกันภัย (Insurance Policy) และเหมาะสมกับเบี้ยประกันที่จ่ายไป

นอกจากนี้ ทางบริษัทของเรามีคู่ค้า และพันธมิตรที่สำคัญซึ่งเป็นผู้นำทางด้านประกันวินาศภัย (Non-life Insurance) ในประเทศไทย นั่นคือ บริษัท ประกันคุ้มภัย จำกัด (มหาชน) (Safety Insurance Public Company Limited) ซึ่งช่วยให้ P.C.K. จัดสรรประกันภัยได้หลากหลาย ไม่ว่าจะเป็น ประกันภัยรายบุคคล เช่น ประกันภัยรถยนต์ ประกันภัยอุบัติเหตุ ประกันภัยการเดินทาง ประกันภัยบ้าน และประกันภัยสำหรับธุรกิจ เช่น SMEs ประกันภัยทางทะเลและขนส่ง และ ประกันภัยทรัพย์สิน

TYPE	 Motor	 SMEs	 Marine	 Fire and Allied perils	 Personal Accident	 Home
KEY FEATURES	เหมาะสำหรับเจ้าของรถยนต์ทุกท่าน	เหมาะสำหรับเจ้าของธุรกิจ ขนาดย่อม ที่ต้องการการคุ้มครองอาคาร สินค้าทรัพย์สิน และบุคคลภายนอก	เหมาะสำหรับผู้นำเข้า (Importer) และส่งออก (Exporter)	เหมาะสำหรับบริษัททั่วไป	เหมาะสำหรับผู้อุปการะอายุ 16-60 ปี	เหมาะสำหรับเจ้าของบ้านที่อยู่อาศัย
	ประกันภัยรถยนต์ซึ่งผู้ขับขี่สามารถเลือกประเภทของประกันภัยที่เหมาะสมและให้ความคุ้มครองที่ครอบคลุมตามความต้องการได้ ความคุ้มครองเช่น ประกันภัยภาคสมัครใจ ประกันภัยชั้น 1 ถึง ชั้น 4	การประกันอัคคีภัย ไฟฟ้า การระเบิด ภัยลมพายุ ภัยเนื่องจากน้ำ ภัยเนื่องจากควัน ภัยจากอากาศยาน พายุหิมะ ภัยจากอากาศยาน ภัยเนื่องจากไฟฟ้า	การให้ความคุ้มครองสินค้าในระหว่างขนส่งจากประเทศหนึ่งไปยังอีกประเทศหนึ่งเนื่องจากภัยอันตราย และความเสียหายต่อสินค้าที่ทำการขนส่งไม่ว่าทางเรือ ทางอากาศ ทางบก หรือทางพัสดุภัณฑ์ไปรษณีย์	ให้ความคุ้มครองต่อการสูญเสียหรือความเสียหายที่เกิดจากไฟไหม้ ไฟฟ้า การระเบิด	คุ้มครองอุบัติเหตุตลอด 24 ชั่วโมง ทุกที่ทั่วโลก ผู้อุปการะจะได้รับค่ารักษาพยาบาลตามที่จ่ายจริงแต่ไม่เกินทุนประกันภัยในแผนต่างๆ ที่เลือก ในกรณีสูญเสียชีวิตทายาทของท่านจะได้รับเงินชดเชยตามทุนประกันที่ท่านเลือกซื้อ	ความคุ้มครองไฟไหม้ ไฟฟ้า รวมถึงแรงระเบิดของแก๊ส ความเสียหายเนื่องจากภัยพิเศษที่ระบุไว้ชัดเจนในกรมธรรม์ ในระหว่างระยะเวลาที่ได้เอาประกันภัยตามที่ได้ระบุในตารางกรมธรรม์

หมายเหตุ รายละเอียด รูปแบบประกันภัย และความคุ้มครองเพิ่มเติม สามารถติดต่อสอบถามได้ที่ www.pck-broker.co.th โทร (02)931-6040-2, (02)530-3562

“ดิฉันได้ตระหนักในความสำคัญของการทำหน้าที่เป็นที่ปรึกษาด้านประกันวินาศภัย โดยเป็นที่ดูแลและแนะนำให้คำปรึกษาด้านการจัดการกรมธรรม์ประกันวินาศภัยประเภทต่างๆซึ่งจะคำนึงถึงผลประโยชน์สูงสุดของ ผู้อุปการะกันภัยด้วยประสบการณ์ที่อยู่ในวง การประกัน ภัยมากกว่า 30 ปี”

คุณ ชลธิชา ส่งแสงเดิม (ประธานกรรมการบริษัท P.C.K. Broker)

ขอคำปรึกษาได้ ฟรี โทร. 02-931-6040-2, 02-530-3562

>> คุณโจวจวน ผู้อำนวยการ
สำนักข่าวแห่งประเทศไทย
สาขา Guangxi

นักข่าวไทย เยือน Guangxi

>> พิพิธภัณฑ์ชนชาติ Guangxi เมืองหนานหนิง

สมาคมผู้สื่อข่าวไทย-จีน ร่วมจัด
โครงการ Insight China เขตปกครอง
ตนเอง Guangxi หรือที่เรียกกันติดปากว่า
มณฑล Guangxi โดยทริปนี้จัดขึ้นระหว่าง วันที่
21 - 28 ธันวาคม 2558 มีตัวแทนสมาชิก
จากหลากหลายสำนักข่าวจำนวน 8 ท่าน
โดยมี อาจารย์หยาง โอว กรรมการสมาคม
ผู้สื่อข่าวไทย-จีน จากหนังสือพิมพ์ พีเพิลส์
เดลี เป็นหัวหน้าคณะเดินทางไปเยือน
ประเทศจีน ส่วนทางด้านคณะจากประเทศ
จีนมี คุณโจวจวน ผู้อำนวยการสำนักข่าวแห่ง
ประเทศจีนสาขา Guangxi ให้การต้อนรับและ
ดูแลตลอดทั้งทริป ซึ่งทางคณะสื่อมวลชน
ไทยมีโอกาสไปศึกษาดูงานในแวดวงการ
สื่อสาร ที่ China Guangxi Television สถานีโทรทัศน์ที่ใหญ่ที่สุดของมณฑล

มี คุณเจียง เหียน รองผู้อำนวยการฝ่าย
ต่างประเทศของสถานีให้เกียรติพาเยี่ยมชม
ชม และให้ข้อมูลการนำเสนอข่าวสาร การ
แลกเปลี่ยนละครไทยกับจีน และจัดงาน
ดนตรีมิตรภาพไทย-จีน ส่วน สถานีวิทยุอ่าว
เป่ย์ปู้ หรือ สถานีวิทยุกระจายเสียงประชาชน
Guangxi มีโอกาสชมประวัติความเป็นมาของ
สถานีวิทยุ ห้องออกอากาศ คลื่นที่ร่วมมือ
กับประเทศในอาเซียน ห้องพายุเสียงละคร

>> เครื่องปั้นดินเผาเมืองฝางเฉิงก่าง

>> คณะผู้สื่อข่าวไทย เยี่ยมชม China Guangxi
Television

ไม่เพียงเท่านั้นทางคณะสื่อมวลชนไทย
ยังมีโอกาสเรียนรู้ศิลปวัฒนธรรมอันเก่าแก่
ที่ พิพิธภัณฑ์ชนชาติ Guangxi ในเมืองหนาน
หนิง อีกทั้งยังสัมผัสวิถีชีวิตของชนกลุ่มน้อย
หมู่บ้านชนเผ่าเหมียว (แม้ว) ที่เมืองกุ้ยโจว
โดยผู้สื่อข่าวไทยได้แต่งตัวเป็นชนเผ่า และ
ได้รับความสนใจจากนักท่องเที่ยวมาขอ
ถ่ายรูปเป็นจำนวนมาก นอกจากนั้นยังพา
ไปศึกษาเรื่องราวประวัติศาสตร์ของนครที่บ้าน
โบราณหลิวหยงฟู่ ณ เมืองซินโจว และ
ดูขั้นตอนกระบวนการผลิต เครื่องปั้นดินเผา
เมืองฝางเฉิงก่าง

มาเลเซียแห่งเมืองซินโจว และเขตการ
ท่าปลอดภาษี Guangxi Sinjiao และ บริษัท
อุตสาหกรรมธัญพืชน้ำมันพืชต้าไห่ โดยมี
คุณหลิวย่าหมิง กรรมการบริหารฝ่าย
คอมมิวนิสต์เมืองซินโจว รองผู้ว่าราชการ
เมืองซินโจว ดูแลและให้การต้อนรับคณะ
ผู้สื่อข่าวจากประเทศไทยเสมือนเป็นแขก
พิเศษ นอกจากนั้นชมการค้าชายแดน
เส้นทางสายไหมที่จะเชื่อมมายังประเทศใน
แถบ AEC ที่เขตความร่วมมือทางเศรษฐกิจ
ข้ามพรมแดนจีน-เวียดนาม อีกทั้งยังมีโอกาส
สัมผัสการคมนาคมขนส่ง อย่างรถไฟฟ้า
ความเร็วสูงเส้นทาง หนานหนิง-กุ้ยหยาง
อีกด้วย

ส่วนทางด้านเศรษฐกิจ เยี่ยมชมโรงงาน
อุตสาหกรรมที่ เขตนิคมอุตสาหกรรมจีน-

ภาพ/เรื่อง : เอกพงษ์ ทองปั้น

>> คณะผู้สื่อข่าวไทยเยี่ยมชม สถานีวิทยุอ่าวเป่ย์
ปู้ หรือ สถานีวิทยุกระจายเสียงประชาชน Guangxi

>> หมู่บ้านชนเผ่าเหมียว เมืองกุ้ยโจว

>> คณะผู้สื่อข่าว เดินทางด้วยรถไฟฟ้าความ
เร็วสูงเส้นทาง หนานหนิง - กุ้ยหยาง